

GIẢI THƯỞNG VĂN HỌC AKUTAGAWA 2015

Tia lửa

M
a
t
a
y
o
s
h
i
N
a
o
k
i

N
h
ậ
t
M
i
n
h
d
i
c
h

TIA LỬA

Tác giả: Matayoshi Naoki

Người dịch: Nhật Minh

Phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn 01/2019

ebook@vctvegroup

Nhịp điệu rền vang của tiếng trống quện cùng tiếng sáo trúc trong vắt, cao vút lan tỏa khắp không gian. Khi bóng tối buông xuống, con đường nhìn ra vịnh Atami giờ đã dụi cái nắng gắt buổi ban ngày, rộn ràng tiếng dép cỏ của các đôi nam nữ và từng tốp gia đình trong bộ áo yukata. Ở một khoảng trống hẹp bên vệ đường, vài kết nhựa màu vàng dựng bìa úp ngược xếp lại với nhau, bên trên đặt đôi ba tấm gỗ ép để làm thành sân khấu, tại đó chúng tôi biểu diễn tấu hài cho những người đang đi tới lễ hội pháo hoa.

Chiếc micro đặt chính giữa sân khấu không phải loại chuyên dành cho tấu hài nên nhặt âm không được tốt, tôi và cậu bạn diễn Yamashita phải thay nhau ghé sát mặt như muốn ngoạm lấy micro, phun cả nước bọt vào mặt nhau mà khán giả vẫn không một ai dừng chân, tất cả cứ thẳng tiến về phía lễ hội. Vô số nụ cười nở trên khuôn mặt họ nhưng không phải dành cho chúng tôi. Tiếng nhạc của lễ hội càng lúc càng dồn dập, phải ở trong bán kính tầm một mét tính từ chỗ đặt micro mới nghe được chính xác tiếng chúng tôi diễn, vì vậy tối thiểu trong ba giây nếu chúng tôi không nói được câu gì đó gây cười thì sẽ thành như hai kẻ đang đứng tán gẫu suông, song nếu cứ cố ba giây bật ra một câu hài hước thì nguy cơ bị đánh giá là nhặt nhẽo khá cao nên chúng tôi không đại ăn thua, chỉ giữ khuôn mặt thản nhiên vừa đủ diễn cho đến khi hết thời gian cho phép.

Kết quả không mấy sáng sủa nên tôi cũng chẳng nhớ chính xác mình đã tấu nội dung gì. Đại khái cậu bạn diễn hỏi tôi: “Câu nói nào của con vẹt nuôi làm anh khó chịu nhất?” thì câu đầu tiên tôi trả lời là: “Ông chủ đóng thuế hưu dần đi là vừa đấy!” Rồi sau đó là những câu mà một con vẹt không bao giờ nói như: “Cái không gian vô dụng kia vẫn chẳng thay đổi gì sất.”, “Tôi có chuyện quan trọng muốn nói với ông chủ.”, “Từ hôm qua

đến giờ ông chủ cứ tránh mặt tôi, không phải ông định thịt tôi đấy chứ?”, “Ông không thấy tức à?” Với mỗi câu tôi nói, cậu bạn diễn lại gật gù hay bình phẩm một câu gì đó nhưng đến câu “Ông không thấy tức à?” thì không hiểu sao cậu ta lại dờ chừng bật cười một mình. Lúc đó, chắc hẳn những người đi qua trước mặt bọn tôi sẽ chỉ nghe thấy tiếng cười của cậu ta, nhưng vì cậu ta lại cười theo kiểu nuốt tiếng vào trong nên trông chúng tôi chẳng khác nào hai thanh niên đang đứng đực ra đó. Tiếng cười của cậu bạn diễn là phao cứu sinh duy nhất của tôi. Nói cho cùng thì sau một ngày mãn nguyện trở về nhà mà lại bị con vẹt hỏi thăm rằng: “Ông không thấy tức à?” thì hẳn tôi cũng muốn đốt trụi cánh nó.

Mà thôi, đốt mất cánh thì tội nghiệp con vẹt quá. Có khi tự hơ cùi chỏ bằng bật lửa mới dọa chết khiếp được một con vật sợ lửa. Với loài chim thì hành động tự đốt tay mình hẳn là kỳ dị lắm. Nghĩ vậy tôi cũng hơi cười được một chút nhưng người qua đường vẫn chẳng mảy may để ý tới chúng tôi, thỉnh thoảng cũng có người quan tâm nhưng rồi họ toàn cau mày, giờ ngón tay thôi bỏ đi với vẻ khó chịu. Đang nghĩ đã bị lạc lõng giữa đám đông thế này mà còn nghe con vẹt nuôi hỏi: “Ông không thấy tức à?” chắc tôi sẽ òa khóc mất thì chợt phía bên đằng sau chúng tôi có tiếng nổ vang lan khắp dãy núi.

Gương mặt những người ngược nhìn lên bầu trời đêm lấp lánh đủ các sắc màu đỏ, lam, lục khiến tôi tò mò không biết thứ gì đang chiếu vào họ. Khi có tiếng nổ tiếp theo, tôi ngoảnh lại theo phản xạ thì thấy pháo hoa rực rỡ như ảo ảnh phủ kín cả bầu trời, tàn pháo rực sáng rồi từ từ tan biến. Tiếng trầm trồ bật ra tự nhiên của khán giả chưa kịp dứt hẳn thì lần này, một bông pháo hoa trông như cây liễu khổng lồ bung rở xuống giữa màn đêm, vô số tia lửa li ti uốn lượn thấp sáng bầu trời đêm rồi rơi xuống biển

khiến tiếng tán thưởng vang lên còn to hơn lần trước. Atami có địa hình núi bao quanh biển, rất gần gũi với thiên nhiên. Ở đó, pháo hoa mang vẻ rực rỡ và lung lẫy át hẳn những thứ khác do con người tạo ra. Và trong đầu tôi hiện lên câu hỏi rất sơ đẳng là tại sao chúng tôi lại được mời đến một môi trường hoàn hảo như thế này. Tuy thất vọng với bản thân bé nhỏ khi bị tiếng pháo hoa vang vọng khắp núi át đi nhưng lý do đơn giản khiến tôi chưa bị dấn đến mức tuyệt vọng là sự ngưỡng mộ tuyệt đối trước thiên nhiên và pháo hoa.

Cái đêm tôi nhận ra mình bất lực trước những điểu vĩ đại này cũng là đêm tôi gặp được sư phụ lâu năm. Cứ như nhân lúc thần công thổ địa đi vắng, sư phụ tới rồi thản nhiên ở lại luôn vậy. Tôi quyết định sẽ không học ai ngoài sư phụ.

Trong khi mọi người vẫn đang chăm chú nhìn lên bầu trời thì tôi rơi vào trạng thái tuyệt vọng. Tôi mới chuyển sang đoạn con vệt hét vào mặt chủ: “Mi mới chính là vệt!” thì mười lăm phút dành cho màn biểu diễn của chúng tôi cũng vừa hết. Mồ hôi đầm đìa, cảm giác trống rỗng. Vốn dĩ những màn biểu diễn bên lễ hội phải kết thúc trước khi chương trình bắn pháo hoa bắt đầu. Chỉ vì các cụ trong Hội biểu diễn nghệ thuật đường phố quá chiều lòng khán giả, diễn lỡ thời gian cho phép nên mới xảy ra cơ sự thê thảm này. Chẳng ai chỉnh sửa cái sự lệch kế hoạch bé bằng móng tay phát sinh trong chương trình phụ của lễ hội pháo hoa. Giả sử tiếng chúng tôi đủ lớn để át được tiếng pháo hoa thì có lẽ kết quả đã khác, nhưng thực tế thì tiếng chúng tôi nhỏ đến tội nghiệp. Chỉ những ai cố lắm mới nghe thấy.

Khi chúng tôi rời khỏi sân khấu, từ trong căn lầu căng bằng vải rẻ tiền đã ố vàng in dòng chữ “Hội thanh niên thành phố Atami” đã biến thành

chỗ chén chú chén anh của các cụ phụ lão, cặp biểu diễn cuối cùng ngời đời trong góc uể oải bước ra ngoài. Khi đi ngang qua tôi, họ lần lần: “Đề bọn tôi rửa hận!” với bộ mặt hầm hầm. Tuy không hiểu ngay ý nghĩa của câu nói nhưng tôi không thể rời mắt khỏi hai người, đặc biệt là người nói câu ấy với tôi. Dù họ bị lẫn trong biển người, dù dòng người qua lại che khuất tầm mắt, tôi vẫn theo dõi từ đầu tới cuối màn tấu hài của họ. Người kia, vì cao hơn bạn diễn nên phải gập cái hông gầy gò xuống như muốn cắn lấy micro, gườm mắt nhìn người qua lại và giới thiệu: “Nhóm Xuân Ngọc xin kính chào quý vị khán giả!”, dứt lời là anh ta gào lên như muốn gây sự với cả đám đông. Hầu hết lời anh ta nói đầu khó hiểu. Rất khó miêu tả chính xác quang cảnh lúc đó, chỉ biết anh ta cứ liên tục gào thét, văng nước miếng tứ tung: “Tui ấy nha, tui có khả năng ngoại cảm à nha, nên nhìn mặt là tui biết ai lên thiên đàng, ai xuống địa ngục đó!” rồi chỉ vào từng người đi qua nói: “Địa ngục, địa ngục, địa ngục, địa ngục, địa ngục, địa ngục, địa ngục, địa ngục, địa ngục, địa ngục! Mềng ơi sao rặt tội nhân thế này!? Sống cho tử tế chứ!” Mà không hiểu sao anh ta lại nói rất giọng phụ nữ. Trong khi anh ta tiếp tục gân cổ: “Địa ngục, địa ngục, địa ngục, địa ngục, địa ngục” thì người bạn diễn với vẻ mặt hết như quỷ dữ cũng quát loạn lên với người nào phàn nàn hay cản nhắc bọn họ mà không cần tới micro: “Muốn ngòm phỏm! Có giỏi thì lại đây!”

Đang ra rả: “Địa ngục, địa ngục, địa ngục, địa ngục, địa ngục” thì đột nhiên người kia dừng cả hình lẫn tiếng, ánh mắt hướng về một điểm. Không hiểu chuyện gì nên tôi nhìn theo hướng anh ta chỉ thì thấy một bé gái đang bị mẹ kéo đi. Trong khoảnh khắc, tôi thấy nhói ở tim và cầu mong anh ta đừng thốt ra lời nào. Nếu những gì họ đang thể hiện là để rửa hận cho sự ê chề của chúng tôi ở lễ hội này thì tôi mong họ dừng lại,

nhưng anh ta đã nở một nụ cười mãn nguyện rồi thì thào bằng giọng nhẹ nhàng rằng: “Địa ngục vui về!” sau đó còn bồi thêm câu: “Cháu gái, chú xin lỗi!” Chỉ nhờ câu nói đó, tôi hiểu ra chính con người này mới là thật. Xét về kết quả thì hai người đó thảm bại hơn chúng tôi nhiều, khi chương trình kết thúc, người của ban tổ chức giận tím mặt, thế mà bạn diễn của anh ta vẫn gặm gừ lờm nguýt lại, còn anh ta thì nhìn tôi cười hí ha hí hửng như một đứa trẻ. Quả thật là tôi thấy sợ sự vô tư, trong sáng ấy.

Khi tôi đang thay đồ trong góc lều thì anh ta né trận rửa xả của ban tổ chức, mỉm cười tiến lại cạnh tôi, sau đó lại ra về đau khổ nói: “Tiền thù lao này là đánh lẻ nên đi nhậu nhé?”

Hai chúng tôi im lặng đi qua dãy phố san sát nhà nghỉ truyền thống của Atami dưới ánh sáng pháo hoa. Anh ta mặc áo sơ mi kiểu Hawaii màu đen có in hình con hổ và chiếc quần bò Levi's 501 đã sờn. Tuy người gầy gò nhưng ánh mắt anh ta rất sắc, phong thái không phải dễ gần.

Chúng tôi ngồi đối diện nhau bên chiếc bàn cặp kên trong góc một quán nhậu có tấm biển hiệu đã bạc màu vì mưa gió. Ngoài chúng tôi còn có nhiều khách du lịch lớn tuổi mệt mỏi vì pháo hoa và đám đông chen chúc. Ai cũng vương vấn với màn pháo hoa quá ấn tượng. Trên tường quán treo khung giấy có chữ ký của ai đó nhưng đã ngả sang màu nâu vì khói và dãi mồi. Bất chợt tôi nghĩ chắc người ký hẳn đã khuất núi rồi cũng nên.

“Cứ gọi bất cứ món gì chú thích!”

Nghe câu nói triu mến ấy, tôi thấy nhẹ cả người hay sao mà mắt cay cay. Rồi tôi nhận ra rằng quả đúng là tôi đang sợ con người này.

“Em xin lỗi vì giới thiệu muộn. Em là Tokunaga, nhóm Sparks,” tôi giới thiệu xong thì anh ta xưng tên: “Còn anh là Kamiya, nhóm Xuân Ngốc.”

Đó chính là cơ duyên gặp gỡ giữa tôi và anh Kamiya. Khi ấy tôi 20 tuổi nên anh Kamiya chắc chắn 24 tuổi. Tôi chưa từng nhậu với đàn anh bao giờ nên không biết phải cư xử ra sao, nhưng có vẻ chính anh Kamiya cũng chưa bao giờ uống với đàn anh lẫn đàn em.

“Tên Xuân Ngốc nghe ấn tượng quá ạ!”

“Anh kém khoản đặt tên lắm. Ông bố hay gọi anh là xuân ngốc nên lấy tên đó luôn.”

Bia được mang tới, lần đầu tiên trong đời tôi rót bia cho người khác.

“Tên nhóm chú bằng tiếng Anh nghe oách nhỉ. Ông bố chú ở nhà gọi chú là gì hả?”

“Bố.”

Anh Kamiya vừa nhìn vào mắt tôi vừa uống một hơi cạn cốc bia, sau đó anh vẫn nhìn chăm chăm vào mắt tôi.

Sau vài giây im lặng, tôi để thêm từ “ạ”.

Anh Kamiya nheo mắt lại rồi nói: “Này, đừng đột nhiên giả bộ ngu ngơ làm anh giật mình. Anh đã tốn thời gian để đoán xem chú mày có ngu ngơ không, hoàn cảnh gia đình có phức tạp không, ông bố có vấn đề không đấy!”

“Em xin lỗi ạ!”

“Ấy không, không phải xin lỗi. Cứ nghĩ sao nói vậy đi!”

“Dạ vâng!”

“Bù lại phải làm cho anh cười đấy. Nhưng khi anh hỏi nghiêm túc thì phải trả lời cẩn thận!”

“Vâng.”

“Anh hỏi lại lần nữa, bố chú gọi chú là gì?”

“All You Need Is Love.”

“Thế chú gọi bồ là gì?”

“Làng bồ lão.”

“Còn mẹ chú gọi chú là gì?”

“Chả giống ma nào!”

“Chú gọi mẹ là gì?”

“Giống ai không biết nữa.”

“Cũng đối đáp ác liệt đấy.”

Cuối cùng anh Kamiya cũng mỉm cười rồi ngả lưng ra sau ghế. “Hai người kết hợp cũng mất thời gian nhỉ. Tấu hài khó thế cơ à?”

“Em cũng suýt nữa thì ói.”

“Hai chúng ta vẫn còn kém lắm. Thôi uống đã!” Tôi chẳng biết lựa lúc tiếp rượu nên từ lúc nào anh Kamiya đã tự rót cho mình.

Anh Kamiya cứ nhắc đi nhắc lại: “Chỗ này để anh trả” làm tôi tưởng anh ngầm bảo: “Cậu trả một nửa đi” nên nói: “Em sẽ trả”, song anh Kamiya vui vẻ nói: “Hâm à! Trong giới nghệ sĩ hài thì đàn anh bao đàn em là đương nhiên mà”, nên tôi hiểu là anh chỉ muốn nói ra câu đó mà thôi.

Được anh khao, tôi sướng quá nên cứ muốn hỏi thêm anh, đầu tiên là vì sao khi tấu hài anh lại hét bằng giọng nữ.

“Mới mẻ mà lại. Không phải theo quy tắc nào hết. Có lý do nào không được phép dùng giọng nữ không hả?”

Anh Kamiya nhìn tôi rất nghiêm túc. Tôi vội vàng đáp ngay.

“Thì tại người nghe sẽ thắc mắc vì sao người này là đàn ông mà lại nói giọng đàn bà nên phần quan trọng sẽ khó vào được đầu họ.” Tôi thành thật trả lời.

“Chú tốt nghiệp đại học chưa?” Anh Kamiya lo lắng hỏi, tôi đáp: “Mới hết cấp 3 ạ”, tức thì anh ấy ghé sát mặt vào tôi, giả vờ gõ vào đầu và nói: “Dốt lắm! Không học đại học thì đừng làm bộ thông minh!”

Khi hai mắt anh Kamiya rũ xuống trên gương mặt đỏ gay sau năm cốc rượu trắng, miệng anh lải nhải: “Phải làm việc khác người!”, không hiểu đưa đẩy thế nào mà tôi đã cúi đầu trước anh mà rằng: “Xin hãy nhận em làm đệ tử!”

Những lời đó tuyệt đối không phải nói đùa mà là bật ra từ đáy lòng.

“Được thôi!” Anh Kamiya dễ dàng chấp thuận, vừa lúc nhân viên bung rượu tới, anh Kamiya nói: “Bọn tôi vừa mới kết tình sư đồ tại đây nên cậu làm chứng nhé!” Cậu nhân viên vâng dạ cho xong chuyện. Chắc chắn đây là lần đầu tiên của anh Kamiya, vậy mà anh cư xử như biết cách thức rồi khiến tôi thấy anh thật đáng tin cậy. Vậy là chúng tôi kết tình sư đồ dưới sự chứng kiến của quán ăn lộn xộn.

“Tuy nhiên, anh có một điều kiện.” Anh Kamiya nói vẻ như hàm ý gì đó.

“Là gì ạ?”

“Anh muốn chú luôn nhớ đến anh.”

“Anh sắp chết hay sao ạ?”

Anh Kamiya không trả lời câu hỏi của tôi, mắt cũng không chớp, con ngươi cũng không động đậy. Cứ như mãi suy nghĩ, đôi khi anh không nghe thấy tôi nói.

“Chú không học đại học thì trí nhớ chắc kém nên sẽ quên anh ngay thôi. Anh muốn chú quan sát anh thật gần, ghi lại lời nói và hành động của anh rồi viết tiểu sử cho anh.”

“Tiêu sử ạ?”

“Ừ. Chú mà viết được thì coi như là lĩnh hội hết bí kíp.”

Viết tiêu sử là sao? Đó là cách để chơi với đàn anh à?

Công ty quản lý tôi rất nhỏ. Ngoại trừ một diễn viên nổi tiếng lên ti vi từ hồi tôi còn bé ra thì còn lại là vài diễn viên hoạt động chính ở sân khấu kịch, mỗi chúng tôi là diễn viên hài. Hồi còn đi học, có lần tham gia hội thi tấu hài nghiệp dư, chúng tôi được một chú trông tốt bụng tới hỏi chuyện, và người đó chính là giám đốc công ty của tôi hiện nay. Tưởng chỉ có một cặp tấu hài thì sẽ được ưu ái nhưng thực tế số lượng công việc rất ít, hầu hết cũng chỉ là đi tỉnh hay diễn ở những tụ điểm nhỏ.

Tôi đã luôn mong mỗi có được một đàn anh. Mỗi lần diễn chung với các nghệ sĩ hài trẻ ở các công ty khác, tôi lại thấy ghen tị với những cuộc trò chuyện vui vẻ tại phòng thay đồ giữa những nghệ sĩ có mối quan hệ đàn anh đàn em với nhau. Ở đó chẳng có chỗ dành cho chúng tôi, nên chúng tôi chỉ biết thu mình ở góc hành lang hay trước nhà vệ sinh.

Khi nhân viên phục vụ tới báo đến giờ gọi món cuối, anh Kamiya nói: “Em ơi, phiền em cho bọn anh thêm mỗi người hai cốc nữa được không?”

“Được ạ! Các anh tới du lịch phải không?” Khi nhân viên hỏi, anh Kamiya ngẩng thẳng lưng, vênh mặt trả lời chẳng ra đâu vào đâu rằng: “Anh là thổ công đất này đấy!” khiến cô nhân viên cười phá lên.

“Chú có đọc sách không đấy?”

“Em ít đọc lắm ạ.”

Anh Kamiya tròn mắt ngạc nhiên. Sau khi nhìn chăm chăm vào hình vẽ trên áo phông của tôi, anh chuyển sang nhìn tôi rồi gật đầu thật mạnh, nói: “Đọc đi!”

Có mấy người mở cửa quán, ló đầu vào, chắc lễ hội pháo hoa đã kết thúc. Mỗi lần như vậy nhân viên lại từ chối là hôm nay quán đã đóng cửa.

“Hôm nay mà mở suốt thì tha hồ kiếm nhĩ!”

Anh Kamiya nói vậy nhưng cửa sau quán vẫn có người ra người vào nên có lẽ đây sẽ là địa điểm ăn mừng của người dân trong vùng.

“Muốn viết tiểu sử của anh thì phải biết viết lách nên chú cần đọc sách!”

Hình như anh Kamiya định bắt tôi viết tiểu sử thật.

Tôi vốn chẳng có thói quen chăm chỉ đọc sách, thế mà giờ lại cực kỳ muốn đọc. Anh Kamiya chưa gì đã có sức ảnh hưởng mạnh mẽ tới tôi. Ở anh có gì đó khiến tôi muốn được anh khen ngợi, không muốn bị anh ghét.

Anh Kamiya vừa chọc dừa vào miếng bánh khoai tây korokke vừa hớn hờ nói: “Anh mê đọc sách lắm.”

Anh kể hồi học tiểu học, đến giờ đọc sách, trong khi các bạn cùng lớp tranh nhau đọc *Bách khoa động vật*, *Gen - cậu bé chân đất* thì mình lại ngẫu nhiên đọc tiểu sử những nhân vật được gọi là vĩ nhân.

“Chỉ có tranh ở bìa hoặc một ít trong sách thôi, còn lại rất là chữ.”

Có vẻ anh Kamiya muốn nhấn mạnh tới chi tiết sách nhiều chữ.

“Chú có biết Nitobe Inazo là ai không?”

“Là người được in trên tờ 5000 yên ạ?”

“Chuẩn. Ông ta là người làm rất nhiều việc. Sách viết cả đấy!”

“Thế ạ. Ông ấy làm gì ạ?”

“Anh quên mất rồi, chỉ nhớ là lúc đọc anh khâm phục lắm.”

Anh Kamiya say sưa nói sách tiểu sử hấp dẫn thế nào. Theo lời anh Kamiya, chỉ đọc trên sách vở thì thấy những việc mà các vĩ nhân làm rất

đáng nề, nhưng đa phần họ đều gốc nghệch, hồi nhỏ còn nghĩ rằng mình mà được viết tiểu sử thì mọi người sẽ ngã ngựa ra mất.

Anh Kamiya khen tôi: “Chú không phải người giỏi ăn nói nhưng lại có con mắt âm thầm quan sát nên chắc chắn hợp làm người chấp bút tiểu sử.” Nhưng ước mơ của tôi là sống được bằng nghề tấu hài. Khi tôi nói đi đâu này thì bị anh cười khẩy: “Đừng nói đi đâu hiển nhiên thế!” Tôi hỏi anh “hiển nhiên” ở đây là gì.

“Đã là nghệ sĩ tấu hài thì hiển nhiên phải có sứ mệnh tuyệt đối là mang đến những màn tấu hài thú vị, mọi hành động thường nhật đều vì mục đích tấu hài rồi. Vì thế, tất cả hành động của chú đâu chính là một phần của tấu hài. Tấu hài không phải là sản phẩm của người có thể tưởng tượng được ra chuyện hài hước mà là sự phơi bày hình ảnh chân thực, không giả dối của con người. Nói cách khác, kẻ thông minh thì không thể làm được, chỉ có kẻ ngốc chính hiệu và kẻ ngốc tin mình là người thật thà mới làm được thôi.”

Thỉnh thoảng anh Kamiya lại đưa ngón tay hất đám tóc mái rủ xuống mắt.

“Tóm lại, phải sống hết mình vì tham vọng. Kẻ nào nói nghệ sĩ tấu hài là phải thế này thế kia thì vĩnh viễn không bao giờ thành nghệ sĩ tấu hài được. Chỉ tốn thời gian để gần trở thành nghệ sĩ tấu hài thôi chứ không thành nghệ sĩ tấu hài thực thụ được đâu. Chỉ gọi là bái vọng thôi. Nghệ sĩ tấu hài thực thụ, nói một cách cực đoan thì dù có bán rau cũng vẫn là nghệ sĩ tấu hài.”

Anh Kamiya nói như thế chắc cú từng lời một. Qua tốc độ nói và nét mặt của người nói, tôi có thể biết đây là câu chuyện lần đầu tiên được kể hay đã kể quen rồi.

“Không phải anh đang nói nghệ sĩ tấu hài là phải thế nào sao ă?”

Tôi nói ra đi đâu mình thắc mắc này giờ. Tôi nghĩ với anh Kamiya thì có thể hỏi được.

Thế nhưng anh lại bảo: “Nếu chú nói câu đấy để bới lông tìm vết thì với tư cách sư phụ, anh sẽ cho chú ra bã đấy”, khiến tôi phải giải thích rằng mình thực sự muốn biết. Anh Kamiya khoanh tay, gật đầu một cái thật mạnh.

“Nói nghệ sĩ tấu hài là phải thế nào và nói về nghệ sĩ tấu hài là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Anh đang nói về nghệ sĩ tấu hài.”

“Dạ vâng.”

“Người diễn được bài đã chuẩn bị khi đến giờ diễn cũng đáng nể lắm rồi nhưng có người sinh ra lại không biết mình là nghệ sĩ tấu hài, chỉ thẫn thờ lặng lăm anh bán rau tươi, đó mới chính là người ngô nghê thực sự. Người nhận ra tất cả đi đâu đó sẽ một mình bước lên sân khấu, như cậu bạn thân của anh, sinh ra mà quên mất mình là một nghệ sĩ tấu hài, tột tột đến giờ đã nhận ra đâu nên vẫn đang bán rau đó. Rau với rợ gì chứ. Đó, đó mới là vai dẫn dắt thực thụ.”

Nói xong, anh Kamiya liền uống ực một hơi hết cốc rượu, anh giơ cái cốc lên rồi bắt đầu đếm mười, chín, tám, bảy, sáu. Lúc anh Kamiya dài giọng nói tiếng “mộttttt” thì phục vụ mang đến đặt trước mặt anh Kamiya và tôi mỗi người một cốc rượu. Hai cốc thủy tinh được đặt trước mặt, tôi vừa nhấp môi thì anh Kamiya tủm tỉm: “Uống đi không phải vội!” Dù người ngồi trước mặt tôi không phải là thổ công nhưng càng lúc tôi càng thấy anh giống yêu quái.

“Nhưng mà thế đấy.”

Nói rồi anh Kamiya im lặng một hồi lâu. Chẳng biết từ khi nào, ngoài chúng tôi ra không còn vị khách du lịch nào trong quán nữa. Thay vào đó, người dân trong vùng bắt đầu kéo tới chỗ ngồi trên chiếu trong góc quán.

“Như thế á, có cỡ mấy cũng chẳng ai cười đâu, phải mua vui được cho trẻ con, người lớn lẫn Thượng đế bằng cảm xúc thực sự ấy. Kịch Kabuki cũng vậy.”

Tôi từng nghe nói kịch Kabuki hay kịch Nou có nguồn gốc từ nghi lễ cúng thần. Quả thật, giọng thì lí nhí, lại còn đúng lúc không ai muốn nghe thì chúng tôi tấu hài cho ai đây. Nghệ thuật đương đại biểu diễn cho ai chứ?

“Tiểu sử được xuất bản sau khi người đó chết phải không anh?”

“Này, chú đừng nghĩ có thể sống lâu hơn anh!” Anh Kamiya lườm tôi bằng ánh mắt sắc lẹm.

Không hiểu tâm trạng anh thế nào khi nói ra câu ấy.

Rồi anh đột ngột thay đổi thái độ, vui vẻ nói: “Khi anh còn sống thì xuất bản phần đầu, sau khi chết thì xuất bản phần giữa.”

“Người ta sẽ tò mò về phần cuối và phần nản đấy ạ.”

“Thế mới thú vị chứ.”

Anh Kamiya cần hóa đơn rồi đứng lên.

Lúc về, anh Kamiya bảo: “Anh em bắt tay nhau chặt cứ như là đười ươi ấy nhỉ.” Lần đầu tiên nhậu với đàn anh nên tôi hơi căng thẳng, nhưng có vẻ anh Kamiya cũng vậy.

Khi tôi cảm ơn anh đã đãi tôi, anh không nhìn vào mắt tôi, ngượng nghịu bảo: “Không có gì, không có gì” rồi chào: “Thế nhá, anh đi hướng này” và chạy mất tiêu.

Nhớ lại lời anh Kamiya bảo “Tranh thủ lúc còn sống hãy viết lại những gì nhìn thấy hôm nay bằng chính từ ngữ của mình”, tôi thấy ngực mình nóng ran. Tôi đang mong được viết chẳng? Hay là vui vì tìm được người để gửi gắm nhiệt huyết? Trên đường về nhà nghỉ, tôi ghé vào cửa hàng tiện lợi mua một chiếc bút bi và cuốn vở đắt hơn bình thường. Vừa bước trên con đường ven biển gió thổi mát rượi, tôi vừa nghĩ xem nên bắt đầu viết từ đâu. Hình như khách xem pháo hoa đã về hết nhà nghỉ, chỉ còn lác đác vài bóng người cùng tiếng sóng biển êm dịu. Tôi chú ý lắng nghe thì thấy tai ù ù như tiếng pháo hoa, tôi chạy một đoạn tới cột điện tiếp theo.

* * *

Anh Kamiya thuộc một công ty giải trí lớn ở Osaka nên người làm việc ở Tokyo như tôi khó có cơ hội gặp mặt. Tuy vậy, anh vẫn thường xuyên liên lạc với tôi. Sau một ngày không trò chuyện với ai, thấy điện thoại rung, màn hình hiển thị dòng chữ “Kamiya Saizo” là tim tôi lại khẽ nhảy múa. Lần nào cũng thế, bằng một giọng the thé đầy vẻ nghi ngờ, anh hỏi ngay vị trí của tôi: “Đang ở đâu đấy?” Nếu tôi trả lời rằng đang ở Tokyo thì anh tỏ vẻ tiếc r ồi từ từ thuật lại tình hình của anh cho tôi. Đang lúc giọng anh Kamiya hào hứng, tốc độ lên hết cỡ thì đột nhiên điện thoại tắt phụt. R ồi một tin nhắn được gửi tới sau vài phút: “Máy hết pin, hẹn lần khác!” Đây là trình tự thường thấy ở mỗi cuộc gọi.

Thấy anh Kamiya cứ nói rào rào như máy khâu, đôi khi tôi bực vì mình không thể nói nhanh. Tuy trong đầu những hình ảnh khổng lồ đã cuộn trào lên r ồi, nhưng hễ tôi định lôi chúng ra thì từ ngữ cứ trôi tuột đi như chất lỏng khiến tôi không tài nào bắt kịp. Nói chuyện với nhiều người một lúc thì bệnh trạng còn lộ rõ hơn. Số người càng tăng thì số lượng từ càng tăng.

Khi một từ lọt vào tai, sẽ có một mạch truyện khác sinh ra, nhiều hình ảnh cùng lúc đan xen trong đầu khiến tôi không biết phải bắt đầu từ đâu. Anh Kamiya lại thích tôi như vậy. “Nói nhanh thì mới truyện đạt được nhiều thông tin. Kiểu đứng nhiều ở vị trí đánh bóng thì vẫn hơn chứ phỏng? Cho nên phải nói nhanh là chắc chắn luôn. Nhưng chú không làm được đúng không? Nhưng chính như vậy chú mới có cách thể hiện khác người. Thích thật đấy. Bố mẹ anh không phải nghèo khó gì. Hồi bé, đồ chơi và trò chơi điện tử với anh là thứ rất bình thường, anh chơi suốt, nhưng có bác trung niên lại bảo rằng thời bác ấy làm gì có đồ chơi. Mỗi lần nghe vậy anh lại thấy tò mò. Nói thế này nghe thật buồn cười, nhưng anh thật sự thấy ghen tị. Tại vì nhé, không có thì mình mới phải tự làm, tự suy nghĩ. Thế mới vui chứ. Bị buộc ở trong hoàn cảnh phải tự tạo ra đồ chơi. Ngỡ như chú chắc là hiểu nhỉ? Nhà chú có vẻ thuộc loại nghèo kiệt xác mà.” Anh Kamiya thản nhiên phát ngôn một câu khá đụng chạm nhưng tôi không cảm thấy có ác ý trong đó.

Thực tế đúng là nhà tôi không giàu có. Tôi không có một món đồ chơi nào. Có hôm tôi chơi bằng cách vẽ trên giấy suốt cả ngày. Cũng có lúc lôi bàn cờ tướng của bố ra, nghĩ cách đi quân theo kiểu của mình, dùng hết các quân để bày binh bố trận hòng bảo vệ tướng, rồi đợi tới lúc nhận ra là chẳng có ai tới tấn công. Mỗi lần tôi kể chuyện đó là anh Kamiya lại vô cùng ghen tị. Anh bắt tôi kể đi kể lại chuyện chị gái tôi luyện bài “Giảm phải con mèo” bằng đàn piano giấy.

Để không bị chậm so với các bạn có đàn piano hay organ ở nhà, chị tôi đã rất cố gắng. Nhưng một hôm, khi đến đón tôi ở nhà trẻ, mẹ bảo: “Đến xem chị con cố gắng thế nào đi” rồi dắt tôi đi, tới nơi, nhìn vào lớp học đàn Yamaha của chị, tôi thấy trong khi các học sinh khác đang biểu diễn

thì chỉ mình chị ngồi trước đàn, bên cạnh nhìn xung quanh, tay sờ sờ mắt dưới đàn. Tại sao chị không đánh đàn!? Mẹ cũng nhìn chị lo lắng. Cô giáo cuối cùng cũng nhận ra sự bất thường, tiến lại chỗ chị thì chị bảo: “Đàn không có tiếng ạ!” Tức thì, cô giáo bật nguyền điện lên như một điếu hiển nhiên, chị lại tham gia vào màn biểu diễn. Căng thẳng khiến người chị cứng đờ, hai vai so lại bất thường trông thật khổ sở. Nhìn thấy người chị luôn dịu dàng, đáng tin cậy trong dáng vẻ như vậy, không hiểu sao tôi thấy ghen ở lồng ngực, nước mắt cứ thế trào ra. “Sao phải khóc? Chị con đang cố gắng mà!” Mẹ tôi nói, mắt cũng đỏ hoe. Tối hôm đó về nhà, chị vẫn im lặng miệt mài đánh đàn piano giấy. Tôi ngồi bên cạnh chị, nhiệt tình hát những bài chị đánh. Bố tôi say rượu quát ầm lên: “Điếc tai quá!” nhưng chúng tôi vẫn không dừng lại. Vài ngày sau, một chiếc đàn piano tuy nhỏ nhưng xịn đã được chuyển tới căn nhà chật chội của chúng tôi. Bố chửi mẹ xối xả. Vì mẹ đã tự ý mua cho chị. Nghe xong câu chuyện, anh Kamiya sụt sịt, rồi bằng giọng ân cần, anh nói: “Thích thật. Anh đảm bảo sẽ có những chuyện cười mà chỉ có chú mới nghĩ ra.”

* * *

Một năm trôi qua kể từ lễ hội pháo hoa Atami, cả anh Kamiya và tôi đều không có thay đổi lớn gì trong công việc. Một số nghệ sĩ hài cùng thời với tôi bắt đầu xuất hiện trên truyền hình. Trông họ thật hào nhoáng và tài năng. Tôi không ngốc tới mức đổ lỗi sự bất hạnh của bản thân cho thời cuộc. Giữa tôi và họ rõ ràng cách xa nhau về năng lực. Chiến trường chính của chúng tôi vẫn là những sân khấu nhỏ, và để được biểu diễn ở đó, mỗi tháng một lần chúng tôi phải đến diễn thử và tham gia thi loại.

Nhiều nghệ sĩ trẻ được tập trung lại lúc nửa đêm. Những thanh niên

mặc trên người bộ quần áo nhem nhuốc, bị nhốt trong phòng đợi chật chội, tất cả đều tối, chỉ riêng ánh mắt là vẫn sáng. Quang cảnh giống hết bức vẽ kỳ quái một đám người hỗn tạp không chút hào nhoáng đang ngập đầu trong sinh lầy. Từng cặp được gọi vào phòng để diễn tấu hài hay tiểu phẩm ngắn trước mặt đạo diễn chương trình. Trải qua nhiều giờ, phía giám khảo mỗi lúc càng mệt mỏi, tuy thấy thương họ nhưng tôi cũng hơi lo lắng không biết họ có đánh giá được chính xác sự hay dở của tác phẩm không. Giả sử họ lặn đùng ra đấy thì còn biết là đã đến giới hạn, song nhìn từ bên ngoài thì không thể biết tư duy của giám khảo có làm việc chính xác không. Tuy thế cũng chẳng một ai kêu ca bất công. Vì đây là buổi thi tuyển để giành quyền thể hiện trước người khác, nên ai cũng mang nặng trong lòng cảm giác nếu không chứng minh được giá trị bản thân ở đây thì đừng hòng nói ra suy nghĩ của mình. Cho dù đó chỉ là ảo giác và không có sự ép buộc tư duy nào hết. Mỗi chúng tôi đều đang đương đầu theo cách của mình để có được chỗ thể hiện bản thân, có được quyền phát ngôn, hoặc là để thoát khỏi cái nghèo.

Trải qua những lần diễn thử, cùng với việc xuất hiện trên sân khấu nhiều hơn, nhóm Sparks cũng được gọi tới chương trình của các công ty khác, được tạp chí hài giới thiệu chút ít trên góc nghệ sĩ trẻ, dần dà cũng được khán giả tới xem kịch nhớ tên.

Thời gian này tôi nhận được liên lạc từ anh Kamiya nói sẽ chuyển địa bàn hoạt động tới Tokyo. Có vẻ anh cảm nhận được giới hạn trong công việc ở Osaka. Những người cùng lứa nghệ sĩ vào nghề từ sáu năm trước với anh Kamiya đã nhận được không ít cơ hội xuất hiện trên truyền hình, tuy tài năng khác nhau. Số còn lại thì nghe nói đã bỏ hẳn nghề diễn viên hài. Anh Kamiya kêu đã phát ngán khi thấy mọi người cứ giữ ý với mình

ở sân khấu kịch chỉ còn rất đàn em. Trong giới nghệ sĩ hài, nổi tiếng ở Osaka rồi sau đó lấn sân lên Tokyo là lý tưởng nhất, nhưng nhiều người bị chệch khỏi guồng máy sân khấu cũng lên Tokyo để tìm môi trường mới. Với nghệ sĩ trẻ, dù Tokyo là môi trường khắc nghiệt nhưng không ít nhóm đã thành danh ở vùng trời mới này. Tuy nhiên, thực tế là tồn tại một bộ phận người may mắn, dù ở đâu họ cũng có thể tạo ra kết quả.

Công ty nào cũng thích nghệ sĩ trẻ biết nghe lời hơn đám nghệ sĩ lâu năm cũ rích. Năng khiếu nghệ sĩ của anh Kamiya bộc lộ rõ khiến đệ tử như tôi cũng thấy bất an. Mặt khác, sự vụng về của anh trong quan hệ với xung quanh cũng nổi bật. Đây là điều tôi có thể nói về hai con người của nhóm Xuân Ngốc. Nhóm Xuân Ngốc hoàn toàn vô danh với xã hội nhưng tiếng xấu lừng lẫy trong giới nghệ sĩ, đến cả ở phòng thay đồ trên Tokyo người ta còn thường bàn tán về kiểu hành xử lỗ mãng của họ. Anh Obayashi, bạn diễn của anh Kamiya, vốn là đầu gấu nổi tiếng tới mức sống ở thành phố kế bên như tôi cũng biết tên. Nhưng anh Obayashi cũng là người giàu tình cảm như bao gã đàn ông hồ báo khác. Có điều anh chỉ biết dùng bạo lực để đáp trả ác ý thâm hiểm nên bị hiểu lầm cũng phải thôi.

Trong khi đó anh Kamiya cũng kém khoản tạo dựng quan hệ tốt đẹp với mọi người xung quanh. Anh Kamiya mà tôi được nghe kể và anh Kamiya mà tôi biết có sự khác biệt lớn, nhưng nhớ lại chuyện ở Atami thì tôi phần nào hiểu được những lời đồn đại ấy. Nếu luận trên quy phạm xã hội thì cả hai đều là dạng xuân ngốc hết thuốc chữa. Kể từ lúc biết anh Kamiya sẽ lên Tokyo, bản thân tôi cũng không hiểu được cảm giác đang xâm chiếm lồng ngực này là niềm hy vọng hay sự bất an nữa.

* * *

Tôi vừa bước trên con phố gần nhà vừa tìm bóng dáng cây hoa mộc tê. Tối qua, chắc chắn tôi thấy thoang thoảng hương hoa mộc tê quanh đây, trong lòng háo hức sáng dậy phải đi tìm ngay. Anh giai thường đứng chèo kéo khách trước hộp đêm đập xe lướt ngang qua tôi. Chắc chắn cái cây không ở trước ga như thế này. Đúng lúc tôi định quay về nhà trọ để tìm lại thì có tin nhắn từ anh Kamiya: “Anh đang ở Kichijoji. Chú đang ở đâu? Ký tên Đào vô thiên lủng.” Tôi nhắn lại: “Em đang ở Koenji. Em sẽ đến Kichijoji ngay. Ký tên Hoa mộc tê than khóc” rồi rảo bước nhanh tới ga, chạy lên cầu thang ra sân ga, nhảy lên tàu tuyến Sobu rồi tôi mới tĩnh tâm lại. Vừa ngắm cảnh sắc thành phố bắt đầu chuyển mùa qua cửa sổ tàu, tôi vừa lắc lư theo đoàn tàu tới Kichijoji.

Cửa Bắc ga Kichijoji ngày thứ Bảy đông nghẹt học sinh và từng tốp gia đình. Giữa dòng người trôi đi nhẹ nhàng về những mục đích khác nhau, một người đàn ông khoác trên mình bầu không khí nặng nề, đứng trân trân mặt nghiêm nghị như đang đỡ toàn bộ trọng lượng xung quanh. Anh Kamiya xuất hiện trước tôi trong khung cảnh thường ngày giống một khối dị thường.

Nhận ra tôi anh Kamiya mỉm cười vui vẻ: “Cứ tưởng yêu quái nào hóa ra là Tokunaga.”

“Em phải nói câu này mới đúng! Anh về Osaka ngay đi! Về mau mau mau!” Tôi nói.

Cảm giác thật kỳ lạ khi đi bộ trên đường phố Kichijoji cùng anh Kamiya. Anh Kamiya say sưa giải thích cho tôi nghe tại sao mùa thu lại làm nảy sinh cảm giác u ám. Ngày xưa con người cũng giống như động vật, đánh đổi cả sinh mạng để vượt qua mùa đông. Nhiều sinh vật đã chết

trong mùa đông. Nên dấu vết còn sót lại của đi đầu đó là nỗi sợ hãi trước thềm mùa đông. Giải thích này có thể đúng logic, nhưng một người có tâm trạng u ám mạn tính quanh năm như tôi thì không thể dung nạp ngay từ phần mở đầu câu chuyện.

“Không khen được câu ‘hay quá’ à?” Tiếng anh Kamiya làm tôi bưng tỉnh.

“Em xin lỗi.”

“Ai cần xin lỗi. Từ lúc lên xe buýt ở Osaka anh đã mong mỗi kể chuyện này để được chú mày ngưỡng mộ cơ đấy.”

Tôi thấy ưu điểm của anh Kamiya là dám bộc lộ tham vọng không ngượng ngùng.

“Ôi em á, u ám quanh năm. Hay tại tổ tiên của em luôn trong tình trạng khủng hoảng mạn tính nhỉ?”

“Cũng phải. Chắc các cụ ở trong môi trường quá an toàn nên đã tự tạo ra kiểu căng thẳng khác cũng nên?” Anh Kamiya nói liến thoắng.

“Thế thì hâm quá anh nhỉ!”

“Biết thế nào được.”

Chúng tôi chỉ định đi loanh quanh nhưng từ khi nào đã đứng xếp hàng vào công viên Inokashira. Đi xuống cầu thang dẫn tới công viên, gió len qua kẽ lá đã đổi màu, mơn man trên má, trôi về phía sau. Ở công viên thời gian trôi chậm rãi hơn ở trước ga, lại có đủ kiểu người thơ thẩn không mục đích nên anh Kamiya dễ hòa nhập hơn. Còn tôi thì mê cảnh hoàng hôn ở công viên này nên vui mừng vì đã đưa được anh Kamiya tới đây.

Ở rìa hồ, có cậu thanh niên nét mặt vô cảm đang đánh loại nhạc cụ thon dài như đánh trống, tôi cũng đã để ý nhưng anh Kamiya thì dừng bước lộ

liều trước mặt cậu ta mà chẳng thêm bận tâm tới xung quanh, nghiêng đầu hết nhìn nhạc cụ lại ngắm soi khuôn mặt. Tại sao trong vô số nhạc cụ cậu ta lại chọn nhạc cụ này? Còn anh Kamiya thì chắc chắn sẽ chọn loại nhạc cụ hình thù phức tạp lại khó tưởng tượng sẽ phát ra âm thanh như thế nào. Chàng trai đánh nhạc cụ bị soi mói thì tỏ ra khó chịu, nhăn trán và dùng màn biểu diễn một cách uể oải.

“Đánh cho tử tế vào!”

Đột nhiên anh Kamiya hét lên. Tôi quá bất ngờ nên bất động luôn. Anh Kamiya giương hai mắt gườm gườm chàng trai. Cậu ta khựng lại giây lát rồi rờ tay lên lưới trai chiếc mũ màu đỏ đang đội, ngượng ngùng cúi xuống vì bị quát. Hành động trông như cậu ta muốn tin rằng người bị quát không phải là mình.

“Đang nói cậu đó!”

Anh Kamiya vẫn không tha. Có lẽ con người này đầu óc có vấn đề thật. Tôi có nên ngăn anh ấy lại không? Nhưng tôi cũng muốn biết lý do vì sao anh Kamiya lại bộc phát như vậy.

“Cậu đang biểu diễn phải không? Nếu diễn ở nhà không ai xem thì không nói làm gì. Nhưng cậu muốn biểu diễn ở ngoài chứ gì? Lần đầu tiên tôi nhìn thấy loại nhạc cụ thế này đấy. Trông nó rất oách. Nên tôi muốn nghe xem nó phát ra âm thanh như thế nào. Vì vậy đừng có đánh cà chớn nữa. Chơi cho tôi nghe đi xem nào!”

Ngược nhìn anh Kamiya, cậu ta trả lời một cách khó chịu: “Không, tôi không có ý đó.”

“Ý đó là ý gì? Hình như anh thành thằng dở hơi rồi ấỵ nhỉ?” Anh Kamiya vừa nói vừa đưa ánh mắt bất an nhìn tôi.

“Anh rõ là dở hơi còn gì,” tôi trả lời anh Kamiya, nhưng có vẻ anh

không hiểu vì sao tôi lại cười.

Tôi xin lỗi cậu thanh niên rồi bảo cậu ta có thể thể hiện một chút thôi được không, rồi chúng tôi sẽ đi ngay. Cậu ta bắt đầu miễn cưỡng đánh vào nhạc cụ trông giống cái trống. Anh Kamiya nhắm mắt, khoanh tay, nhịp chân phải theo điệu nhạc. Cậu thanh niên thấy anh Kamiya như vậy cũng yên tâm đánh nhanh hơn. Người đi dạo trong công viên lúc chiều tà nhìn chúng tôi như lạ lẫm. Cậu thanh niên gõ mạnh vào nhạc cụ. Nhịp điệu nhanh hơn và vào đoạn đánh dồn dập. Tức thì anh Kamiya giữ nguyên nhịp chân phải, đưa tay phải ra trước, làm điệu bộ đẩy bàn tay vào không khí hai lần. Nhận ra điệu đó, cậu thanh niên giảm dần nhịp điệu, anh Kamiya thu tay lại khi đã đến mức vừa phải. Cậu thanh niên giữ nhịp ở đó rồi mãi mê diễn tiếp. Từ khi nào vài cô gái trẻ đã tập trung lại xung quanh chúng tôi. Càng lúc càng cao hứng, cậu thanh niên bắt đầu kiểu đánh mới thì anh Kamiya lại vừa giữ nhịp bằng chân phải vừa đưa tay phải ra hăm lại. Cậu thanh niên thôi kiểu đánh mới, quay về kiểu ban đầu. Anh Kamiya gần như một người chỉ huy dàn nhạc. Mồ hôi túa ra trên trán cậu thanh niên, người dùng chân ngày một đông lên. Tôi cũng vô thức gật gù theo âm thanh từ khi nào. Âm thanh và dư âm của nó kết nối liên tục tạo thành giai điệu. Anh Kamiya cũng là một phần trong đó. Cậu thanh niên lắc mái tóc dài thò ra từ chiếc mũ đỏ, vẫn cuồn cuộn nhiệt đánh vào nhạc cụ.

Đúng lúc đó, anh Kamiya bất chợt cất cao giọng hát một bài ngô nghê: “Anh đánh trống đánh trống ơi! Anh đánh trống đánh trống ơi! Anh mũ đỏ chót ơi! Rồi ơi tỉnh dậy đi! Bằng tiếng trống kia!” Mặc tôi cản, anh Kamiya vẫn không ngừng hát.

Xung quanh đột ngột tối sầm một màu tím, từng hạt mưa làm ướt vai áo, rồi dần ướt đẫm cả áo tôi. Như một tín hiệu, đám đông nháo nhác tản

đi, còn cậu thanh niên vẫn tiếp tục chơi nhạc. Tôi cùng anh Kamiya đầu trò cũng rời khỏi đám hỗn độn đó. Khi nhìn thấy tấm biển hiệu “Cà phê Musashino” thì mưa càng nhảy nhót mạnh hơn trên mặt đường, không chần chừ chúng tôi bước lên cầu thang và mở cửa quán.

Trong quán tối mờ mờ, vài ngọn đèn chiếu ánh sáng ấm áp lên bức tường màu trắng. Tiếng nhạc giao hưởng phát ra nhẹ nhàng khiến tôi có cảm giác những ồn ào ngổ ngẩn khi nãy như một giấc mơ. Ngồi xuống ghế bên cửa sổ, chúng tôi có thể thấy mọi người đang vội bước chạy về phía ga. Tôi gọi cà phê còn anh Kamiya gọi bánh phô mai, song vì đây là quán chuyên cà phê nên mỗi người phải gọi một ly cà phê, anh Kamiya không hề cần ngần, nói: “Anh thích phong cách thế này. Anh là nghệ sĩ tấu hài mà yêu cầu hát nhạc chế thôi thì anh cũng khó chịu lắm” rồi gọi loại cà phê Blue Mountain đắt nhất. Khi nãy ở công viên tôi khá hưng phấn, nhưng giờ vừa nhâm nhi cà phê vừa nghĩ lại thì có thể bật cười thật dễ chịu.

Anh Kamiya nói: “Quan trọng là làm hỏng thế giới tươi đẹp, thế giới tươi màu bằng cách nào!” trong tiếng mưa vẫn đang rơi.

Anh nói không chút do dự rằng có làm vậy thì một thế giới đẹp tuyệt vời trên cả hiện thực mới xuất hiện. Thế giới không được đánh hết mình loại nhạc cụ kỳ lạ kia thì có gì đẹp để đâu. Không cần biết chàng thanh niên đó có được nhạc cụ ấy bằng cách nào. Nhưng vì thế giới, chàng trai nên chơi nhạc cụ bằng cả cuộc đời mình. Làm hỏng thế giới tươi đẹp cũng phải bằng một thanh gươm nhiệt huyết.

“Anh đánh trống đánh trống ơi! Anh mũ đỏ chót ơi!” Anh Kamiya lần bầm bằng giọng khàn khàn.

Chắc tại khi nãy đột nhiên gào lớn nên khản giọng.

Khi tôi chê đoạn “Ờng ơi tỉnh dậy đi! Bằng tiếng trống kia!” rõ ràng là mắc cười và vần điệu ngang phè thì anh Kamiya giải thích: “Tại ờng vốn là loài quá oai phong tới mức vô duyên mà. Quá thì mới hay. Quá lớn cũng thú vị còn gì. Cái gì cũng quá lên mới tốt. Phải làm quá lên rồi bị người lớn mắng cho ấy,” sau đó nhấp một ngụm cà phê đầy mãn nguyện.

“Cái câu ‘phải bị người lớn mắng cho ấy’ đúng kiểu dờ dẩn quá tằm thường anh ạ!”

Không hiểu sao trước anh Kamiya, tôi có thể nói thẳng ra suy nghĩ của mình. Anh Kamiya có một chút suy tư.

Vì anh Kamiya không dùng đường và sữa nên tôi cũng uống luôn cà phê đắng dù không quen. Tiếng rửa cốc của ông chủ quán vọng ra.

“Nói thật, đó mới là chỗ khó. Mà dù tằm thường nhưng vẫn phải giữ được chuẩn phong độ!”

“Nghĩa là sao ạ?”

“Chắc chú cũng từng nghe câu ‘phải bị người lớn mắng’ rồi nhỉ. Nhưng mà nhé, chỉ bởi mình đã từng nghe, mình biết mà phủ nhận suy nghĩ đó là tằm thường thì anh thấy làm sao ấy? Anh không khó chịu vì bị phủ nhận, mà vấn đề là bản thân sống bằng thước đo như vậy có được hay không thôi.”

Như tôi biết thì tấu hài của anh Kamiya dù sử dụng ngôn từ mà ai cũng biết vẫn có khả năng công phá không tưởng, nên câu chuyện này có lẽ là thể hiện cốt lõi con người anh Kamiya.

“Nếu chỉ phán xét xem tằm thường hay không thì xuống cấp thành cuộc thi phô trương sự phi thường à? Song ngược lại, phủ nhận ngay cái mới thì lại biến thành cuộc thi phô trương kỹ thuật ư? Hoặc lại chỉ coi sự

trộn lẫn khéo léo cả hai là hay thì xuống cấp thành cuộc thi cân bằng à?”

“Em cũng nghĩ thế ạ,” tôi đồng ý không giấu giếm.

“Chỉ lấy một tiêu chuẩn để cân đo cái gì đó thì sẽ khiến mất ta mò đi. Ví dụ, những kẻ theo chủ nghĩa thấu cảm đáng ghét vãi ra nhỉ? Thấu cảm thì mát ruột mát gan thật đấy, nhưng phần thấu cảm lại nổi bật nhất nên chẳng có gì hay ho vượt trội cả. Đến kẻ khờ cũng hiểu rằng con người đã liên quan tới sáng tạo thì phải biết tách khỏi thước đo dù cảm giác rất dễ lệ thuộc vào đó. Bởi ta sẽ không thấy được những thứ khác. Đây chính là đi đầu rần với chính anh nữa,” anh nói nghe thấm từng từ từng chữ.

“Phê bình đi đâu gì đó khó thật anh nhỉ!”

“Phê bình theo logic thì khó thật. Khi xuất hiện phương pháp luận mới thì cũng sẽ xuất hiện nhiều người thực hành nó. Chắc cũng sẽ có người phát triển hay cải tạo nó. Mặt khác lại xuất hiện kẻ muốn khẳng định đó chỉ là trào lưu. Những kẻ như vậy lại thường có tuổi. Nên có chút sức thuyết phục. Thế là việc dùng phương pháp đó bị coi là dị giáo. Và rồi kẻ cả khi cần dùng trên mặt câu chữ cũng không dám dùng phương pháp đó nữa. Có khả năng nhờ tránh phương pháp đó mà lại sinh ra cách diễn đạt mới, khi ấy dù ý tưởng mới đó mang lại sự phấn chấn đầy kích thích thì nó vẫn dở dang. Nên thú vị đấy nhưng bỏ nó đi khi còn chưa chín thì quá phí. Chỉ đòi hỏi sự phấn khích khi ý tưởng mới nảy sinh thì chẳng khác gì hành vi bẻ gãy cành cây đang độ lớn. Vì vậy lĩnh vực có nhiều nhà phê bình già khó tính thì hầu hết đều xuống dốc. Cứ đợi đến lúc vững chãi có phải hơn không. Nói cách khác là nên đợi đến khi thành cành mập mập trên thân cây to. Có nhiều thứ phải như thế thì mới trở nên thú vị được. Chắc họ định cắt bỏ cành để dinh dưỡng chỉ tập trung cho thân cây chẳng. Cách nghĩ như thế cũng đúng, nhưng từ xa lại không nhìn thấy được cây

và cây cũng không đậu quả. Nên anh có thể khẳng định rằng một khi bắt đầu phê phán thì khả năng của người nghệ sĩ tấu hài chắc chắn sẽ tụt đi.”

Tôi nén không buột ra câu: “Phát ngôn của anh là phê phán dư luận còn gì.” Trong lời nói của anh Kamiya có lẽ phải nhưng tôi thấy đó chỉ nhằm cứu vớt để không gạt bỏ những con người hay sự việc ngoại lệ. Tôi nghĩ quả thật việc loại bỏ những trường phái mới ắt ơ để bảo vệ lĩnh vực đó là cách tự vệ chính đáng. Tuy nhiên trường hợp tất cả đều xuôi chèo mát mái mà phải chọn bên nào thú vị hơn thì tôi vẫn thiên về cách nghĩ của anh Kamiya. Tuy có sự may rủi trong đó.

“Nhưng em nghĩ không thể nào tránh bị đánh giá đâu.”

Anh Kamiya vẫn cầm tách cà phê bằng tay phải, sưng người, hai mắt mở to. Trong quán tối mờ mờ vẫn đều đều tiếng nhạc nhẹ nhàng, ca khúc tôi đã nghe đâu đó với lời ca tương tự lặp đi lặp lại. Tên bài hát là gì ấy nhỉ.

“Ừ. Nên cách duy nhất là thành tên ngốc, thẳng thắn cảm nhận đi đâu đó có thú vị hay không. Không bị chi phối bởi ý kiến của người khác. Anh mà chỉ nói xấu tác phẩm của người khác thì cứ giết anh đi. Vì anh muốn suốt đời làm nghệ sĩ hài thôi. Cà phê này thơm thế nhỉ!” Anh Kamiya vừa nhìn đắm đắm vào ly cà phê vừa nói.

“Ngon thật đấy ạ. Nhưng em có thể song hành cùng cảm nhận của sự phụ được không ạ?”

“Bây giờ thì cứ song hành đi! Song hành á?” Anh Kamiya thẹn thùng thì thào. Anh ấy xấu hổ vì hòa theo tôi dùng từ không mấy khi dùng. Tôi có thể tin tưởng cảm xúc này? Tôi vốn sợ người khéo léo biết dùng những từ ngữ đang thịnh hành, dù đi đâu đó có thể mâu thuẫn với những đi đâu anh Kamiya nói.

“Này, này giờ chú có nhận ra khi đặt tách cà phê lên đĩa anh cố không tạo ra tiếng động không?” Anh Kamiya nói.

“Có chứ ạ.”

“Thế thì phải nói chứ. Không thấy chú nói gì nên anh không biết nên thôi chưa đấy!” Anh Kamiya nói giọng khàn khàn.

Khi ra khỏi quán cà phê, ông chủ quán nói với chúng tôi: “Chúng tôi chỉ còn mỗi cái này thôi nhưng các anh không cần trả lại đâu” và đưa ra một chiếc ô nilon. Anh Kamiya cảm động trước tấm lòng của ông chủ quán đã cho chiếc ô duy nhất. Bước xuống cầu thang ra tới đường thì mưa đã ngớt không cần tới ô. Song anh Kamiya không chần chừ mở ô rồi vội bước. Tôi cũng lôi chiếc ô gấp gọn trong cặp ra và giương lên. Mưa ngay lập tức tạnh hẳn. Mây trôi rất nhanh và bầu trời tối hiện ra ở đằng xa. Đèn đường cùng đèn ô tô phản chiếu lấp lánh trên mặt đường còn ướt.

“Tám mươi hai,” anh Kamiya đột nhiên hét lên con số bí ẩn. Tôi thấy mừng vì ngoài tôi ra vẫn có người bộc phát buông ra từ ngữ khó hiểu như thế này.

“Anh đánh trống đánh trống ời! Anh đánh trống đánh trống ời! Anh mũ đỏ chót ời! Rừng ời tỉnh dậy đi! Bằng tiếng trống kia!”

Không biết ai bắt đầu trước mà chúng tôi đang cùng hát bài hát đó dần do anh Kamiya sáng tác ra.

Mưa tạnh, trăng lấp ló trong mây, con phố còn vương mùi mưa mang diện mạo bóng bẩy khác hẳn lúc xế chiều, những người đeo vẻ mặt hợp với diện mạo đó qua lại tấp nập. Chỉ có anh Kamiya và tôi là còn che ô. Không ai nhìn chúng tôi lấy làm lạ cả. Anh Kamiya vẫn không mấy may có ý định giải thích lý do vẫn còn che ô.

Tuy nhiên, anh ngược nhìn trời vài lần rồi tìm kiếm sự đồng ý của tôi: “Khi nào mới tạnh nhỉ?” Tôi hiểu tâm trạng của anh Kamiya không muốn phí phạm lòng tốt của ông chủ quán cà phê. Nhưng với cảm xúc pha trộn giữa ngưỡng mộ, ghen tị và một chút khinh thường, tôi thấy vừa sợ lại vừa yêu sự trong sáng của anh Kamiya - người tin chắc rằng gửi tấm lòng mình vào việc che ô dù trời không mưa là cách thể hiện tốt nhất.

* * *

Người đi trên phố cuối năm đầu mặc trang phục tối màu, chân bước vội vã. Quảng trường phía cửa Bắc ga Kichijoji được trang hoàng đèn màu quy mô lớn cho dịp Giáng sinh và năm mới khiến con phố thêm rực rỡ, nhưng anh Kamiya như không quen với các hoa văn hình khối thì lắm bầm: “Cái này vẫn đang dở dang nhỉ? Lúc hoàn thiện trông nó thế nào ta?” Tôi phân vân không biết có nên nói với anh rằng: “Như thế này là hoàn thiện rồi đấy ạ” hay không. Kichijoji vẫn nhộn nhịp như mọi khi, nhưng không biết có phải nhiệt độ thay đổi làm màng nhĩ tôi cũng thay đổi hay không mà sự ồn ào của đường phố nghe như âm thanh lòng bùng từ loa đài đâu đó.

Chúng tôi ngày nào cũng ở đây như đang nghiên cứu phố Kichijoji, đi loanh quanh không phương hướng, mệt thì vào quán Mifune trong con phố buôn bán Harmony, gọi đúng một món thịt heo xào gừng tỏi, tiện thể làm vài chén, sau đó lại vào đại một quán rẻ tiền khác vẫn còn mở cửa. Lúc ra về thì đã hết tàu. Tức thì y như rằng anh Kamiya lại rủ rê: “Anh ở ngay gần đây, hay chú đến đi!”, nhưng hồi chưa gặp anh Kamiya tôi không có thói quen uống tới say mèm, lại nghĩ lẫn ra đấy vì rượu trước mặt đàn anh cũng chẳng hay ho gì nên khi còn vài xu lẻ thì tôi ngủ ở tiệm cà phê truyền

tranh, không còn xu nào thì ng ẩ ở ghé công viên Inokashira đợi tới khi chuyển tàu đầu tiên chạy.

Ngày hôm đó, anh Kamiya lại rủ tôi đã say khướt về nhà. Tôi từ chối rằng: “Giờ em đang buồn nôn gấp năm lần lúc ng ẩ thuyền của lái tàu đầu nhất bên cảng rồi anh ạ” thì anh cũng không tha: “Vị von nghèo nàn thế thì gay, chú phải tu luyện thêm đi.”

“Thôi say lắm rồi về nhà anh đi!”

Anh Kamiya kéo tay cổ tôi đi khi tôi toan ra về. Tôi đang trong tình trạng có thể nôn ra bất cứ lúc nào nhưng anh Kamiya còn say tới mức không thể say hơn. Tôi kiêu gì cũng muốn về nên bảo: “Thôi, em đã bảo thôi mà!”, rồi cố gỡ tay anh Kamiya ra bằng được, thì đột ngột bị anh Kamiya đá mạnh vào bàn tọa. Tiếng va đập vang lên trong con phố buôn bán trước ga lúc nửa đêm khiến mấy người vô gia cư đang đi tít phía xa cũng phải ngoái đầu lại nhìn.

“Đau thế! Sao anh lại đá em!?”

Tôi vừa nói xong thì anh Kamiya khụy gối rồi bò lăn ra cười.

“Đừng có nổi khùng chứ. Chú đang say nên anh mới lo. Thôi cứ về nhà anh đã.” Buông một câu giải thích khó chấp nhận rồi anh Kamiya một mình bước đi. Tôi chẳng còn cách nào khác đành nén cơn buồn nôn, chịu đựng cảm giác đau như cháy cổ họng mà đi theo sau anh Kamiya. Nhưng đi mãi đi mãi vẫn không tới nhà anh ấy. Tôi cứ nghĩ anh lại đùa như mọi lần thì thỉnh thoảng anh ngoái lại nhìn tôi, vẻ mặt khá nghiêm túc: “Tokunaga, vẫn ổn chứ!?” nên chắc không phải đang đùa. Chúng tôi đi bộ trên con phố Kichijoji tưởng chừng kéo dài đến vô tận. Lúc qua bưu điện Tateno quận Nerima nằm bên tay phải thì trời phía Đông sáng dần lên. Thấy anh Kamiya ngang nhiên đi bộ giữa làn phân cách đường đang

không có xe nào chạy qua, tôi hết cả cảm giác buồn nôn và thấy hơi bức mình.

“Anh định đi tận đâu vậy? Có phải khu Kichijoji nữa đâu.”

“Đừng nói như thế nữa. Buồn lắm!”

Anh Kamiya nói kiêu trách móc.

“Sao anh lại nói kiêu bình thường thế nhỉ?”

“O? Đừng giận thế chứ!”

Lần này thì là vẻ mặt lo sợ.

“Em bảo anh thôi kiêu nói những câu bình thường bằng bộ mặt bình thường đi cơ mà!”

“Cái gì cơ?”

Anh nhướn mày nói với vẻ mặt khó hiểu.

“Cái gì mà ‘cái gì cơ?’ chứ!”

“Đừng nói thế mà. Anh buồn!”

Giờ thì anh nói với vẻ mặt buồn rầu.

“Ngoài em ra chẳng ai hiểu được rằng nói những chuyện bình thường và làm vẻ mặt bình thường hợp với lời nói mới là chuẩn vai ngốc đâu!”

“Đã bảo đừng nói thế nữa mà.”

Anh tỏ vẻ lúng túng.

“Anh... nói gì buồn cười đi!”

“Tokunaga, đừng có nói chuyện buồn đi mà.”

Cứ nói xong một câu anh lại dừng bước, quay đầu từ tốn nhìn tôi.

“Nói đi đâu bình thường mới là đúng vai ngốc thì có nghĩa là bình thường anh bị điên rồi đó!”

“Chú nói người khác cái kiểu ấy là không được đâu!”

Tôi phát bực với cái vẻ mặt buồn bã ấy.

“Em xin phép nôn có được không ạ?”

“Sáng ngày ra đi làm đã thấy trước cửa nhà có bãi nôn mưa thì chú có bực không? Anh thấy không nên làm cái việc mà mình ghét nếu bị làm thế.”

Anh ấy vẫn nói những điếu bình thường. Cái kiểu dai dẳng tới đi thường này cũng là đặc tính của anh Kamiya.

“Đành là thế nhưng anh có thể thôi nói chuyện bình thường đi không ạ? Em thấy khó chịu lắm ạ.”

Nãy giờ anh Kamiya vừa đi vừa gửi tin nhắn nhưng lần này thì có điện thoại gọi tới.

“A lô, anh sắp về đến nhà rồi nên mua nước luôn đi nhé. Cậu ta say lắm!” Anh nói vậy rồi tắt máy.

Bảo là sắp về tới nơi mà đi bộ khá lâu, lúc ra được đến đường cái lớn thì trời đã sáng tới mức không muốn nhìn lên nữa. Đây có vẻ là đường Aome. Chúng tôi băng qua đường Aome chỉ toàn xe tải rồi đi vào khu dân cư, tiến về hướng Đông ngang con đường khá rộng là ra đến con phố trông như phố buôn bán đề tên “phố Fujimi”. Giờ thì đã là buổi sáng rồi. Từ đó tôi vẫn bị bắt đi bộ tiếp. “Phố Fujimi” từ lúc nào đã chuyển thành “phố Chuo”. Cuối cùng thì cũng thấy một quảng trường giống bùng binh và nhà ga, đập vào mắt dòng chữ “Đường sắt Seibu Ga Kami-Shakuji”. Hoàn toàn chẳng phải Kichijoji gì hết. Tòa nhà mà anh Kamiya bảo “Đây rồi!” khá cũ kỹ nhưng là một chung cư lịch sự hơn tôi tưởng. Đi lên tầng hai, anh Kamiya mở cửa, tức thì tôi thấy ngay một cô gái đang ngồi trên

chiếc đệm chắc được trải suốt ở đó. “Này, cho Tokunaga uống nước hộ anh!” Anh Kamiya nói vậy rồi nhảy vào chặn gây tiếng động lớn khiến cả căn phòng rung lên.

“Sáng rồi, nhà dưới họ mắng cho đấy!”

Cô gái nhỏ nhắn mặc chiếc quần ngủ kẻ ngang nhẹ nhàng nói với anh Kamiya.

“Xin chào, em là Tokunaga ạ,” tôi vừa chào thì cô gái mỉm cười rồi tỏ vẻ xưng tên: “Tôi là Maki ạ.”

“Tokunaga, mau ngủ đi!” Anh Kamiya ép tôi ngủ ở đó. Vừa nằm xuống thì cơn đau đầu dội lên nên tôi quyết định ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

“Anh ra cửa hàng tiện lợi đây, chú có cần gì không?”

Tôi im lặng vì chẳng còn hơi sức để trả lời anh Kamiya. Có tiếng đóng cửa, tôi nghe thấy tiếng hai người bước xuống cầu thang. Ánh nắng chói khiến tôi thấy nhồn nhột quanh vùng ấn đường. Cô gái đó có phải là bạn gái của anh Kamiya không nhỉ. Chắc đây vốn không phải nhà anh Kamiya mà anh chỉ tới ăn nhờ ở đậu nhà của cô gái có tên Maki mà thôi. Nằm ngủ ở chỗ như thế này cũng không khỏe lại được. Tôi muốn về nhà ngủ trên đệm của mình. Giờ này chắc chuyến tàu đầu tiên đã chạy rồi. Tại sao mình lại bị lôi đến đây nhỉ. Đau đầu quá!

Cứ uống với anh Kamiya là cuối cùng tôi không biết trời trăng ra sao. Hầu như chẳng nói chuyện gì bổ ích cả. Ví dụ như hôm nay, hai chúng tôi dành thời gian dài nghiêm túc tranh luận xem ảo thuật gia và người có sức mạnh phi thường còn cần đồng bọn là chuyên gia trong lĩnh vực nào để có thể thực hiện được phi vụ giết người hoàn hảo. Anh Kamiya cho rằng phải là nhân vật “Golgo 13”. Còn tôi thì nói rằng: “Người có nguyện vọng tự sát.” Nếu là Golgo thì chắc không thất bại nhưng lại cần khoản thù lao

không lờ. Trong khi chuẩn bị số tiền quá sức như thế thì đã bị tóm gọn mất rồi. Nên cách đó không hoàn hảo. Còn với “người có nguyện vọng tự sát” thì lợi ích của cả bên muốn giết và đương sự muốn chết đã đồng nhất và có thể tạo ra một di thư hoàn hảo. Thế nhưng anh Kamiya lại không đồng tình với trường hợp “người có nguyện vọng tự sát” vì chỉ giết được người có nguyện vọng tự sát, mà như thế thì đơn thuần là một hội muốn làm cái việc giết người. Phải giết kẻ xấu. Anh Kamiya đưa ra lý luận chắt chắt nhập vào đầu rằng nếu thấy người có nguyện vọng tự sát thì phải thuyết phục họ từ bỏ ý định đó chứ. Tranh luận vấn đề này mà đưa quan điểm đạo đức vào thì rối rắm lắm. Tôi cũng thấy hối hận vì lỡ dùng từ “người có nguyện vọng tự sát” nghe rất định kiến. Tuy nhiên nếu nói chính xác thì về mặt đạo đức cũng không được giết kẻ xấu. Tôi nghe thấy tiếng chân đang bước lên cầu thang. Có thể ai đó tới giết tôi chẳng.

Có tiếng cửa mở, rồi đến tiếng túi nilon được đặt xuống sàn nhà. Tôi nghe thấy tiếng anh Kamiya vừa cười vừa nói: “Nó vẫn đang ngủ.” Tôi có thể mở mắt ra nếu muốn, nhưng tôi nghĩ mình không nên mở mắt thì hơn. Anh Kamiya vẫn nhìn tôi đang nhắm mắt và tiếp tục cười.

Rồi anh ấy nói với chị Maki đi đâu xấu hổ rằng: “Nó như là thằng em trai đáng ghét vậy.” Qua tiếng bước chân tôi biết anh Kamiya vừa nhảy qua người tôi để ra phía cửa sổ. Tiếng cười cố nén lại nhưng vẫn buột ra của anh Kamiya cứ nhõn nhọt bên tai. Ánh sáng chiếu đúng vào mí mắt. Tôi cảm thấy ngứa ngáy như có con gù đang bò quanh vùng ấn đường. Tôi nghe tiếng chị Maki bảo: “Anh thôi đi!” Không chịu nổi nữa, tôi từ từ mở mắt thì thấy anh Kamiya đang thích thú phẩy phẩy tấm rèm để chiếu ánh nắng vào mặt tôi.

Anh Kamiya vẫn không dừng lại mặc cho tôi nói: “Anh thôi đi!”

“Anh định làm cho mặt Tokunaga có vết cháy nắng giống như Blackjack mà,” nói rồi anh Kamiya lại cười.

“Cái đó thì có gì hay cơ chứ?” Tôi lấy chăn che mặt.

“Này, che mặt thế là ăn gian đấy!” Anh Kamiya cướp lấy chăn rồi lại phe phẩy cái rèm.

“Anh để cho cậu Tokunaga ngủ đi!”

Chị Maki nói vẻ lo lắng.

Tôi quay người, xoay ngược đầu để không bị ánh nắng chiếu vào mặt. Tôi vẫn nghe thấy tiếng cười của anh Kamiya. Giây tiếp theo, cả người tôi lẫn tấm đệm lơ lửng trên không rồi lộn nhào. Mở mắt thì hóa ra anh Kamiya và chị Maki mỗi người một đầu đệm xoay ngược khi tôi còn nằm nguyên trên đó.

Khi tôi hỏi: “Chị Maki, sao chị lại vào hòa với anh ấy?” thì chị Maki nói pha chút xấu hổ: “Chị xin lỗi!” và tỏ ra thực sự hối lỗi. Tôi đành không ngủ nữa mà ngồi khoanh chân trên đệm. Vừa uống nước trong chai chị Maki mang đến vừa ngắm nhìn những hạt bụi đang bay trong phòng được ánh mặt trời chiếu sáng lấp lánh. Chị Maki nhìn tôi nói: “Chị xin lỗi!” rồi lại tiếp tục cười.

* * *

Sang năm mới không lâu thì anh Kamiya gọi tôi đến Shibuya, một chuyện khá hiếm hoi.

Trước ga Shibuya, âm thanh phát ra từ những màn hình khổng lồ va chạm với nhau, và âm thanh người ta tạo ra khi vừa đi vừa né nhau trên đường cũng âm ỉ không kém khiến tôi cảm thấy cả khu phố như đang gầm

lên. Người đi bộ mang vẻ mặt của năm mới nhưng thân thể thì vẫn như năm cũ, nhiều người mặc đồ đen nhưng cũng có những thanh niên vận trang phục rất rực rỡ cười một mình, những người như vậy lại làm tôi thấy bình tĩnh hơn. Anh Kamiya đang đứng hút thuốc trước tượng Hachiko. Tôi đã khá quen với anh Kamiya ở ga Kichijoji nhưng anh Kamiya tôi thấy trong khung cảnh chen chúc ở Shibuya thì đặc biệt khác người. Một nguyên do có lẽ bởi trang phục của anh không được chỉnh chu và hợp thời cho lắm.

“Từ hồi xuất hành đầu năm giờ mới gặp nhỉ. Maki bảo xin lỗi chú đây.”

Anh Kamiya vừa phà khói điếu Hope vừa nói.

Hôm xuất hành đầu năm, tôi cùng với anh Kamiya, chị Maki, ba người đã tới lễ ở đền Musashino-Hachimangu, sau đó thì ăn lẩu kim chi ở nhà chị Maki. Tôi lại say như thường lệ và thao thao bất tuyệt về tấu hài thì chị Maki theo lệnh của anh Kamiya, làm mất lác, lưỡi thè ra, một kiểu mặt kỳ dị điển hình, rồi đi về phía tôi, khi nhận ra thì tôi lại cảm râm chị Maki, cứ thế lặp đi lặp lại hàng giờ cái kiểu quái gở chả ra Tết như thế, nhưng càng lúc càng quá lên, cuối cùng, chị Maki tạm thời biến mất khỏi tầm mắt tôi song lại từ góc phòng giơ ngón tay thối ra. Có lẽ chị ấy xin lỗi về chuyện đó.

Anh Kamiya ném điếu thuốc đi đúng lúc đèn tín hiệu chuyển sang xanh, vừa đi qua ngã năm anh vừa nói: “Tokunaga, chắc chú thấy ngại nhưng hôm nay có mấy em gái nữa đấy!” Anh Kamiya liên tiếp va phải người đi đường khác. Tôi cũng không hơn gì. Gần bất cảnh sát Utagawa có tòa nhà bên trong nhiều quán nhậu, chắc anh ấy hẹn mấy em gái đó ở một quán tại đây. Quán được thiết kế hiện đại hơn quán ở Kichijoji chúng

tôi hay uống, vừa bước vào bên trong là tôi thấy run. Có ba cô gái và một cậu đàn em cùng công ty của anh Kamiya. Tôi chưa từng tham gia bữa nhậu nào để nam nữ gặp gỡ cả. Đàn em của anh Kamiya có vẻ tuổi nhỏ hơn tôi nên chào hỏi rất lễ phép, nhưng cũng có thể cậu ta nghĩ tôi là một gã khó gần. Anh Kamiya trông tươi tỉnh hơn lúc ở cùng tôi và chị Maki. Tôi thì im lặng hơn bình thường. Tôi không tìm thấy lời nào phù hợp cho lúc này. Tôi thấy khó chịu khi cô gái ngồi cạnh cứ liên tục nói sát vào tai.

Đây là sàn độc diễn cho anh Kamiya. Mấy cô gái cười liên tục với mỗi phát ngôn của anh. Chỉ có cô gái ngồi cạnh tôi là nói bằng giọng nhỏ nhỏ: “Anh không sao chứ?”, cố tạo nên không gian của riêng hai người khiến tôi thấy thật phiền toái. Số lần càng tăng thì ánh mắt cô gái càng dịu lại. Tôi thì đến để nghe anh Kamiya nói chuyện chứ không phải cô gái này. Lúc quay lại phòng từ nhà vệ sinh, tôi ngồi cạnh anh Kamiya chứ không phải chỗ ban đầu.

“Ngồi kiêu gì đấy?” Anh Kamiya theo phản xạ cất giọng lên, đám con gái đồng thanh phá lên cười. Tôi im lặng nhìn chăm chăm đĩa thịt gà rán đã nguội ngắt.

Cô gái ngồi cạnh tôi khi này nói: “Em bị ghét rồi hay sao ấy?” Tôi im lặng. Đúng ngày này thì tôi hoàn toàn không say. Mấy cô gái nhìn tôi như thể sinh vật lạ.

“Cái thằng này! Như học sinh cấp hai ấy nhỉ?” Anh Kamiya nói vậy, ai cũng tỏ vẻ đồng ý ngoài tôi ra. Tôi tự thấy tài năng của mình và anh Kamiya chênh nhau một trời một vực, nhưng cho tới giờ tôi chưa từng cảm thấy xa anh đến mức như thế này. Tôi thấy anh như con người của thế giới khác. Dù thế đi nữa thì anh vẫn là người tôi quen mặt nhất ở đây, nên tôi chỉ còn cách dựa vào anh mà thôi.

“Cậu ta trông vậy thôi chứ có sở thích nghe lén đấy!” Anh Kamiya vừa nói xong thì cả đám tỏ ra ngạc nhiên một cách thái quá.

“Đúng vậy nhờ?” Anh Kamiya hỏi nên tôi trả lời “Vâng!” thì chẳng hiểu sao tất cả đều cười.

“Trời đất! Thật bá đạo đấy ạ!” Đàn em của anh Kamiya vừa dứt lời thì mấy cô gái lại cười rần rần.

Nói là nghe trộm nhưng không phải dùng máy móc này kia. Chẳng qua là lúc đi cùng anh Kamiya trong khu dân cư vào nửa đêm thì bỗng có tiếng nữ giới rên rỉ, nên chúng tôi dừng lại nghe ngóng chừng hai mươi phút. Suốt hai tuần sau đêm ấy, tối nào chúng tôi cũng đi qua chỗ đó. Nhưng không lần nào còn nghe thấy âm thanh đó nữa. Một buổi tối mấy hôm sau, trong đầu tôi hiện lên câu hỏi phải chăng đó là âm thanh phát ra từ ti vi. Nhưng một phần trong tôi vẫn tin thật ra âm thanh chân thực đó là giọng nói lọt ra từ khu nhà. Bằng chứng thuyết phục nhất chính là lúc ấy cả tôi và anh Kamiya đều không nghĩ tới khả năng đó là âm thanh từ ti vi. Và lại cũng vì nghi ngờ như vậy chúng tôi mới muốn xem thực hư ra sao và tới đó, bởi thế tôi thấy khó chịu khi bị đánh giá là người thích nghe trộm.

“O, tại sao anh lại thích nghe trộm vậy?” Một cô gái ném cho tôi câu hỏi.

“Vì đó không phải là âm thanh mà đối tượng phát ra với chủ ý cho ai đó nghe thấy. Đó vốn không phải là âm thanh có thể nghe thấy được.”

Không muốn trả lời nhưng tôi cũng không muốn làm hỏng không khí.

“Vậy là chuyên gia rồi!” Một cô gái khác nói, tất cả phá lên cười. Tôi chẳng bận tâm tới đi đâu đó, nhưng thấy đau khổ vì anh Kamiya lại vào hòa cùng họ cười khoái trá.

Khi sự phụ mà về phe họ thì tôi cũng không thể đơn giản phủ nhận rằng tôi không bận tâm tới họ.

Đến tận cuối buổi tôi vẫn không hòa nhập được vào bữa nhậu. Anh Kamiya đã trao đổi địa chỉ liên lạc với tất cả mấy cô gái. Tôi chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng đi về.

Như hiểu được mong ước của tôi, nhóm đã giải tán trước khi hết tàu, tôi cùng anh Kamiya đi về Kichijoji bằng tuyến Inokashira. Xuất phát từ ga Shibuya nên chỉ cần bỏ qua một chuyến là cả hai được ngồi cạnh nhau. Anh Kamiya trông khá miễn cưỡng.

Tàu vừa xuất phát, anh Kamiya hỏi ngay: “Hôm nay chú cũng đi nghe lén hử?”

“Anh đừng có chuyện gì cũng nói ra vậy chứ!” Tôi trả lời, không thèm nhìn anh Kamiya.

“Ấy, hai anh em mình ấy mà, cứ chỉ hai người nói với nhau sẽ sa đà vào thế giới sở thích của mình nên đôi lúc phải nói chuyện với người khác để biết mình là người thế nào chứ. Chú cũng cười suốt còn gì.”

“Đâu. Bị cười thì có!”

Đột nhiên tôi thấy bất an, không biết mình đã làm cho người khác cười bằng chủ ý của mình hay chưa.

“ ‘Không được để bị cười, phải gây cười.’ Toàn những câu oai như cóc nhưng cũng là câu không được để lọt ra khỏi phòng đợi diễn nhỉ!”

Tại ga Shimo-Kitazawa có rất nhiều người xuống, nhưng cũng lại có chừng đó người lên tàu.

“Vì câu nói ấy mà chú khó giả bộ đang bị cười hơn đúng không? Người giả bộ dốt nát nhưng thực tế lại thông minh. Chuyện này vốn dĩ

khán giả không cần biết. Rồi cái tiêu chuẩn đánh giá mới ra đời. Khán giả chẳng cần suy nghĩ gì, chỉ việc cười rằng đúng là mấy tên ngốc có phải hơn không. Tự khán giả nhận ra mình đang được gây cười thì phí quá nhỉ!”

“Chính vì thế mới có cái ra đời vượt cả tiêu chuẩn mới còn gì ạ?”

“Cái đó cũng chỉ một bộ phận thôi. Nó khiến anh thấy giống như một bức tranh nổi tiếng, đã thêm nhiều màu quá không quay lại được như ban đầu nữa và rơi vào trạng thái tiến thoái lưỡng nan. Nói đến điểm này, chú vẫn chưa tự nhận ra phần thú vị của mình phải không? Thế mới hay chứ!”

“Ai mới là đồng gốc chính hiệu cơ chứ!”

“Nhiều sự!” Anh Kamiya chặn lời tôi bằng giọng nhẹ nhàng.

Nhiều người xuống ở ga Meidai-Mae, cuối cùng cũng dễ thở hơn. Khác với lúc ở quán nhậu, anh đã quay về là anh Kamiya thường ngày. Anh Kamiya có lần nói với tôi rằng anh lo khi chơi với tôi sẽ bị người xung quanh cho là kẻ giả tạo. Có thể trong câu nói này hàm chứa một chút coi thường tôi, nhưng tôi chỉ coi là một câu bông đùa. Chuyện của bản thân thì khó có cái nhìn khách quan, nhưng ngẫm lại cách hành xử của mình ở buổi nhậu hôm nay thì tôi thấy có lẽ đó không hẳn chỉ là một câu bông đùa. Có lẽ ở đâu đó mấy cô gái sẽ nói tôi là một gã dở hơi. Còn đàn em của anh Kamiya thì hẳn nghĩ tôi là một diễn viên hài mà nhạt thếch.

Tôi hay bị những người xung quanh cho là sống thu mình. Mặt tôi cứng đờ vì căng thẳng thôi mà lại bị coi là tỏ ra không quan tâm tới người khác, hoặc hiểu thẳng. Mọi người nửa đùa nửa thật rằng: “Nó không muốn giao du với ai mà chỉ muốn đi con đường của riêng mình thôi!” dù tôi không hề mấy may có suy nghĩ đó, nhưng không biết từ khi nào chính bản thân tôi lại thấy mình phải làm như vậy, rồi dần dà lời nói hành động mang chủ

nghĩa cá nhân cũng tăng lên. Những lời nói và hành động như thế làm người xung quanh bắt đầu tin vào điều đó. Song tài năng của tôi lại tuyệt nhiên không được nhìn nhận nên chỉ còn lại những đánh giá khắt khe. Rồi bản thân từng bước trở thành nghệ sĩ mà vẫn chưa có được chỗ đứng vững chắc. Tôi vừa thấy mất phương hướng như thế, vừa hoang mang rằng phải chăng đây mới thực sự là mình. Tóm lại tôi bị coi là một kẻ vô cùng phiến toái.

Cho tới thời điểm này, tôi chưa từng nghĩ chơi với một gã nhàm chán và phiến toái như tôi có thể khiến anh bị những người xung quanh nhìn bằng con mắt định kiến và gọi là kẻ giả tạo. Tôi vẫn nghĩ anh Kamiya không biết xu nịnh, là người giống mình, nhưng không phải thế. Tôi là người không hề biết xu nịnh ai, còn anh Kamiya là người có năng khiếu xu nịnh nhưng lại không làm thế. Hai người khác biệt nhau quá rõ ràng. Anh Kamiya không tỏ ra dè chừng với tôi như người khác, có lúc chê tôi tới bến nhưng cũng có lúc thẳng thắn khen ngợi. Anh ấy đối diện với tôi mà không bị ảnh hưởng bởi thước đo nào cả.

Tôi dựa dẫm vào một anh Kamiya như thế mà đang quên đi đi đâu cốt lõi. Sự lời nói, hành động lẫn tài năng xuất chúng của anh Kamiya, nhưng tôi cũng tưởng nhầm rằng khác lạ mới là đúng đắn. Không, với nghệ sĩ hài thì khác lạ thực tế đúng là một lợi thế nhưng tôi chỉ có sự vụng về, mà lại chỉ là một kẻ vụng về tầm thường tới mức không thể biến cái sự vụng về đó thành điểm mạnh cho mình. Và tôi đánh đồng nó với sự khác lạ của anh Kamiya để thấy an tâm. Thực tế tình hình còn trầm trọng hơn tôi nghĩ rất nhiều.

Lại có người xuống ở ga Nagatacho. Không có ai lên cả. Gió lạnh luồn từ

cửa vào quán lấy chân. Trên ô cửa sổ bắt đầu di chuyển, phản chiếu khuôn mặt kỳ bí của tôi và anh Kamiya.

“Anh Kamiya, anh với chị Maki đang yêu nhau phải không ạ?”

Tôi hỏi câu mình vẫn thắc mắc bấy lâu để thay đổi không khí.

“Đâu có, chỉ là cho ở nhờ nhà thôi.”

“À thế ạ!”

Kể từ sau lần đầu tiên gặp chị Maki, được anh Kamiya rủ nên tôi thường xuyên đến chơi nhà chị. Cả ba hay đi ăn, sau đó lại cùng về. Chị Maki luôn hết mình với anh Kamiya, còn với tôi thì lúc nào cũng nhẹ nhàng. Hôm nay, cả lúc uống với mấy cô gái không quen biết, tôi có vài lần nghĩ tới chị Maki. Lúc uống với chị Maki có ba người vui hơn. Một lý do khiến tôi thích chị Maki là chị ấy thừa nhận tài năng của anh Kamiya. Ở cùng một không gian, tôi nhận ra dù anh Kamiya có nói gì thì chị Maki đâu mê mẩn từ tận đáy lòng mình.

“Em lại cứ tưởng là bạn gái anh chứ,” tôi nói.

“Ừ cũng phải,” tức thì anh Kamiya trả lời một câu ồm ồm.

“Anh không thích chị ấy ạ?”

“Nói chuyện với chú làm anh nhớ thời học sinh quá.”

“Nếu có học đại học thì em vẫn là sinh viên năm tư đó.”

“Chuyện đó anh không biết. Nhưng anh không đưa cô ấy tiền nhà, lại được giúp đỡ nhiều thế này, anh cũng muốn đàn ông lắm nhưng nếu yêu người như anh thì xác định là địa ngục.”

“Chuẩn rồi!”

“Phủ nhận giùm đi mà!” Anh Kamiya vẫn nhìn thẳng và nói khơi khơi.
“Anh bảo đi gặp Tokunaga là cô ấy lại đưa tiền. Cho nên thành ra ngày nào

anh cũng đi chơi với chú thế này.”

“Hai người sống cùng nhau mà không nói chuyện yêu đương gì sao ạ?”

“Cũng có vài lần rồi. Anh bảo cô ấy hãy tìm một người đàn ông tử tế.”

Loa trên tàu báo đã tới ga cuối cùng Kichijoji. Tàu giảm tốc độ cùng với tiếng phanh nhát gừng.

“Thế chị Maki nói sao ạ?”

“Cô ấy bảo ‘biết rồi’.”

“Em ghét kiểu ấy.”

Nghe nói chị Maki đang làm tại quán rượu ở Kichijoji. Đúng lúc anh Kamiya lui tới đó thì chị ấy bỏ việc ở quán karaoke và bắt đầu công việc ấy. Tàu tới bến Kachijoji. Tôi cảm giác nhiệt độ còn thấp hơn Shibuya nhưng có thể chỉ bởi cơ thể tôi đang lạnh từ bên trong. Chúng tôi đi qua cửa soát vé rồi ra cửa Bắc. Quang cảnh ở khu phố này thật nhẹ nhàng. Cuối cùng cảm giác bình yên như thể được giải phóng khỏi sự căng thẳng cũng lan tỏa khắp người tôi.

“Đến phố Harmony nhỉ?”

“Đi thôi anh!”

Trên con phố mà bãi nôn mưa bên vệ đường cũng đông cứng lại này, không ai biết tới chúng tôi. Chúng tôi cũng không biết ai đang đi trên con phố này.

* * *

Ti vi đưa tin cáo phó của đại sư phụ, người mà tôi từng xem trên ti vi từ nhỏ. Đó là người nghệ sĩ tấu hài vĩ đại đã chứng minh cho tôi rằng không cần phải tươi tỉnh quá độ, nói liến thoắng, hay quát ầm ầm thì vẫn diễn

được tấu hài theo lối không ai có thể bắt chước. Tất nhiên, thực tế gia nhập thế giới tấu hài mới thấy cái khó của việc tấu hài mà không cần tới đề tài cá tính hay ấn tượng mạnh mà chỉ bằng tài nói chuyện đơn thuần. Nhưng ông cũng là người quan trọng giúp tôi quay về cốt lõi của tấu hài, chính là màn đối đáp thú vị đỉnh cao do hai người thực hiện.

Kể từ lúc nghe hung tin, tôi đứng ngẩn không yên nên gọi cậu bạn diễn Yamashita ra công viên gần nhà ở Koenji. Tôi muốn ngay lập tức thống nhất đề tài với cậu ấy. Khi vừa nghĩ nội dung vừa khớp thoại thì chúng tôi thường chọn quán cà phê ở Shinjuku. Còn đứng khớp thoại như lúc diễn thì chúng tôi hay ra công viên này. Cậu bạn diễn không quan tâm tới sự hối thúc của tôi nên cũng chẳng thèm hỏi han gì tới lý do bị gọi ra đường đột thế này. Tâm trạng Yamashita không được tốt từ lúc đến cùng tiếng phanh xe đạp kin kít. Tôi thì muốn khớp nội dung bất cứ lúc nào rảnh còn cậu ta thì cứ phải gần tới buổi diễn mới có hứng tập. Chúng tôi thử khớp nội dung định diễn ở buổi tuyển chọn tới nhưng vẫn chưa được tốt cho lắm. Chúng tôi tập đi tập lại nhiều lần song còn lệch nhiều hơn mọi khi. Rõ ràng cả hai không ăn khớp nhịp nhàng với nhau. Cậu bạn diễn không nghe lời thoại của tôi. Không nghe bằng tai nên tông không ăn nhập với nhau. Còn tôi nghe xong câu của bạn diễn mới nói tiếp lời nên thoại bị ngắt quãng. Nếu là hội thoại thường ngày thì không đáng để ý nhưng so với tốc độ nói của bạn diễn thì khoảng ngắt đó lại vô cùng nổi bật.

Khi tôi yêu cầu nghe kỹ lời tôi nói rồi mới đáp lại thì Yamashita trả lời: “Nội dung này diễn bao nhiêu lần rồi còn bắt tui nghe kỹ làm gì nữa.” Suýt thì tôi cho cậu ta ăn đấm theo phản xạ. Cậu ta chẳng hiểu gì cả. Nội dung mới có thể ngày nào cũng nghĩ ra được. Nhưng tấu hài thì không phải như vậy. Vì cậu ta diễn bằng cảm giác này nên mãi chúng tôi vẫn không tìm ra

được nhịp điệu cho mình. Chúng tôi ng ồi xuống ghế, bầu không khí im lặng kéo dài một lúc lâu. Mặt trời bắt đầu nghiêng bóng, thoang thoảng mùi đồ ăn bán sẵn ở phố chợ Junjo nằm ngay phía sau. Mấy nữ sinh đi tập câu lạc bộ về vừa cười vừa đi ngang qua chỗ ghế chúng tôi ng ồi. Mỗi người cầm vật gì đó thon dài bọc vải đen. Chắc là cung, hoặc là trường đao, mà dù là gì thì chắc hẳn cũng là một loại vũ khí.

“Tớ biết khớp thoại quan trọng nhưng tớ cũng có việc của tớ nên cậu thôi cái kiểu gọi đột ngột thế này đi!” Cậu bạn diễn nói.

Còn cái gì đáng ưu tiên hơn tấu hài với hai kẻ lên Tokyo cốt để làm nghệ diễn hài như chúng tôi chứ.

“Này, thế thì sao cậu không nói luôn từ trước lúc đến đi!”

Hiếm hoi lắm tôi mới lên giọng giận dữ, toan đứng lên ra về theo đà quát thì bị kéo mạnh ngược trở lại ghế. Thì ra là dây xích móc chiếc ví nhét trong túi sau quần bỏ vào đĩa quần bị vướng vào rãnh ghế. Đáng lẽ giận dữ ra về thì tôi lại ng ồi một đống bên cạnh cậu bạn diễn như cũ. Cậu ta đang cúi xuống mím môi nén tiếng cười.

Tôi từ từ dùng hai tay gỡ dây xích ra khỏi rãnh ghế sao cho không bị đứt. Cậu bạn diễn ng ồi chứng kiến từ đầu đến cuối. Bên cạnh một thằng tôi tội nghiệp đáng thương như thế là cậu bạn diễn đang cố làm vẻ mặt bình thản.

Tôi vào nhà vệ sinh cho đầu bớt sôi. Cứ động đến ý tưởng bài diễn là chúng tôi lại cãi vã. Đó là do sự khác biệt về ý thức hơn là sự khác biệt về phương hướng. Cũng có thể một mình tôi đã quá sốt sắng. Thế nhưng anh Kamiya ngày nào cũng khớp thoại với anh Obayashi đấy thôi. Nhìn thấy họ vậy tôi nghĩ việc ấy là hiển nhiên với những nghệ sĩ trẻ. Lúc ra khỏi nhà vệ sinh tôi không quay lại chỗ Yamashita mà gọi điện cho anh Kamiya.

Tôi nói sơ sơ chuyện khớp thoại và học hặc với bạn diễn. Chuyện cái dây xích thì tôi cố tình không nói. Bởi chuyện bực mình ấy có khả năng sẽ bị biến thành chuyện cười. Tôi cảm thấy nên để chuyện đó ngủ yên hai ba ngày đã.

“Em định táng cho nó một cú!”

Nói được thành lời như vậy tôi mới thấy mình thực sự muốn làm như thế. Chúng tôi chưa từng xích mích đến mức đánh nhau. Biết đâu nhờ thế mà lại có gì đó thay đổi thì sao.

“Chú mà đánh là giải tán luôn đó. Nên không được động thủ đâu!” Anh Kamiya nói bằng giọng nhẹ nhàng.

Phía sau anh Kamiya loáng thoáng tiếng nói chuyện, tiếng cười của ai đó. “Em bực lắm!” Tôi nói kiêu rất trẻ con.

Anh Kamiya đang uống gì đó thì phải. Tôi nghe thấy tiếng cốc thủy tinh đặt lên bàn.

“Khớp thoại xong đến nhà anh đi. Ăn cơm cùng luôn. Chú thích ăn gì nhất nhỉ?” Anh Kamiya hỏi. Chắc anh ấy định đãi tôi.

“Thịt nướng ạ.”

Tôi trả lời thật thà.

“Không. Thứ chú thích ăn nhất là gì cơ mà,” anh Kamiya lặp lại câu hỏi tương tự.

Chắc ý anh là nói món có thể ăn được ở nhà chăng.

“Anh đang hỏi chú là ‘thứ chú thích ăn nhất là gì’ đấy.”

“Một n ồi lẩu ạ!”

Anh Kamiya im lặng sau khi nghe tôi trả lời. Trong khoảng sâu im lặng của anh Kamiya vọng lên tiếng cười của rất đông người.

“N ấ... n ấ lâu?”

Cuối cùng anh cũng lên tiếng.

“Vâng. N ấ lâu ạ.”

“Chú ăn n ấ lâu á?”

“O, em với anh ăn cùng nhau r ấ còn gì.”

“Răng chắc khỏe ra phết nhỉ!”

“Không, không phải thế.”

“Anh răng yếu nên chịu, chú thích n ấ sắt hay n ấ đất hử?”

“Anh nói gì thế?”

Anh Kamiya đột nhiên trở nên ngờ ngợ.

“Cái nào thì dễ nhằn hơn hử?”

“Ôi, n ấ lâu đâu phải ăn nguyên cái n ấ đâu ạ.”

“Không phải chú bảo ăn n ấ lâu còn gì?”

“Đúng là em nói thế nhưng nghĩa là cái bên trong n ấ ấy ạ.

“Ý là ruột n ấ hử?”

“Đúng vậy.”

“Ruột n ấ? Thế bóc chỗ nào thì ra ruột n ấ hử?”

“Anh nói cứ như là hoa quả ấy. Anh em mình chả từng ăn nào là lâu thập cẩm, lâu kim chi bao nhiêu lần r ấ còn gì.”

“Túm lại là chú muốn nói món lâu ấy hả?”

“Vâng ạ. Sao tự dưng anh lại kém thông minh thế chứ? Lại còn dai như đĩa làm em hết h ần.”

“Tốt, thế để anh mua sẵn thịt bò của con bò.”

“Thịt bò là thịt của con bò còn gì nữa. Anh đúng là t ồ tếch.”

Khi tôi nói sáng như vậy thì anh Kamiya cười rúc rích một mình rồi nói: “Khó nhỉ, thế tối nay làm lẩu Genghis Khan đi.”

“Món ấy còn khó hơn nữa.”

“Chú có n ỡ làm lẩu Genghis Khan không?”

“Em đào đâu ra!?”

Tôi vẫn nghe thấy tiếng nói, tiếng cười và tiếng vỗ tay khá to. Chắc anh ấy vừa bật ti vi vừa uống rượu rồi nói băng quơ thôi.

Tôi tắt điện thoại, hối hận vì nói chuyện say sưa quá, rồi quay lại chỗ Yamashita. Tôi đã bình tĩnh quá mức cần thiết sau khi nói chuyện với anh Kamiya. Cậu bạn diễn đang dán mắt vào màn hình điện thoại, ng ỡ trên ghế chân bắt chéo, đang đưa đôi giày thể thao Jack Purcell màu đen cũ bần.

Cậu ta đột nhiên nói: “Tớ muốn xin lỗi ba đi ầu.” Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ được cậu ấy xin lỗi. Tất nhiên tôi cũng chưa từng xin lỗi cậu ấy. Thật khó giải thích nhưng cặp diễn là mối quan hệ đặc thù như vậy. Hơn thế chúng tôi lại là bạn đồng môn từ cấp hai nên không có thói quen xin lỗi vì những mâu thuẫn nhỏ.

“Đi ầu trước tiên là tớ nói như thế có việc quan trọng hơn cả khớp thoại.”

Có vẻ cậu ấy định xin lỗi ba đi ầu thật.

“Đi ầu nữa là ý tưởng do cậu nghĩ ra mà lại nói như ý tưởng có sẵn.”

Cậu ấy đang xin lỗi thành thật. Bỗng nhiên tôi lại thấy xấu hổ.

“Còn một đi ầu nữa.”

Nói vậy rồi cậu ta im lặng. Ban đầu tôi tưởng tâm trạng ghen ngào không nói thành lời nhưng nhìn nét mặt thì có vẻ không phải vậy. Cậu ta cứ nhổ nước bọt vào đúng một chỗ làm ướt cả mặt đất. Đó là tạt

Yamashita thường làm khi bối rối. Tại sao chỉ có hai đi đầu xin lỗi mà cậu ấy lại nói là ba nhỉ? Chắc đang nói giữa chừng thì quên mất chẳng? Cậu bạn diễn của tôi cũng thuộc loại ngốc mà. Những người xách túi đồ đi chợ băng qua công viên, mang theo cả cái ồn ào của phố buôn bán Junjo. Chúng tôi cứ ngồi trên ghế băng, lời nói tan lẫn trong đêm, khiến mọi thứ trở nên lấp lửng và làm vẻ mặt như chưa có gì xảy ra.

* * *

Từ trong tàu điện đi Shibuya tôi nhìn xuống phố, thấy hoa anh đào cũng đã nở rộ khắp nơi. Không biết từ khi nào tôi lại thấy ghét cái mùa có tên mùa xuân. Tôi đưa mắt quay trở lại trong tàu, xung quanh là học sinh và nhân viên công ty, bỗng thấy vô cùng nóng ruột.

Cuộc sống vẫn không có gì thay đổi. Nhiều ngày liền chúng tôi tập trung vào khớp thoại nhưng việc ấy đâu có mang lại thu nhập. Tôi làm thêm buổi đêm để kiếm tiền sinh hoạt, thời gian còn lại thì uống với anh Kamiya. Chỉ có diễn dăm ba bận một tháng ở nhà hát là niềm vui sống. Tôi bám vào đó mà lay lắt qua ngày.

Ra khỏi đám đông trước ga Shibuya, đi lên phố trung tâm, phía bên tay phải tòa nhà phức hợp là nhà hát nhỏ chưa tới một trăm ghế có tên Theater D. Đối với nghệ sĩ trẻ hoạt động ở Tokyo thì đây là địa điểm quan trọng, nhiều người từng có buổi biểu diễn đầu tiên tại đây. Trước kia buổi diễn truyền thống có cái tên mỹ miều “Lễ hội Shibuya All Stars” thường được tổ chức định kỳ với sự tham gia của nghệ sĩ trẻ có triển vọng từ các công ty. Thế nhưng chẳng tìm được ai xứng đáng là ngôi sao đứng đầu tất cả. Chỉ toàn những con người khoác trên mình bộ đồ nhem nhuốc, bò lết trên con phố Shibuya và cuối cùng cũng đến nơi, đi vào trong phòng đợi nhỏ

hẹp. Lạ lùng là mỗi người lại mang một kiểu cười khác nhau. Người cười vui thực sự. Người cười ngượng ngùng vì không biết nên vào phòng đợi với biểu cảm ra sao. Người cười vẻ khúm núm. Có người lại không nhận ra mình đang cười. Tôi thì không muốn ai nhìn thấy nét mặt mình nên lần nào cũng cúi gằm r`ồi mở cửa thật nhẹ nhàng. Căn phòng chật hẹp n`òng nặc mùi thuốc lá và mùi đàn ông. Phải kiểm tra thứ tự diễn của mình ở bảng chương trình. Tôi diễn thứ ba ở nhóm thứ nhất. Ở khoảng giữa bảng chương trình tôi thấy dòng chữ “Xuân Ngốc”. Hôm nay anh Kamiya cũng diễn. Ai đó vỗ vai tôi từ đằng sau và nói “Chào quý khách”, tôi quay lại thì anh Kamiya đang đứng đó.

“Em chào anh. Hôm nay anh em mình diễn cùng nhỉ,” tôi nói. Khác công ty nên gặp anh ở nhà hát thế này cảm giác thật mới lạ.

Tôi không đọc được cảm xúc của anh Kamiya khi anh trả lời: “Ừ!”

Chúng tôi tiếp tục nói chuyện trong khi đi ra c`ầu thang bộ. Anh Kamiya vừa hút thuốc vừa nghe tôi nói. Tôi có cảm giác anh ít nói hơn mọi khi. Tôi say sưa nói đến tận giờ tổng duyệt, mãi đến khi ng`ồi lắc lư trên tàu đi về tôi mới nhận ra đi`ầu đó. Anh nhân viên công sở đi cùng toa nôn mưa khiến h`ầu hết hành khách phải di chuyển sang toa bên cạnh, nên khi tàu dừng tôi cũng xuống r`ồi lại vội vàng leo lên toa kế bên, nhưng do ảnh hưởng của bãi nôn mưa nên còn lữ lượt khách lên theo khiến tôi bị đẩy vào tận giữa toa tàu. Lưng bị d`ồn ép rất khó thở. Khi thay đổi tư thế cho đỡ đau, tôi ngẩng đ`ầu lên thì đập vào mắt là dòng tít “Tiếp khách” trên tờ quảng cáo treo trong tàu. Cảm giác quen quen đánh thức ngay ký ức khi anh Kamiya gọi tôi “Chào quý khách” ở nhà hát. Tôi đã thật thất lễ. Tôi hoàn toàn không xử lý được với câu “Chào quý khách” vô tư ấy.

Tôi hối hận tới mức lỗ buột miệng kêu lên “Ồi...” Lập tức tôi soạn tin

nhắn: “Em chào anh. Hôm nay em cảm ơn anh nhiều ạ. Hôm nay lúc vào phòng nghỉ anh đã nói ‘Chào quý khách’ anh nhỉ. Sự phụ tùng cách vào đề đặc trưng vì em như thế mà em lại có câu trả lời quá thực tế, em thành thật xin lỗi anh. Ký tên: Bài kinh hành khúc canon,” ngay lập tức có tin trả lời lại. Mở ra, tôi thấy đoạn tin nhắn: “Nếu thực sự em thấy có lỗi thì quên luôn đi mới là có lòng tốt. Bởi anh đang tin là em đã không nghe thấy và ngày mai anh vẫn tiếp tục sống. Ký tên: Đấng cứu thế bị nhốt trong phòng ba tấm chiếu.” Khó đây. Tôi muốn biết anh đã tính tới diễn biến sau đó như thế nào, nhưng tới nước này mà còn hỏi thì lại thành vô duyên.

Với tôi, dù có biết đi đâu anh Kamiya có thể nghĩ đến thì cũng không hiểu được đi đâu anh ấy nghĩ. Cái gì vượt qua khả năng của mình thì không phải là thứ có thể dễ dàng tưởng tượng được. Chẳng qua là ảo giác tưởng mình biết rõ đối phương như lòng bàn tay khi nghe anh Kamiya nói.

Nhìn vết thương da thịt của mình bị ai đó đào khoét rồi tự hào vỗ ngực mình có thể phân biệt được là do ai thì cũng chẳng ý nghĩa gì. Vì tôi không có khả năng làm ai đó bị thương tương tự như thế. Việc đó thật ngu ngốc.

Vả lại giữa tôi và anh Kamiya có sự khác xa về cách thể hiện. Anh Kamiya dám nói những câu chọc búa, tục tĩu để gây cười. Còn tôi ngược lại, sợ câu nói của mình gây hiểu lầm hay làm tổn thương ai đó.

Với anh Kamiya, không có giới hạn nào như vậy. Anh không cho rằng hành động như kẻ lưu manh nói đi đâu tục tĩu bất chấp xung quanh là hay ho. Chỉ là bởi trong lúc anh ấy chọn cái thú vị thì xuất hiện hiện tượng dung tục vậy thôi, nên không cảm thấy phải loại bỏ nó. Đối ngược với một anh Kamiya như thế thì tôi có khuynh hướng loại bỏ luôn cho dù tính tục tĩu chỉ là một yếu tố thôi. Nói cách khác, dù đang đi tới thế giới do mình

tự vẽ ra nhưng nếu giữa chừng có câu nào tục tĩu lộ liễu thì tôi cũng từ bỏ giữa đường luôn. Anh Kamiya thấy rõ khuynh hướng đó và nói rằng tôi không nghiêm túc. Anh còn nói là đồ bất hảo nữa. Suy nghĩ bất di bất dịch của anh Kamiya là không được bị bó buộc bởi thước đo nào ngoài thước đo thú vị. Khi tránh những nội dung dung tục gây cười có nghĩa là suy nghĩ “làm một người không xấu xa” đã chiến thắng suy nghĩ “làm một người thú vị”. Anh Kamiya gọi như thế là bất hảo. Chính vì vậy chỉ trước mặt anh Kamiya tôi mới không thấy ngại dùng mấy kiểu nói dê cụ.

Điện thoại lại rung lên. Là anh Kamiya. Tôi rón rén mở tin nhắn.

“Thật lòng thì bởi có các chú nên anh không muốn bị coi thường, liền ngay lập tức đổi nội dung. Nhưng đổi nội dung rồi mà vẫn không thắng được thì cũng chẳng ý nghĩa gì nhỉ. Lần sau anh sẽ thắng. Ký tên: Cú đánh nện lưng by Mẹ Teresa.”

Đọc tin nhắn khiến tôi nhớ lại buổi diễn đêm nay mà mình đang cố quên. Nhóm Xuân Ngốc đứng thứ tư, còn Sparks đứng thứ sáu. Vì do khán giả bầu chọn nên những nghệ sĩ được yêu thích hay nghệ sĩ kêu gọi nhiều khách tới có lợi hơn, nhưng anh Kamiya luôn nói tất cả đều có giá trị trừ phiếu bầu chọn của người thân. Cả với nhóm được yêu thích nữa thì fan hâm mộ vốn dĩ là người ngoài. Biến người lạ thành fan chính là do bản thân người nghệ sĩ nên người ngoài phàn nàn gì chứ. Cho rằng nội dung ngày hôm đó không tốt nên bỏ phiếu cho nhóm khác, dù nhóm đang ủng hộ có tương lai đến mấy nhưng chẳng may bị đào thải thì vĩnh viễn không bao giờ được nhìn thấy họ nữa. Trong tình yêu thì người con gái yêu người đàn ông không có kinh tế chắc chắn không nghĩ sẽ nuôi anh ta mãi. Đó là cô ấy đang đầu tư để mong một ngày anh ta sẽ chăm chỉ làm việc kiếm tiền về. Nói cách khác, quan điểm của anh Kamiya là làm cho đối

phương nghĩ được như vậy cũng là có thực lực rồi. Nhưng nói vậy chứ tôi thấy họ đáng được ghi nhận bởi độ hoàn thiện ngày hôm đó. Vả lại anh Kamiya luôn có những phát ngôn của một người đeo đuổi chiến thắng và có mỹ học về cách chiến thắng rất khắc khe.

Giành vị trí thứ nhất trong buổi diễn ngày hôm nay là Shikatani, nghệ sĩ độc diễn mới vào nghề. Cậu ta có khuôn mặt hoàn hảo nhưng phần dưới mũi lại dài khác thường, nên chỉ cần chuyển từ vẻ mặt cân đối đó sang vẻ mặt nghiêm túc là đã gây bão cười rồi. Nội dung bài diễn là giảng giải về cách dùng các từ ngữ được dán trên tấm bìa sao cho thời thượng nhất. Nhưng khi định lật tấm bìa, chắc do bôi quá nhiều hồ mà mãi không lật nổi, mỗi lần như thế cậu ta lại trút giận lên tấm bìa: “Thật là, đừng có cà chớn! Tôi phải thức trắng đêm để làm đó!” Sự cố đó cùng con người của cậu ta đã tạo ra tràng cười lớn. Song bản thân cậu ta lại không thấy được điều đó nên cứ khóc dở mếu dở nổi quạu với tấm bìa: “Khách đã trả tiền để xem rồi đó, đừng có giỡn nữa nha!” rồi ỉu rĩ chào khán giả, lui vào sau cánh gà.

Cậu ta đúng là một người kỳ lạ. Ngay lúc mới gặp cậu ta đã chẳng xưng danh gì mà xông tới bắt chân bắt tay tôi: “Em hâm mộ anh Tokunaga lắm ạ. Rất mong anh chỉ bảo,” rồi ngày khác thì nói khơi khơi: “Anh Tokunaga, anh hãy vào Đội quân Shikatani làm quân sư đi ạ. Anh em mình sẽ cùng thống lĩnh thiên hạ.” Đó là kiểu người mà đáng lẽ trước giờ tôi không ưa lắm. Khi Shikatani được công bố đứng thứ nhất vào cuối buổi diễn, cậu ta chẳng mấy may mừng rỡ mà còn la ó xuống phía khán giả: “Thật là, đừng có cà chớn! Đó không phải là hài. Chắc tôi sẽ bị mấy nghệ sĩ khác đi ở phòng chờ mất thôi!” Cả khán giả lẫn nghệ sĩ trên sân khấu lại đồng loạt cười nghiêng ngả trước hành động của cậu ta.

Nhớ lại buổi diễn thì nói không hết chuyện.

“Nhóm Xuân Ngốc thú vị lắm ạ! Ký tên: Cống thoát nước đờng dạng với cô người yêu,” tôi gửi tin nhắn rồi đi ngủ. Không ở đẳng cấp được phép đánh giá nội dung hài của đàn anh hay dở ra sao, nhưng đó là lời nói thật tâm của tôi. Nhưng bản thân chúng tôi thì sao nhỉ? Nhóm Xuân Ngốc có phong cách của họ. Chúng tôi thì có không? Khi tôi nghĩ vậy, sóng lòng bất an lại xô tới.

Lúc tôi chui vào chăn, lại có tin nhắn từ anh Kamiya.

“Xin lỗi anh nhắn tin muộn nhé. Anh nghĩ người vĩ đại chắc cũng đứng thứ tư như thế này thôi. Mà đáng lẽ không nên hỏi người đứng thứ 10 như chú. Ký tên: Thứ Edison phát minh ra là bóng tối.”

Đó là điều đáng phải suy nghĩ nhất, ừ đột vì không diễn tốt trên sân khấu là phản ứng tâm lý khó tránh khỏi.

Để giải tỏa sự ừ đột này chỉ có cách lấy được tiếng cười ở buổi diễn sau thôi. Chỉ khi đêm về như thế này, cả tôi lẫn anh Kamiya đều mâu thuẫn, ở Tokyo, có những đêm tất cả đều là người xa lạ.

“Thứ sáu, thứ sáu. Ký tên: Phát minh ra Edison là tầg hầt tắtt tối,” gửi tin nhắn xong tôi cố nhắm mắt lại. Cảm giác như có tảng chì đè lên ngực suốt đến tận sáng.

Có thời gian ngày nào tôi cũng chơi với anh Kamiya, nhưng cũng có thời gian lâu lâu không gặp nhau. Trong một lần như thế, cô bé cùng chỗ làm thêm cũ nhờ tôi làm mẫu tập nhuộm tóc thì tôi đã đờng ý không dẫn đo. Cũng có thể bởi tôi muốn thay đổi bản thân một chút. Tôi cắt mái tóc đã mọc dài và nhuộm màu bạc. Tôi cũng đổi trang phục đen toàn thân cho hợp với màu tóc. Không cần phân biệt trang phục thường ngày và trang phục

diễn nên bình thường tôi vẫn chủ yếu đóng bộ như thế.

Lâu lắm mới gặp lại, anh Kamiya thấy quả đầu màu bạch kim của tôi thì thốt lên với vẻ không trông mong được gì: A...

Ngày hôm đó, khoảng mười giờ đêm có tin nhắn từ anh Kamiya: “Đi ăn không?” Thật khó trả lời thế nào cho phải vào cái giờ này. Tôi không đoán được anh ấy nhắn vì muốn ăn cùng hay chỉ có chuyện muốn nói thôi. Có lẽ cứ trả lời thẳng là xong, nhưng cũng có thể anh Kamiya đã ăn rồi.

Anh Kamiya vẫn bao tôi ăn uống dù hết tiền. Có lẽ đó là quy tắc trong giới nghệ sĩ, nhưng với một người không kiếm được mấy từ nghề và thi thoảng chỉ làm thuê theo ngày như anh Kamiya thì chắc chắn đây không phải quy tắc dễ dàng chút nào. Tuy không phải quán sang trọng nhưng lúc nào anh cũng giục tôi ăn món mình thích. Bởi vậy khi nhìn thấy đồng vò cốc mì ăn liền chất đống trong bếp nhà chị Maki, tôi ghen lời. Không có tiền thì anh vay nóng ở công ty cho vay để dắt tôi đi uống. Anh Kamiya gọi thẻ tín dụng là ma thuật. Tất nhiên cũng nhiều lần chúng tôi uống bằng tiền của chị Maki cho. Người không biết lươn lẹo như anh Kamiya luôn tòng tộc như sám hối rằng: “Tiền của Maki đấy!” Nghĩ tới chị Maki tôi thấy nặng lòng lắm, nhưng thấy anh Kamiya như vậy tôi còn đau khổ hơn nhiều. Cũng có lúc chính bản thân tôi không hiểu sao phải làm tới mức này chỉ để nhậu một bữa. Đôi lúc chẳng thấy anh Kamiya liên lạc gì, tôi biết tổng là vì chuyện tiền nong. Cứ nghĩ chỉ vì vậy mà cơ hội được gặp anh Kamiya giảm đi là tôi thực lòng không muốn để anh Kamiya phải dùng tới tiền.

“Xin lỗi anh. Em ăn rồi nhưng em ngủ cùng anh có được không? Ký tên: Tên trộm thành thần,” tôi soạn tin nhắn. Nhìn dòng chữ nổi trên màn hình tinh thể lỏng của điện thoại, tôi thấy rõ ràng vẫn chưa đói nên bấm

nút gửi đi luôn.

“Này, không phải chú đang làm ý làm tứ đấy chứ? Ký tên: Bánh dầy,” ngay lập tức có tin nhắn trả lời với nội dung như vậy.

Chúng tôi hẹn ở ga Kichijoji rồi đi bộ tới công viên Inokashira. Đi xuống cầu thang sắt vách quán thịt gà nướng “Iseya” rồi đi bộ giữa hàng cây còn vương hơi sương, chân cứ tự đi về phía máy bán hàng tự động đèn sáng trưng. Anh Kamiya sau khi nhét vài xu vào thì lấy ngón tay ngoáy vòng vòng ngăn đựng tiền xu. Tôi lấy trong ví mình ra đồng 10 yên định cho vào máy tự động thì bị quát: “Không cần!” Anh Kamiya giữ nguyên bộ mặt khó xử, còn tay vẫn bới ngăn đựng xu. Vì quá thời gian nên mấy đồng xu đã cho vào lại rơi ra từ ô tiền thừa. Thế nhưng anh Kamiya vẫn tiếp tục lục lợi ngăn tiền xu.

“Anh làm thế xu có tăng lên đâu.”

“Biết rồi! Nhưng bây giờ mà để chú bỏ 10 yên ra thì thành trả chung à!”

Anh Kamiya nói như lấy làm tiếc thực sự.

“Anh Kamiya, em muốn uống trà đóng chai nên cần 30 yên nữa cơ,” tôi nói.

“Xấu tính thế nhỉ. Thôi được rồi!” Anh Kamiya đành đầu hàng, lôi từ trong ví ra tờ một nghìn yên rồi cho vào máy bán tự động.

Đứng trên cầu Nanai, vừa ngắm ánh sáng của chung cư lớn phía đầu hồ tôi vừa uống chai nước trà.

“Ngon không?” Anh Kamiya thì thầm hỏi.

“Ngon ạ. Nếu có cỡ mấy thời gian thì đầu tiên em sẽ cần chai trà này

đi gặp Senorikyu,” tôi trả lời.

“Chắc Hideyoshi lại khệnh khạng từ bên hông bước ra uống mất chứ gì,” anh Kamiya nheo mắt nói.

“Cà phê của anh thì thế nào ạ?”

“Ngon. Anh xin rút lại tất cả những câu ‘ngon tuyệt’ đã nói tại hàng mì udon Maruta ở quê mà anh ăn suốt thời trẻ con.”

Từ phía Tây công viên vang lên tiếng kêu của một loài chim lớn. Có vườn thú trong công viên này.

“Thì Maruta cũng ngon trong ký ức của anh chứ sao,” tôi nói.

“Không, so với cà phê lon này thì chẳng là gì cả. Con xin lỗi bác chủ quán hi ền lành ạ.”

“Đáng buồn quá. Là hai thứ khác nhau nên cả hai cùng ngon cũng được mà.”

Gió thổi mạnh làm rối tung tóc mái. Đâu đó tiếng chó sủa đáp trả tiếng chim kêu.

Anh Kamiya hỏi đủ thứ về mái tóc bạch kim và trang phục theo phong cách mới của tôi. Tôi giải thích rằng chọn trang phục hợp với tóc bạch kim thì tự nhiên thành thế này thôi. Anh Kamiya tỏ ra hiểu đôi chút về trang phục của tôi, bảo rằng quan trọng là cảm thấy cần thiết phải mặc gì và chọn cái đó. Anh Kamiya mù tịt về cách ăn mặc thời trang nhưng lại đưa ra phản biện về việc thời trang và cá tính được đánh đồng với nhau. Anh cho rằng mới nhìn thì độc đáo nhưng nếu thịnh hành ở mọi nơi thì cho dù là thiếu sót hay tuyệt vời tới đâu cũng không thể gọi là cá tính được. Anh nói đó chỉ là cá tính của người khởi xướng, còn lại đều là bắt chước mà thôi. Nhưng cũng có ngoại lệ, ví dụ người suốt năm trời ròng rã giữ đúng

phong cách chú hề thì có thể coi là cá tính. Anh còn khẳng định dù trang phục chú hề là do người khác tạo ra nhưng mặc nó hằng ngày làm quăn áo thông thường thì đích thị là ý tưởng độc đáo.

“Nhưng mà nhé, bộ chú hề mặc vào mùa hè thì thú thực nóng lắm nên anh không muốn đóng bộ như thế đâu. Nếu nghĩ vậy thì lại thành bất chước chính mình rồi. Cái loại mà nghĩ rằng mình phải thế này thế kia rồi sống dựa trên quy phạm đó thì chính là bất chước bản thân mình chứ còn gì nữa nhỉ? Cho nên anh dị ứng với cái gọi là cá tính là thế.”

Rõ ràng là những lời đúng chất anh Kamiya, nhưng cứ phải dị ứng với cá tính tới mức ấy cũng mệt. Nếu anh Kamiya đang nói vui thì chẳng cần bận tâm. Nhưng trong lời nói của anh có sự nghiêm túc kèm cảm giác sứ mệnh.

“Em ấy mà, rất khoái quăn nhưng tắm nhưng lại ghét đặc quăn nhưng tắm màu be.”

“Vì sao?”

“Quăn nhưng tắm là có nhiều đường sọc dọc đúng không ạ?”

“Phải!”

“Màu be là màu có tính nở rộng, nên hai thứ chỏi với nhau lắm. Nên ai mặc quăn nhưng tắm màu be thì em nghĩ đích thị là người chẳng biết gì, chỉ thích mặc vải nhưng tắm mà thôi.”

“Kỹ tính nhỉ. Nghe qua như đang nói điếu giống với anh nhưng thực chất lại là nói đến chuyện hoàn toàn khác,” anh Kamiya nói rồi cười. Sở dĩ tôi nghĩ như thế cũng là có nguyên cớ cả. Hồi học cấp hai, lũ bạn hay giấu cột thầy giáo môn văn học cổ điển mặc quăn nhưng tắm là lỗi thời, nhà quê, lúc đó tôi lại chẳng thấy quăn nhưng tắm nhà quê chút nào. Ngược lại, thậm chí tôi còn thấy chất liệu có chút bóng bấy đó rất oách là

khác. Tôi liền mua một chiếc quần nhưng màu xanh ở cửa hàng quần áo cũ rồi thường xuyên mặc. Tất nhiên, lũ bạn đã giễu cợt chiếc quần nhưng của tôi là lỗi thời. Tuy nhiên, lên cấp ba, lỗi thời trang retro lên ngôi, đám bạn từng giễu cợt tôi cũng bắt đầu mặc quần nhưng như một điều hiển nhiên. Đến tận bây giờ tôi vẫn không quên được cảm giác khó chịu lúc đó. Thậm chí kiểu quần lũ bạn tôi thích mặc nhất là quần nhưng màu be. Có lẽ bởi vì thế mà tôi sinh ra cảm giác căm ghét quần nhưng màu be. Dù tôi có bình tĩnh suy xét lại thì vẫn không thể chấp nhận được, nó giống như việc những tay punk rock để kiểu đầu Mohican lại mặc áo khoác bằng chất liệu vải cotton vậy.

“Thôi đừng nói chuyện quần nhưng be nữa đi. Tự đừng nói chuyện quần nhưng be chắc chú thấy đã rồi chứ.”

Anh Kamiya nói rồi ném lon cà phê đã uống hết vào thùng rác.

“Anh đánh trống đánh trống ời, anh mũ đỏ chót ời,” anh Kamiya đột nhiên cất giọng hát.

“Rồng ời tỉnh dậy đi. Bằng tiếng trống kia.”

Giai điệu lạ kỳ vang vọng trong công viên giữa đêm khuya.

Lâu lắm rồi chúng tôi mới lại đi bộ trên con đường từ Kichijoji tới Kamishakuji. Tôi đã từng có thời ngày nào cũng đi qua nên cảm giác khá thân thuộc. Cự ly hơi xa không thích hợp để đi bộ hằng ngày. Tôi đề xuất đi xe buýt nhưng anh Kamiya chẳng thèm đếm xỉa. Tôi cũng thích đi bộ nhưng là đi tản bộ không có mục đích kia, nên thấy anh Kamiya thật kỳ cục khi ngày nào cũng thản nhiên đi bộ cự ly dài như thế này. Anh Kamiya nói với theo chiếc xe đạp đi ngang qua chúng tôi: “Bố ời, nguy hiểm lắm phải bật đèn lên nhé!”

Người đạp xe không nói câu nào mà bỏ đi thẳng.

Anh Kamiya bỏ ngoài tai câu “Anh không phải nói thế đâu” của tôi, cứ mỗi lần có xe đạp không bật đèn đi qua là lại nói câu tương tự.

Đến chung cư nhà chị Maki thì đầu gối tôi hầu như không còn cảm giác. Vừa mở cánh cửa màu xanh nhạt, đã thấy chị Maki tươi cười đón chúng tôi.

“Chào em Tokunaga, lâu lắm rồi mới gặp. Em vẫn khỏe chứ?”

“Vâng. Em chào chị.”

“Em ở lại ăn cơm nhé.”

Chị Maki bắt đầu chuẩn bị lẩu ở trong bếp. Có thời gian đây là ngôi nhà ngày nào tôi cũng lui tới, ấy thế mà vì lâu không đến hay sao mà tôi thấy khang khác. Chỗ anh Kamiya ngồi khác với mọi khi. Thường thì anh ấy ngồi đối diện với ti vi qua bàn ăn, nhưng không hiểu sao hôm nay anh ấy lại ngồi đối diện với tôi ở vị trí nhìn ti vi bên tay phải.

Chị Maki mang nồi lẩu đến. Chị Maki không bao giờ để tôi động tay giúp, luôn cười và nói: “Tokunaga, việc của em là ăn!” Có đôi khi tôi thấy anh Kamiya và chị Maki như vợ chồng vậy.

Chúng tôi cụng bia, lúc chị Maki làm thêm nồi lẩu thứ hai thì anh Kamiya nói “Đi tè” rồi đứng lên đi ra nhà vệ sinh. Vừa nghĩ vì sao anh ấy lại phải cố tình nói “Đi tè” thì tôi cũng hiểu ra lý do hôm nay anh Kamiya ngồi ở vị trí khác mọi khi. Đằng sau chỗ anh Kamiya ngồi có giá quần áo màu bạc, ở đó có đặt chiếc quần nhung màu be. Nhớ lại đoạn nói chuyện ở công viên Inokashira, tôi bất chợt tái mét mặt. Ngay lập tức tôi đứng dậy đi ra đứng trước nhà vệ sinh nhưng không biết phải làm sao. Từ trong nhà vệ sinh không phát ra âm thanh nào. Trong gian bếp tôi nghe thấy tiếng nồi lẩu đang sôi.

Chị Maki nói “Xong rồi” và đeo bao tay khá dày vào hai tay, bưng nồi lên trên bàn. Chị Maki cười mỉm khi nhìn tôi đang đứng ở nơi thật kỳ quặc, nhưng không nói gì mà quay vào bếp. Lúc như thế này chị Maki nhạy bén đến đáng sợ.

“Anh Kamiya!” Tôi gọi với vào trong nhà vệ sinh.

Và anh Kamiya cũng lại nhạy bén đến đáng sợ.

“Cái đó, là hũ ở Osaka, anh đi làm thêm ở tiệm cà phê, ở trên thì mặc tạp dề màu đen có in tên cửa tiệm theo quy định, ở dưới thì mặc gì cũng được miễn là quần màu be.”

Giọng anh Kamiya vang lên bên trong nhà tắm nhỏ hẹp.

“Em xin lỗi!”

“Có gì mà phải xin lỗi. Chỉ là anh cần phải có quần màu be thôi. Cho nên ngoài quần nhưng thì anh còn mấy cái quần màu be nữa cơ.”

Tôi không biết nên nói tiếp thế nào.

“Vì phải có vài chiếc mà. Nhưng mùa hè nóng chả dám mặc quần nhưng. Nên cái quần đó hầu như anh chẳng mặc mấy thì phải.”

“Ra là thế ạ. Nhưng nhìn lại quần nhưng màu be em thấy đúng là oách thật.” Tức thì tôi nghe thấy tiếng cười từ bên trong.

“Thôi đủ rồi,” anh Kamiya nói rồi có tiếng giật nước. Bước ra khỏi nhà vệ sinh, anh Kamiya cho cái quần nhưng màu be vào túi nilon rồi đưa cho tôi: “Mang về đi!” Trong khi tôi nhét nó vào ba lô thì anh Kamiya bắt đầu chọc dừa vào nồi lẩu. Đúng lúc đó tiếng nhạc rộn ràng phát ra từ tivi vẫn bật từ nãy giờ. Bắt đầu chương trình của nhóm nghệ sĩ hài trẻ đang nổi gần đây. Chị Maki lặng thinh vớ lấy điếu khiến chuyển kênh rồi nói với giọng tươi tỉnh: “Hai anh em ăn cháo hay mì để kết nào?” Anh Kamiya vừa

phồng mồm nhét miếng đậu phụ vào miệng vừa nói: “Món măm măm quý.”

* * *

Hơi thở trắng phả ra từ miệng và khói bốc từ miếng xú mại mua ở tiệm Iseya hòa trộn vào nhau trong không khí. Chúng tôi vừa nhét nốt miếng cuối cùng vào miệng vừa đi xuống bậc thang thoải thoải ở cổng công viên Inokashira, hàng cây với dáng vẻ lạnh lẽo không phản chiếu nổi ánh nắng dịu dàng của mùa đông mà chỉ hút thêm vào.

“Mỗi mùa quang cảnh lại thay đổi hẳn nhỉ!”

Anh Kamiya lần bần rỗi đưa cho tôi miếng giấy gói xú mại đã ăn hết.

So với Shinjuku hay Shibuya thì cả tôi và anh Kamiya đều thích cái cảm giác thời gian trôi chậm rãi ở công viên này hơn. Mua một lon cà phê ấm rỗi ngỗi ở ghế công viên ngắm mặt hồ. Cảm giác dễ chịu như độc tố tích tụ trong cơ thể được thanh lọc.

Một người mẹ trẻ đẩy xe đẩy ngỗi xuống ghế bên cạnh chúng tôi. Đứa trẻ khóc to như một con thú, khuôn mặt người mẹ hiện lên sự mệt mỏi và bối rối.

Anh Kamiya từ từ đứng lên rỗi tiến lại gần chiếc xe đẩy, bắt chuyện với người mẹ trẻ: “Cháu bé dễ thương quá!” Người mẹ dịu dàng cười với em bé như chuyển lời nói của anh Kamiya cho đứa trẻ. Thế nhưng đứa trẻ trông không có vẻ gì sẽ ngừng khóc. Tức thì anh Kamiya ghé sát mặt đứa trẻ, lần bần đọc một bài thơ senryu: “Hai con ruỗi. Đậu trên mắt phải. Của sư cô.” Không hiểu ý tứ của vần thơ, tôi bèn hỏi thì anh trả lời bằng

giọng cổ lỗ sĩ: “Thơ con ru ồi, tại hạ mới sáng tác hôm qua.”

“Ôi, làm sao mà đứa bé cười được chứ.” Nghe tôi nói vậy, anh Kamiya không phản ứng mà vẫn nhìn đăm đăm đứa trẻ và tiếp tục những vần thơ con ru ồi với khuôn mặt toe toét: “Hai con ru ồi. Đậu trên mộ đá. Của ân nhân.” Anh có vẻ nghiêm túc. Anh Kamiya nói bằng giọng nhẹ nhàng với người mẹ đang rúm ró mặt mày vì sợ: “Cháu bé trông cứng cáp quá chị nhỉ!” và tiếp tục ngâm thơ con ru ồi với đứa nhỏ. Sự dịu dàng tối thiểu vốn có của anh Kamiya lại càng làm nổi bật hơn sự đáng sợ của thơ con ru ồi.

“Tôi là ru ồi, em là dế, kia là biển.”

“Cô gái Paris, ở đối cực con ru ồi.”

“Quà của mẹ, toàn là dưa lưới con ru ồi.”

Cứ đọc xong mỗi câu anh Kamiya lại nghiêng đầu như không chấp nhận được việc đứa trẻ không chịu cười.

“Trẻ con không cười được bằng thơ con ru ồi đâu anh.” Nghe tôi nói vậy tức thì anh Kamiya làm bộ mặt khó xử rồi nói như đẩy sang cho tôi: “Thế thì chú mày làm đi!”

Tôi hiểu thơ con ru ồi không phải đáp án đúng, nhưng tôi cũng nào có kinh nghiệm chơi với trẻ, một mình với trẻ còn đỡ chứ có thêm người khác vào rồi phải để ý đến ánh mắt của người khác khiến nói năng không được trôi chảy nữa. Thế nhưng trong đầu tôi thừa hiểu rằng giờ mà ngại mới dở hơi. Lấy hết tự tin tôi nhìn đứa trẻ rồi: “Ú... Òa!”

Nhưng nó vẫn không chịu nín. Anh Kamiya nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng. Không thêm để tâm, tôi tiếp tục thử nhiều lần: “Ú... Òa!” Nhìn mẹ đứa trẻ là tôi biết chị ta cũng đang phát ón với hành động và vẻ cao hứng đột ngột của tôi.

Cuối cùng đứa trẻ cũng dịu lại khi được người mẹ bế lên, nhưng nét mặt anh Kamiya không vui lắm.

“Thơ con ru ời là thơ gì không biết? Em bé có cười được đâu ạ!”

Tôi nói với anh Kamiya vì nghĩ mình phải gọi chuyện trước.

Anh Kamiya trả lời chẳng ăn nhập gì: “Nhưng cái mà cậu làm ấy, chẳng có gì thú vị cả.”

“Không, đấy là cách thông thường với trẻ, không phải chuyện thú vị hay không anh ạ.”

“Không, chả thú vị gì ráo.”

Có lẽ anh Kamiya chưa hiểu về trò “ú ờa”.

Không biết có bao nhiêu nhà phát minh, nhà nghệ thuật cũng nhắc tới mức cho dù người đón nhận tác phẩm của mình là một đứa trẻ thì họ cũng nhất định không chịu thay đổi tác phẩm. Những thiên tài trong quá khứ liệu có như anh Kamiya, không dùng tới trò “ú ờa” mà dùng tác phẩm tâm huyết của mình để chọc bọn trẻ vui? Tôi thì luôn vừa làm vừa màm mò xem nên truy ền đạt suy nghĩ của mình tới người khác như thế nào. Nhưng anh Kamiya thì có lẽ với ai cũng không thay đổi cách làm. Điều này phải chăng là quá tin tưởng đối phương. Nhưng nhìn anh Kamiya luôn giữ vững phong cách của mình không chút suy chuyển thì tôi lại thấy mình là con người thật dễ dãi.

* * *

Có vài cặp nghệ sĩ hài đàn em chuyển từ công ty có tiếng sang công ty của chúng tôi. Bọn họ rất xuất sắc. Tự kết hợp thành nhóm rồi thành công với những buổi diễn riêng dù quy mô nhỏ. Chúng tôi thì còn chưa cả lên kế

hoạch cho một buổi diễn riêng. Hầu hết chúng tôi chỉ tổ chức chung với các công ty khác hay được các sân khấu mời đến, chứ không có kiến thức hay thông tin để thực hiện một buổi diễn của riêng mình. Sự bứt phá của họ là chuyện lớn với chúng tôi. Chỉ trong thời gian ngắn họ đã thân thiết với tất cả nhân viên của công ty. Trước mặt người trong công ty họ cố tình bỡn đùa để bị mắng rầy xin lỗi. Suốt khoảng thời gian diễn ra chuỗi hành động đó nhân viên công ty cứ cười suốt. Người trong công ty vừa mắng mấy cậu đàn em đó đã lại dần chuyển sang nét mặt trù mến như cha mẹ đối với con cái. Nét mặt chúng tôi chưa từng được nhìn thấy bao giờ. Khác với chúng tôi mấy năm nay từ hồi vào công ty này luôn giữ khoảng cách nhất định để không bị ghét thì họ lại ngay lập tức thừa nhận nhân viên công ty là người lãnh đạo họ. Điều đó cũng là để nhân viên công ty có ý thức rằng mình như cha mẹ. Nhờ họ mà ban tấu hài của công ty sôi động hẳn lên. Buổi diễn của công ty được tổ chức định kỳ là điều vô cùng may mắn với chúng tôi, nhưng cũng từ đây chúng tôi bắt đầu bị so sánh với người khác.

Thất bại trước giờ có thể do chúng tôi chưa nổi tiếng hoặc do lỗi của công ty. Nhưng đây lại là cuộc chiến của những người cùng công ty mà độ nổi tiếng không khác nhau là mấy. Tại buổi diễn chúng tôi sẽ lần lượt diễn xuất, còn quyết định thứ vị cuối cùng là do phiếu bầu của khán giả. Bài tấu của chúng tôi chất lượng vẫn như mọi khi. So với lượng khán giả thì tôi nghĩ cũng khá rầy, nhưng những cậu đàn em diễn trước chúng tôi lại tạo ra được những trận cười vang cả vào tận phòng chờ. Cả lúc nói chuyện trong khi chờ thống kê phiếu bầu của họ cũng tận dụng được sự liên quan với bản thân để tạo nên tiếng cười. Chúng tôi chưa từng tham gia một buổi diễn nào mà như hòa làm một với khán giả thế này. Chứng kiến họ thể

hiện trên sân khấu ở rất gần nhưng đầu đó cảm giác thực tại mơ hồ khiến tiếng cười khán giả cũng như vắng vắng từ xa, chỉ có tiếng hơi thở của chúng tôi là vang lên trong màn nhĩ một cách hiện thực, và cứ mỗi khi có chút loạn nhịp thì chúng tôi lại bị lo âu chi phối, xung quanh cũng trở nên mờ đi. Trong số các nhóm tham gia diễn thì chúng tôi có thâm niên lâu nhất nhưng thành tích thì đứng thứ sáu trên tám cặp.

Tổng kết buổi diễn được tổ chức tại nhà hàng nướng ở Shibuya. Có lẽ từ trước tới giờ việc tổng kết mỗi buổi diễn chưa được tổ chức tích cực cho lắm. Cuối tuần, trong quán chật cứng thanh niên và khách đã say khướt. Thế còn hơn là nơi yên tĩnh. Tôi ngồi ở góc, trước mặt là một nhân viên nữ của công ty.

“Cậu Tokunaga từng ở đội tuyển Osaka đúng không? Sao cậu lại bỏ đá bóng vậy?”

Người này lúc nào cũng tươi cười với chúng tôi nhưng chắc chẳng thấy chúng tôi thú vị chút nào cả đâu. Với cô ấy thì người như tôi không có mặt ở đây cũng chẳng có gì đáng bận tâm. Cô ấy chỉ đang tưởng tượng đơn giản rằng nếu tôi thành cầu thủ bóng đá ở đâu đó thì chắc đã hạnh phúc hơn rồi. Và không chỉ cô ấy có suy nghĩ này đâu.

Nỗi sợ hãi vô tận rằng tương lai không thể trở thành nghệ sĩ hài từ hồi mới mấy tuổi này là gì nữa không biết? Cậu bạn diễn Yamashita ngồi uống với nhà biên tập và đạo diễn sân khấu ở bàn trên, lúc từ nhà vệ sinh ra có ghé vào chỗ tôi thì thầm: “Đạo diễn sân khấu bảo đừng ngồi trong góc uống thế mà nên đi chào nhà biên tập đó. Đi đi!” rồi quay về chỗ ngồi. Đạo diễn sân khấu là người tốt bụng, có chút quan tâm tới chúng tôi. Tôi cầm cốc bia, nhấc cái mông nặng nề lên rồi đi về phía bàn trên. Ngay

cả đêm như thế này cũng vậy. Mấy cậu đàn em đi lại hứng khởi quanh nhà biên tập, đạo diễn, Yamashita, không khí rất vui vẻ. Tôi sợ không biết sự xuất hiện của mình có làm phiền họ không. Không ai nhận ra tôi đã đến bên cạnh bàn với nụ cười gắn trên mặt.

Tôi bị đẩy ra khỏi tất cả các nhóm. Không ở chỗ ng ồi cũng không ở lối đi mà đứng trơ trơ một mình ở một chỗ không tên. Tôi là cái gì?

Lúc như thế này, vẫn biết cái lý luận “Con người ai cũng là nghệ sĩ hài hết, chỉ là nhận ra hay không thôi” mà anh Kamiya thường xướng lên là điên rồ nhưng nó cũng làm tôi bình tĩnh một chút. Bây giờ tôi rõ ràng đang tả tơi và những ngày cùng anh Kamiya lướt qua trong đ ầu. Quả là tôi thấy mình trưởng thành hơn khi chơi cùng anh Kamiya. Thế nhưng khi va chạm ngoài xã hội thì tôi lại mong manh tới mức này sao. Không còn lời nào để nói. Không thể thay đổi biểu cảm. Tôi muốn gặp anh Kamiya h ầu như luôn vào những đêm đang sắp đánh mất bản thân.

* * *

Mấy ngày li ền tôi đ ầu rủ rê nhưng có vẻ dạo này anh bận. Quyết tâm gọi điện vào đêm khuya thì anh cũng không bắt máy. Ngày tiếp theo, anh Kamiya liên lạc với tôi vào buổi sáng, gọi tôi ra Kichijoji. Vì có nhiều chuyện muốn tâm sự nên tôi phấn chấn đi tới đó. Nhưng hôm đó, tôi chẳng nói được chuyện gì của mình cả. Khoảng hai giờ chiều, anh Kamiya xuất hiện tại địa điểm đã hẹn với nụ cười nhẹ trên môi nhưng thái độ có gì đó khác mọi khi.

Câu đầu tiên của anh ấy là: “Không phải vậy!”

“Sao thế ạ?”

“Này nhá, anh muốn đến nhà Maki để lấy đồ nên muốn chú đến cùng,” anh Kamiya cúi mặt nói.

“Không vấn đề gì, nhưng anh chị cãi nhau ả?” Tôi từng chứng kiến anh Kamiya mấy lần say làm liên lụy tới chị Maki, chứ chưa từng thấy chị Maki giận anh bao giờ.

“Maki, cô ấy có bạn trai rồi.”

“Thật ả?”

Câu nói quá bất ngờ. Nhìn từ ngoài vào thì có vẻ như chị Maki yêu anh Kamiya thật lòng. Còn anh Kamiya trông rất dựa dẫm vào chị Maki dù hay cảm râm này nọ. Nên tôi tự cho rằng kiểu gì hai người cũng cưới nhau thôi.

“Anh cũng bất ngờ lắm. Anh từng kể với chú là Maki làm việc tại quán rượu ở Kichijoji rồi đúng không?”

“Vâng.”

Không hiểu sao tôi có linh cảm không hay cho lắm.

“Đó thực chất là quán mại dâm. Lúc cô ấy mới lên Tokyo, đi loanh quanh ở Kichijoji thì bị chèo kéo vào làm. Thế rồi mấy ngày sau đến phỏng vấn thì hóa ra đó là quán mại dâm hóa trang làm hồn ma. Em cũng biết tính cô ấy không biết từ chối rồi đấy. Thế là vào làm.”

“Ra là thế ả.”

Tôi không biết phải hiểu câu chuyện này ra sao.

“Cái việc phục vụ trong bộ dạng hồn ma thì có cần phải giải thích không? Anh không muốn phải tưởng tượng nên chẳng hỏi tí mả.”

Lúc như thế này, tưởng tượng chính là thứ vũ lực khủng khiếp với bản thân.

“Là tự mình nghĩ ra chuyện thôi nhưng anh thấy đau lòng lắm. Chắc anh yêu cô ấy thật. Yêu lắm luôn. Có lẽ thế!”

Tôi đau lòng khi thấy anh Kamiya mất đi vẻ hoạt bát. Chọn cách nói nửa vờ chắc là vì anh không muốn tỏ ra ủy mị trước mặt tôi.

“O, sao chú khóc?”

Nói vậy rồi anh Kamiya lại cười. Tôi không nghĩ mình lại khóc. Tôi thích anh Kamiya lúc ở cạnh chị Maki.

“Khóc thế có sớm quá không? Đêm anh mới định uống rồi khóc như tắm luôn cơ mà.”

“Anh đừng nói là khóc luôn một bồn tắm nhá!”

Đau khổ quá.

“Này này, không tắm tráng qua nước mắt trước mà đòi tự đứng vào ngâm trong bồn nước mắt hả?”

“Em đã bảo là đừng có khóc một bồn tắm mà!”

Cái sự đau lòng nó khốn khổ tới mức này sao.

“Bét ra phải để chim cò với mông đít khóc xong rồi mới được vào bồn nước mắt đấy!”

“Anh nói gì lộn xộn vậy. Chim cò với mông đít khóc là sao?”

Dù có hiểu được từ và khái niệm đau khổ thì mức độ đau khổ vẫn không vơi bớt.

“Thôi thế thì cho hạt nước mắt vào bồn nước mắt mà ngâm vậy, hôm nay chỉ có màu nước mắt thôi.”

“Giời ạ, em chẳng hiểu anh đang nói gì nữa.”

Ngay cả lúc như thế này chúng tôi cũng phải cười hay sao?

“Không ngờ chú còn khóc trước anh đấy. Làm anh chẳng biết phải khóc vào lúc nào nữa.”

Anh Kamiya cố tỏ ra cứng cỏi nhưng giọng điệu có vẻ không vững vàng lắm. Nhóm học sinh tiểu học hớn hởi đi qua hai chúng tôi đang hướng về đầu Bắc con phố Kichijoji với tốc độ như không muốn tới đích nào cả. Bọn trẻ con nhòm chúng tôi vẻ thắc mắc, như thể người lớn khóc là hiếm thấy lắm.

“Này này, tại chú khóc mà ông thầy giáo chủ nhiệm tưởng anh bắt nạt chú, lườm anh cháy mặt kìa!”

Trông anh Kamiya như đang cố gượng cười. Bình thường anh ấy có dùng từ kiểu giải thích hoàn cảnh như thế đâu.

“Bạn trai Maki là khách của quán. Hắn lui tới quán nhiều lần, tỏ tình cũng kha khá, thế rồi Maki cũng thích hắn.”

Anh Kamiya làm khuôn mặt ngây ngô như muốn coi việc này chẳng là gì. Chị Maki đẹp lại dịu dàng thế thì thiếu gì người thích.

“Em không biết nên nói thế nào. Em nghĩ chị Maki thực sự thích anh, nhưng chắc chị ấy cũng muốn kết thúc mối quan hệ mờ hồ này chẳng?”

“Ừ thì anh cũng chả ý kiến gì nếu Maki có người yêu. Lại còn chuyện tuổi tác nữa, anh cũng muốn làm gì đó nhưng không kịp rồi. Ngồi đây nói này nói nọ cũng không hay lắm. Anh nghĩ chắc cô ấy cũng không còn lựa chọn nào khác.”

Anh Kamiya thọc hai tay vào túi, bước đi chậm chạp như miết bàn chân xuống đất. Mỗi lần chúng tôi bước tới chỗ đèn giao thông, đèn đầu chuyển sang đỏ.

“Anh định lấy hết đồ sao?”

“Không, anh vẫn chưa tìm được nhà nên không lấy hết được, ngày mai có buổi diễn ở sân khấu nên anh chỉ muốn lấy đồ diễn và quần áo để thay thôi. Vấn đề là gã đó đang ở nhà rồi.”

“Thế à!”

“Hình như cô ấy đã giải thích anh chỉ ở nhờ thôi nhưng anh thấy khó xử lắm, làm sao tới đó một mình được chứ?”

“Cũng phải ạ.”

Hắn là người đàn ông đó biết tất cả rồi. Chắc anh ta muốn cứu chị Maki ra khỏi thằng đàn ông mặt hạng đang vắt kiệt tiền của chị bấy lâu nay. Nếu không có ý đó thì anh ta đã chẳng tới nhà có người ở cùng làm gì. Anh ta muốn ngăn chặn việc chị Maki lại lần nữa tha thứ cho anh Kamiya rồi quay về cuộc sống cũ chẳng. Có lẽ chính chị Maki cũng ít nhiều mong muốn đi đâu đó.

“Đến lấy đồ một mình, nhớ bị hắn kêu ca anh lại giết hắn mất nên mới muốn chú đi cùng.”

“Hai người thì dễ giết hơn anh nhỉ?”

“Ngăn lại! Ngăn lại chứ! Không ngăn lại à!”

Mức độ nghiêm trọng của lời nói và độ lớn của giọng nói chẳng ăn nhập với nhau. “Đáp lại câu nói nhạt nhẽo bằng giọng nhỏ cho phù hợp” chính là lời dạy của anh Kamiya.

Trong lúc đi đến Kami-Shakuji, anh Kamiya chỉ tay vào bảng tên nhà trùng họ với tôi: “Tokunaga này, đây là nhà chú hả?” hay nghe tiếng còi hú thì hét lên: “Trường xe cấp cứu hóa ra lại là xe cảnh sát à!”, nhạt nhẽo tới mức bình thường tôi cũng chẳng nghĩ ra nổi.

“Tokunaga, anh xin lỗi!”

“Sao thế ạ?”

“Anh sợ đến đó lắm!”

“Em đi một mình vậy nhé? Bị nói gì em giết luôn!”

Kẻ làm tổn thương người hùng của tôi thì dù có là chính nghĩa cũng đáng căm thù. Tuy nhiên làm tổn thương chị Maki cũng là điều tôi muốn tránh nhất.

“Không, anh sẽ đi. Dù bị hắn nói gì thì anh cũng nghĩ là vì Maki nên sẽ im. Nhưng anh ghét phải buồn, phải đáng thương lắm. Cho nên lúc vào căn hộ Maki, anh muốn chú cương cứng sẵn lên nhé. Lúc không kiềm chế được anh sẽ nhìn vào háng chú.”

“Cương cứng ấy ạ?”

Người này đang nói gì vậy?

“Trong lúc anh đang khổ sở mà thằng em lại cương cứng, nghĩ vậy anh sẽ cười được và giữ được tâm cân bằng.”

Khuôn mặt anh Kamiya nghiêm túc hơn bao giờ hết.

“Thế thì toi em! Bị hắn phát hiện ra chắc em bị tấn khỏi cần hỏi ấy chứ!”

“Lý do bị tấn cũng lạ nên nếu có để lại vết thương ở mặt thì sau này cũng có thể đặt câu đố còn gì!”

“Em không làm đâu. Nói ra lúc này không tiện nhưng em không thích mấy chuyện dâm dục ấy đâu.”

“Thế mà cũng chơi được với anh lâu phết nhỉ. Anh xin đấy. Chú thử thôi cũng được.”

“Thôi được rồi.”

Tôi định đây sẽ là lần duy nhất trong đời đi yểm trợ với tư cách một đệ

tử. Tôi tra trên điện thoại di động hình con gái khóa thân rồi lưu lại mấy hình nổi bật nhất.

Tôi hời hợt gõ cửa căn hộ chị Maki, lắng tai nghe và nhìn vào cánh cửa màu xanh nhạt ố bẩn, vẫn là căn phòng của chị Maki như mọi khi mà tôi lại không thể thở bình thường. Có tiếng chị Maki từ trong phòng và cánh cửa mở ra.

“A... Tokunaga đó hả. Cảm ơn em!”

Chị Maki đón chúng tôi bằng nét mặt tươi cười như mọi khi. Bước vào phòng tôi ngửi thấy mùi mùa đông từ áo khoác mình đang mặc. Bên trong phòng, chỗ anh Kamiya hay ngồi giờ là một gã đàn ông mặc đồ bảo hộ lao động. Anh ta để râu, có thân hình của người lao động chân tay, ngồi khoanh chân điềm tĩnh xem phim phát lại nhưng có lẽ sóng lòng đang lặng lẽ cuộn lên. Chắc anh ta đã nghe chị Maki nói chúng tôi sẽ đến. Hoặc không nghĩ lại đến nhiều người.

Tôi nói: “Em xin phép,” anh ta im lặng liếc nhìn chúng tôi. Ánh mắt không dao động ấy cho thấy anh ta sẵn sàng giao chiến với chúng tôi. Tôi nghĩ người đàn ông này đáng tin cậy. Anh Kamiya vừa liên tục xin lỗi chị Maki vừa nhét đồ vào cái túi to tướng. Tôi cần chiếc vali, đứng ngăn giữa người đàn ông và anh Kamiya. Bản thân cũng không rõ mình đang che cho anh Kamiya khỏi người đàn ông hay ngược lại nữa. Chị Maki định lấy trà nhưng anh Kamiya từ chối.

“Tôi lấy hết đồ cần thiết rồi, còn gì nhờ em vớt giùm!” Anh Kamiya nói với chị Maki. Bỗng nhiên tôi muốn hét lên. Tôi dễ mềm lòng với giọng nói nhẹ nhàng của anh Kamiya.

“Vâng. Dọn dẹp rồi có gì gửi được em sẽ gửi.”

Tôi cảm giác tóc chị Maki dài hơn một chút, nhưng cũng có thể chỉ do

chị thả tóc mà thôi.

Tôi lăm lét nhìn về phía anh Kamiya. Anh ấy đang nhìn vào hánh tôi. Con người này thực sự xuẩn ngốc. Tôi lôi di động từ trong túi ra, chọn mấy kiểu ảnh lố lờn nhòe nhoẹt đã lưu sẵn rồi cố hết sức hưng phấn. Thế nhưng đối với tôi đó đơn giản chỉ là những hình ảnh khỏa thân vô danh. Nó chẳng là gì bên cạnh hình ảnh con người va chạm với nhau để đốt cháy cuộc đời của mình. Anh Kamiya vẫn nhìn vào đống quần tôi. Tôi phải làm sụp đổ tinh thần của người đàn ông kia, tình cảm của chị Maki, sự dịu dàng thô kệch đúng kiểu anh Kamiya, và cả thế giới xinh đẹp này. Chẳng hiểu từ nhiệt huyết nào mà chỗ ấy của tôi phản ứng. Anh Kamiya nhìn thấy vậy thì bất ngờ phì cười.

“Thôi đi nào!”

Anh Kamiya nói rồi xỏ chân vào đôi giày bata trắng. “Làm phiền chị quá ạ!” Tôi chào rồi ra khỏi phòng trước.

“Xin lỗi em nhiều nhé. Cảm ơn em!” Anh Kamiya vừa dứt lời, chị Maki im lặng làm mất lác rồi thè lưỡi.

Anh Kamiya vừa cười vừa nói: “Làm trò gì đấy?” rồi thả tay khỏi cánh cửa. Chị Maki tươi cười đóng cánh cửa và nói: “Anh bảo trọng nhé!”, khề khàng khép vào rồi cuối cùng lại làm mặt hài. Cùng lúc với câu nói “Thôi đi!” của anh Kamiya thì cánh cửa cũng đóng lại nhẹ nhàng. Gió đông lùa tới khiến tôi có cảm giác như bị tống ra bên ngoài thế giới. Vừa bước đi thì anh Kamiya ôm bụng cười.

“Này, gì mà vừa hưng phấn vừa khóc được vậy. Thằng nhóc có nhu cầu cao hử!?”

“Chính anh ra lệnh còn gì!”

Chắc tôi sẽ không bao giờ còn đến khu chung cư này nữa. Mà chắc

cũng không đến Kami-Shakuji nữa. Phải ghi nhớ rõ quanh cảnh này.

“Lúc ở phòng Maki, chú rờ cậu nhỏ của mình đúng không? Thế là ăn gian đấy!”

“Chứ em biết làm sao. Người anh mà em tôn kính và người chị luôn tốt với em chia tay nhau cơ mà. Trong hoàn cảnh đó mà chỉ bằng mấy tấm hình nhạt nhòa kia thì bó tay.”

Liệu tôi đã giúp ích được cho anh Kamiya chưa nhỉ.

Nhiều năm sau đó tôi không gặp lại chị Maki. Về sau có một lần duy nhất tôi thấy chị Maki nắm tay một cậu bé đi dạo trong công viên Inokashira. Tôi bất giác nấp đi. Chị Maki trông tròn trịa hơn một chút nhưng vẫn giữ nhiều nét dạo trước, vẫn thật đẹp. Chị tươi cười rạng rỡ, khuôn mặt tươi cười ấy làm khung cảnh xung quanh hạnh phúc theo, thật đẹp. Chị bước chầm chậm, chậm rãi trên cầu Nanai theo bước chân bé trai. Không rõ đứa trẻ có phải là con của người đàn ông mặc đồ bảo hộ lao động hay không. Nhưng được nhìn thấy chị Maki cười tôi cảm thấy rất hạnh phúc. Dù ai nói gì đi nữa tôi vẫn tin vào cuộc đời của chị Maki. Thằng đàn ông như tôi không có quyền quyết định cái gì, nhưng tôi muốn khẳng định một điều duy nhất. Cuộc đời chị Maki rất đẹp. Ngày đó, với những kẻ chịu nhiều tổn thương, nhem nhuốc như chúng tôi, chị ấy vẫn luôn nở nụ cười toàn tâm, toàn ý. Không ai có thể lấy đi vẻ đẹp đó từ chị. Cậu bé cầm tay chị Maki sẽ được hạnh phúc nhất thế gian. Vì cậu ta luôn được nhìn thấy nụ cười của chị Maki ở gần nhất. Tuyệt thật! Tôi thực sự ghen tị. Ánh nắng đầu hè phản chiếu lên mặt hồ Nanai làm vô số hạt sáng đan chéo vào nhau. Chắc anh Kamiya sẽ nói: “Sao chú không nhảy luôn xuống hồ để làm Maki cười.” Thế nhưng tôi lại không biết cách để làm hỏng khung

cảnh đó. Dù ai có nói gì thì cuộc đời chị Maki vẫn đẹp. Cậu bé kia sẽ được hạnh phúc nhất thế gian. Khi tôi nhìn thấy khung cảnh ấy đã là hơn mười năm kể từ khi anh Kamiya và tôi đến khu chung cư ở Kami-Shakuji lần cuối.

* * *

Sau khi ra khỏi nhà chị Maki, anh Kamiya lần hồi sống khắp nhà người quen và cuối cùng bắt đầu ổn định tại khu nhà ở Mishuku nằm giữa Ikejiri-Ohashi và Sanken-chaya. Tôi cũng cùng đi tìm quanh nhiều nơi, kể cả khu xa trung tâm, nhưng mãi không tìm thấy chỗ ưng ý. Gần nửa năm trôi qua, đến lúc sắp bỏ cuộc thì tôi tìm được một phòng giá rẻ ở địa điểm khá gần Shibuya. Khoảng thời gian này hai chúng tôi không được bình thường. Tôi cũng mang nặng vết thương mất chị Maki. Cả hai mua đồng phục đánh bóng bàn rồi giao bóng thâu đêm ở nhà đánh bóng bàn Shibuya. Đến quán nhậu, chúng tôi tự ý thanh toán hóa đơn cho cả người đàn ông không hề nói chuyện, quan sát ông ta ra khỏi quán với khuôn mặt khó tả. Hay đến quán karaoke, chúng tôi say sưa hát xen kẽ lần lượt bài của Nagabuchi Tsuyoshi và Yoshida Takuro. Chúng tôi còn làm cơm hộp rồi đi picnic trong công viên kỷ niệm Showa ở Tachikawa. Hồi đó anh Kamiya khoái cái trò tụt quần, vừa nói: “Vũ môn của nghệ sĩ trẻ! Nghệ sĩ trẻ! Nghệ sĩ trẻ!” vừa lộn một vòng rồi chìa móng vào tôi. Khoản nợ của anh Kamiya ngày một lớn. Tôi thì vẫn tiếp tục làm thêm ban đêm tại cửa hàng tiện ích ở Kodaenji, nên nhìn anh Kamiya như thế tôi thấy bản thân chỉ là hạt bụi nhỏ bé và ghét chính mình lắm. Làm việc để có thu nhập tối thiểu cần thiết cho cuộc sống ở Tokyo là tất nhiên, nhưng có cộng thêm thu nhập ít ỏi của người nghệ sĩ vào đó cũng còn xa mới bằng thu nhập bình quân của người

cùng lúa. Cũng có lúc tôi nghĩ, dù đi làm vẫn không hết được cảm giác tủi hổ thì chẳng thà ngày hai mươi tư tiếng làm nghệ thuật như anh Kamiya còn đáng quý trọng hơn. Nhưng để được như vậy cần phải có dũng khí và dám chấp nhận.

Tôi mua dăm ba món ăn rẻ tiền trong siêu thị Marusho ở Ikejiri-Ohashi, rồi từ đó cùng anh Kamiya đi bộ mất khoảng gần hai tiếng đến bờ sông Futako-Tamagawa. Nhìn thấy tôi cần lon cà phê ở tay phải suốt, anh Kamiya bảo: “Chú có tin không, ngày nào cũng cần lon cà phê như thế thì tay phải sẽ tiến hóa thành hình cái đưng lon cà phê ấy nhỉ!?” “Tiện thì có tiện đấy nhưng chỉ cần được bút cỡ bằng lon cà phê thì khó viết chữ lắm,” tôi trả lời. Thức ăn được nhét vào ba lô của tôi. Sợ mùi gà rán ám vào ba lô nên tôi gợi ý ăn luôn gần đó nhưng anh Kamiya gạt đi: “Mùi thơm kích thích vị giác của món gà rán mà thành mùi hôi khi bốc ra từ ba lô thì vốn dĩ là ảo giác của con người thôi.” Quay sang tôi đang làm bộ mặt không phục, anh Kamiya nói liên tục dai như đĩa: “Không sao chửi xê! Không sao chửi xê!” Cái câu dớ dẩn “Không sao chửi xê!” là câu chuẩn chỉ để tạo cho đối phương cảm giác hoài công rằng có phản bác cũng chẳng ích gì. Đây chắc cũng lại là phát minh của anh Kamiya.

Khi ở cùng anh Kamiya, trí óc thường ngày không dùng tới bị kẹt lại đâu đó trở nên mệt mỏi trầm trọng, nhưng cũng nhiều lúc anh làm tôi quên đi trong giây lát cái rối rắm của sự đời. Trước anh Kamiya tôi nói nhiều hơn hẳn bình thường. Tôi có cả núi câu hỏi muốn hỏi. Liệu có phải tôi ngộ nhận rằng con người này có tất cả mọi câu trả lời?

Hình như chuyện xảy ra lúc chúng tôi đi qua đại học Komazawa.

“Anh Kamiya có đề ý tới ý kiến của người khác không ạ?” Tôi hỏi.

Tôi nghĩ mình đã từng hỏi câu giống như thế này vài lần rồi, nhưng số lần biểu diễn ở sân khấu càng tăng thì tai tôi càng nghe được đánh giá về mình từ những người xung quanh nhiều hơn trước.

“Bị phản nản thì anh cũng cấu đấy nhưng anh không để ý lắm.”

“Thế ạ. Còn bị nói xấu trên mạng thì anh có bận tâm không?”

Gần đây có chuyện như thế xảy ra với tôi. Các nghệ sĩ khác thì bảo: “Làm nghề này rồi thì đành chấp nhận thôi.”

“À... chuyện đó hả. Trông anh chả liên quan gì tới mấy thứ kiểu đó đúng không?”

“Vâng.”

“Lúc nào rảnh thì anh cũng xem đấy. Mà cái đó, đa phần là xạo sự,” anh Kamiya chau mày nói.

“Cũng đúng ạ.”

Tôi đặt câu hỏi nhưng cũng lại sợ nói đến chuyện này. Tôi muốn anh Kamiya phủ nhận hoàn toàn chuyện dớ dẩn này. Thế nhưng trong giọng điệu của anh Kamiya có chút tự tin nên tôi chợt thấy bất an không biết tôi bây giờ có thể đón nhận được chuyện này hay không.

“Có người nói rằng phản bác lại những lời lẽ bêu riếu của người khác thì mình cũng cùng đẳng cấp với họ nên đừng làm gì cả. Điều này chưa đúng lắm!”

Có lẽ tôi là người như thế.

“Đẳng cấp là cái gì? Vốn dĩ chúng ta là con người như nhau đúng không? Nếu có ai đó sai lầm thì chúng ta phải cho họ biết điều đó không hay ho gì cả. Ở mẫu giáo chúng ta đã được dạy không được làm việc khiến người khác khó chịu còn gì. Anh không tự mãn đâu nhưng những gì được

dạy ở mẫu giáo anh đầu làm tốt. Cũng có thể không phải tất cả. Cảm ơn. Xin lỗi. Mời cơm. Cảm ơn vì bữa ăn ngon. Anh đầu nói được. Mấy thứ học ở trường tiểu học thì hầu như anh không làm được nhưng những đứa coi thường anh thì toàn là bọn hăm tãi không làm nổi cả những đi đầu được học ở mẫu giáo.”

Có lẽ đúng vậy.

“Trên mạng ấy mà, đây rầy những kẻ viết về người khác như rác rưởi của loài người. Nếu là đánh giá đúng đắn về tác phẩm hay phát ngôn thì đã đành. Nhưng bị đánh cũng khổ lắm chứ. Nếu chỉ trích ấy lại dành cho mình thì đau lắm. Bị đánh còn đỡ hơn nhiều. Nhưng lạ cái là mình phải chịu đựng nỗi đau ấy. Dù đau lắm. Có người còn tự sát cơ mà.”

“Vâng, em nghĩ chắc phát điên lên mất.”

“Nhưng nếu đi đầu đó là cách duy nhất để kẻ ấy sống sót qua đêm đó thì anh nghĩ cứ việc. Phủ nhận, xâm hại nhân cách con người anh cũng được thôi. Dù đau nhưng anh sẽ chịu đựng. Cứ việc nghĩ và viết đi đầu gì làm anh tổn thương nhất. Dù anh sẽ bức xúc lắm. Nhưng anh nghĩ phải bức xúc cho ra bức xúc. Không chỉ là nhận cho xong, hay nói xạo kiêu trẻ con rằng hiểu, lấy sự đồng cảm giả tạo, mang mặt nạ bạn bè để mong được bỏ qua, mà phải thẳng thắn chấp nhận phê phán là phê phán. Cũng sẽ mệt mỏi lắm. Cũng nhiều người quen phản ứng lại dù rất mệt mỏi. Hành động làm tổn thương người khác trong phút chốc sẽ thấy sướng khoái lắm. Nhưng chỉ trong phút chốc thôi. Trong lúc an tâm ở đó thì bản thân chẳng có thay đổi gì tốt đẹp cả. Vì đó là hành động khiến mình yên tâm bằng cách hạ người khác xuống. Anh nghĩ trong thời gian đó, người đó sẽ mất đi cơ hội để bản thân được trưởng thành. Em có thấy tội nghiệp không? Bọn họ cũng là nạn nhân mà thôi. Anh thấy nó như hành vi tự sát từ từ vậy. Chẳng khác gì

nghiện thuốc phiện. Thuốc phiện là thứ không được bập vào nhưng nếu có kẻ bị nghiện thì ai đó phải giúp người ấy dừng lại. Nên phải nói cho rõ. Rằng họ đang chọn cách đơn giản và nhẹ nhàng nhất. Nhưng phí thời gian thôi. Dù chỉ là lạc bước chút thôi nhưng nếu không thoát khỏi nó ngay, tương lai sẽ mù mịt. Chẳng có gì hay ho cả nên hãy thôi ngay đi.”

Đối đầu với những người như thế bản thân chẳng được lợi lộc gì cả.

“Chú để ý tới mấy ý kiến đó hả?”

“Em cũng để ý đến những ý kiến viết trong phiếu thăm dò.”

“Ý kiến của khán giả tới sân khấu ấy hả. Thế còn trên mạng?”

“Cũng có ạ.”

Vì muốn làm công việc gây cười tôi mới gia nhập thế giới này, vậy mà lại bị nhận xét là không thú vị thì đã ảnh hưởng tới ý nghĩa tồn tại của tôi rồi.

“Bạn tâm tới đánh giá của mọi người xung quanh thì chỉ tổ hại não thôi. Nói một cách cực đoan thì liệu chú có thay đổi bởi mấy thứ viết trên mạng hay không hả?”

“Chẳng thay đổi gì ráo ạ.”

“Đó thấy chưa? Chúng ta đâu phải người khéo léo đến thế. Gây cười, hay thì có cơm ăn, không hay thì bị đào thải thôi. Chỉ thế thôi phải không nào?”

Đúng là chỉ thế thôi. Với anh Kamiya bây giờ cũng chỉ cần thế thôi chẳng. Còn tôi thì sao. Có lúc tôi cũng chẳng hiểu nổi.

Lúc đến bờ sông Futako-Tamagawa thì màu đỏ của bầu trời đằng Tây đã nhuộm tới mây trên đầu chúng tôi rồi. Tôi ngẩng cạnh anh Kamiya, cắn miếng gà rán đã nguội ngắt cùng xa lát khoai tây. Tôi mở hé khóa ba lô rồi

đưa lên mũi anh Kamiya, anh Kamiya gí mũi vào bên trong ba lô thì lập tức nôn: “Oe...”

Anh Kamiya có đôi ba tính xấu, nhưng với một vài người anh lại rất thân thiện. Đặc biệt một khi đã thân thiết rồi thì anh còn bày tỏ tình cảm ở mức không bình thường. Dù vậy thì nỗi sợ của tôi về anh Kamiya vẫn không tan biến. Anh ấy có đối xử với tôi nhẹ nhàng tới mấy thì tôi vẫn thường cảm thấy mình thua xa suy nghĩ và thái độ của anh đối với hài.

Ngày hôm đó chúng tôi cùng nhau đi dạo trong công viên Setagaya. Cây cối xung quanh đã nhuộm màu thu, vậy mà không hiểu sao chỉ duy nhất một cây phong lá vẫn xanh nguyên.

“Sur phụ, mỗi cây phong này là lá còn xanh này,” tôi nói, tức thì anh Kamiya đáp lời ngay: “Chắc nhân viên mới quên sơn nó rồi.”

“Ông trời cũng có phòng ban ấy ạ,” tôi nói, anh Kamiya lại bảo: “Không. Là nhân viên mặc đồ bảo hộ lao động ấy. Là ông chú đi tất thùng một bên, mất cái răng cửa.”

Tôi cảm thấy có một chút giận dữ trong lời nói ấy.

“Tokunaga, nếu những điều anh nói không có tính hiện thực thì chú lúc nào cũng bù vào bằng khả năng tưởng tượng để nó thành hiện thực. Đó là tài năng của chú, nhưng nó lại thành ra ảo diệu và quá đẹp. Dù anh có nói gì lạ lùng thì chú cũng đừng lấy làm lạ. Tất cả đều là hiện thực. Người nhuộm màu cho cây phong chính là ông chú đi tất thùng một bên và mất một cái răng cửa. Vì con gái muốn học trường tư có đội kèn giỏi nên phải đổ mồ hôi sôi nước mắt mà kiếm tiền, nhưng lại bị con gái xa lánh vì hôi hám.”

“Dạ vâng ạ.”

Vâng, tôi chỉ biết trả lời như vậy.

“Giữa vị thần mới lên chức và ông chú nhem nhuốc thì đằng nào dễ quên nhuộm cây phong hơn? Đằng nào dễ có mặt ở đây hơn?”

“Đúng là ông chú ạ.”

“Chứ còn gì nữa!”

“Tại sao anh đột nhiên nổi quạu vậy?”

Lúc cuối anh ấy mới giả vờ cáu để làm ra vẻ như từ đầu không cáu, nhưng tôi nghĩ anh Kamiya đã quạu thực sự khi tưởng tượng của mình bị bẻ cong giữa chừng.

Lúc như thế này tôi thấy mình thật thảm hại. Nếu cái hay dở của ý tưởng không phải ở khoảng cách bay đi xa khỏi cuộc sống thường ngày, không phải bởi kỹ thuật đưa người nghe tới điểm có thể hiểu được, mà là do cảm tính lựa chọn được cái hay một cách đơn thuần, không giáo điều thì tôi vĩnh viễn không bắt kịp anh Kamiya.

Từ xung quanh gốc cây phong tỏa ra mùi lá xanh ngai ngái. Hàng cây rung nhẹ, nhận ánh sáng đèn đường đổ bóng xuống mặt đất. Tôi vừa ngắm quanh cảnh trong công viên vừa xoa hai tay vào khuôn mặt như đang sắp căng cứng.

Một ngày nọ có số điện thoại lạ gọi tới. Vẫn như mọi khi tôi không bắt máy. Tức thì có lời nhắn để lại trong hộp thư thoại: “Anh Obayashi đây. Nghe được tin này hãy gọi lại cho anh.” Đó là bạn diễn của anh Kamiya. Trong giới nghệ sĩ trẻ có luật bất thành văn là không được rủ rê đàn em thân thiết của bạn diễn. Tất nhiên đây không phải quy định tuyệt đối. Chỉ là biết như vậy thì mọi việc sẽ suôn sẻ hơn thôi.

Tôi hẹn gặp anh Obayashi ở trước ga Kodaenji rồi vào quán thịt gà nướng gần đó. Chiếc tivi nhỏ bám mỡ và khói đang chiếu chương trình giải trí.

“Đạo này cậu thế nào?”

Anh Obayashi uống một hơi hết cốc bia vừa gọi rồi gọi luôn cốc thứ hai. Tôi từng nghe anh Kamiya nói về cái tật này: “Cậu ta tưởng mình là thủy thủ Popeye ấy.” Tôi thì không biết thủy thủ Popeye có uống bia hay không.

“Cuộc sống thì không có gì thay đổi ạ. Mà anh Obayashi này, sao hôm nay anh không đi guốc mộc nhỉ?”

“Không. Anh có bao giờ đi guốc đâu.”

Anh Obayashi lúc nào cũng đi giày hần hồ khá to.

“Chó của anh thất cô ở cột điện ạ?”

“Cậu nhàn anh với ai à?”

Anh Obayashi có giọng nói khá to khác với anh Kamiya.

“Mà anh ở chỗ đông người qua lại thế này có sao không ạ?”

“Trời, ai biết anh là ai chứ!”

Cứ gặp anh Obayashi là tôi giả định đang nói chuyện với Saigo Takamori. Đã hơn năm năm rồi nhưng anh Obayashi vẫn chưa tới thăm Saigo Takamori. Tóm lại tôi và anh Obayashi có một khoảng cách nhất định, cũng không qua lại thân thiết gì nhưng tôi rất thích con người này kể cả điểm tinh ý.

“Cậu biết gì chưa? Kamiya, cậu ta đang ôm một khoản nợ không biết xoay xở ra sao.”

Anh Obayashi nói vậy với âm lượng lớn không cân xứng với nét mặt

khó nói.

“Thế à?”

Xem cung cách ăn chơi của anh Kamiya thì tôi cũng có thể đoán được phần nào. Bởi sau khi ghé qua chỗ vay tiền thì anh đi ăn ngoài cũng nhiều, rồi còn trả cả tiền cho người không quen biết ở quán nhậu nữa. Kể từ sau khi chia tay chị Maki, anh Kamiya trở nên phung phí không kiểm soát. Tôi cảm giác như anh ấy thích ngược đãi bản thân, giống như không tạo cho mình đau khổ thì không yên vậy.

“Cậu ta có cái kiêu lấy le trước mặt đàn em còn gì. Anh nghĩ đó cũng là điểm thú vị của cậu ấy nhưng cứ thế này thì sẽ không thể diễn hài được nữa mất.”

Chắc anh Obayashi cũng không muốn nói chuyện này với đàn em đâu. Tuy có phần độc đoán nhưng anh Obayashi lúc nào cũng nói chuyện với tôi một cách nghiêm túc.

“Em xin lỗi. Tại lúc nào em cũng được bao. Từ giờ em sẽ không để anh ấy trả tiền khi đi cùng em nữa.”

Anh Obayashi mím chặt môi.

“Không, không. Cậu không có lỗi gì cả. Lúc nào kể về cậu Kamiya cũng vui vẻ lắm.”

Nhìn anh Obayashi rủ rủ tôi mới thấy thấm thía bạn diễn của anh Kamiya chỉ có thể là con người này. “Ủm nhưng mà anh cũng muốn được nổi tiếng lắm chứ,” tôi giả vờ như không nghe thấy giọng nói nhỏ hiềm thấy của anh Obayashi.

“Ô, Shikatani kìa,” anh Obayashi nhìn ti vi nói.

“Đạo này Shikatani hay xuất hiện ghê nhỉ,” tôi cũng quay lại nhìn lên

màn hình ti vi.

Shikatani vừa tham gia chương trình hài, một MC nổi tiếng đã lập tức phát hiện ra cậu ta là món đồ chơi tuyệt đỉnh, nhờ vậy mà cậu ta phát huy được toàn bộ tài năng đang nở rộ và trở thành người đương thời trong nháy mắt. Cậu ta có tài khiến tất cả mọi người có mặt cười nhạo mình nhờ biết thời bùng cảm xúc. Dù làm gì cậu ta cũng đứng thứ hạng cuối cùng. Nhiều người cần một kẻ như vậy. Trong các chương trình giải trí, cậu ta là người cười nhiều hơn ai hết, khóc nhiều hơn bất cứ ai và di chuyển liên tục như thể không nghĩ yên được trên ghế. Khi bị đặt bẫy cho nhiều mù tạt vào sushi cậu ta khiêu nại rất nghiêm túc: “Không được làm thế với đồ ăn,” khi bị lừa say nắng cô gái do chương trình gài vào thì cậu ta không ngại ngừng thốt lên: “Đừng đùa bỡn với tình yêu.” Cậu ta được mọi người yêu quý, được tha thứ tất cả. Nếu có làm tương tự thì cũng không ai có thể hơn nổi cậu ấy. Ở Shikatani có sự lôi cuốn mãnh liệt không thể rời mắt dù trong giây lát.

Anh Obayashi vừa mỉm cười vừa nhìn ti vi: “Có lẽ ngay giây phút Shikatani ra đời, cậu ta đã vượt cả gần trăm màn tấu hài mà anh em mình đã diễn rồi ấy chứ.”

Tôi suýt gào lên với câu nói tàn khốc ấy. Tôi cố gắng chịu đựng, nét mặt không thay đổi, chỉ muốn nghiến nát răng hàm. Bia lại có vị như thế này sao?

* * *

Tôi gửi tin nhắn chúc mừng ngay sau ngày anh Kamiya đón sinh nhật ba mươi hai tuổi. Tin trả lời đến ngay sau đó có nội dung: “Giật mình vì lần đầu tiên anh gặp chú, ta cách nhau bốn tuổi mà bây giờ vẫn cách bốn

tuổi.” Điện thoại lại tiếp tục rung lên.

Tin nhắn có nội dung: “Gần đây có vẻ bận nhỉ, nhưng vẫn viết tiểu sử về anh đấy chứ hả?”

“Tất nhiên là em vẫn viết chứ!”

Tập vở ghi tiêu đề “Tiểu sử Kamiya” đã thành một chồng hơn chục cuốn. Ban đầu trong tập chỉ viết những chuyện xoay quanh anh Kamiya, nhưng gần đây tôi còn viết cả ý tưởng hài hay cảm nghĩ nên thành ra như nhật ký của bản thân vậy.

Lại có tin nhắn từ anh Kamiya. Chắc sinh nhật anh ấy chỉ có một mình chăng?

“Chắc không hay ho gì hả?”

“Anh phải làm cho hay ho lên đi chứ ạ!”

“Liệu anh làm được không nhỉ?”

“Lần tới anh ra ứng cử thị trưởng Tokyo đi!”

“Để làm trò cười cho thiên hạ à?”

Anh Kamiya rụt rè khác thường. Chắc lại một mình uống rượu rẻ tiều rỗi. Biết vậy tôi rủ anh sớm hơn. Tôi ngại vì nghĩ sinh nhật chắc anh tổ chức vui với đàn em ở công ty. Mà trước mặt đàn em của anh tôi chỉ biết co rúm vào thì mất công anh Kamiya lại phải để ý.

Dạo này chúng tôi có cơ hội được biểu diễn hài trong chương trình buổi đêm thu hút khán giả trẻ tuổi nên Sparks được đưa lên tạp chí như một nhóm hài trẻ đang lên. Nhiều người nhận ra chúng tôi khi đi trên phố. Tôi đã hai mươi tám tuổi. Nhưng như thế vẫn chỉ là vô danh đối với thiên hạ. Chỉ ở mức độ được những người đặc biệt yêu thích tấu hài biết tới. Khi ở tiệm cắt tóc được hỏi nghề nghiệp, tôi trả lời là nghệ sĩ tấu hài thì cô nhân

viên kém tuổi bảo rằng: “Ồ... anh muốn làm nghệ sĩ à? Người quen của em cũng đang theo học ở trường đào tạo nghệ sĩ đấy,” khiến tôi không biết làm sao, chỉ biết dán lên mặt nụ cười khó tả rồi nhìn bản thân chẳng thay đổi gì so với trước trong gương.

Đàn em cứ ngày một tăng lúc nào không hay. Ban đầu tôi thấy khó xử khi loay hoay phá tan bầu không khí ngột ngạt với mấy cậu đàn em mới chuyển vào, nhưng sau mỗi lần biểu diễn của công ty thì tôi đã hòa nhập hơn với họ. Nói chuyện với mọi người xung quanh càng khiến tôi nhận ra con người có tên Kamiya đặc biệt như thế nào. Anh Kamiya có lý tưởng lớn, mục tiêu đặt ra cho bản thân cũng cao. Trải qua thời gian thân thiết với anh Kamiya, tôi càng muốn biết thêm về thế giới nghệ sĩ. Thế nhưng bản thân anh Kamiya chắc cũng muốn biến tôi thành một mảnh vải và nhuộm lý luận của mình lên đó. Tôi không nghi ngờ gì về tài năng và sức hút của anh. Tuy nhiên đôi lúc tôi cảm thấy ngột ngạt với tư tưởng quá mức mãnh liệt ấy. Nếu không nói chuyện với ai đó ngoài anh Kamiya thì tôi thậm chí không nhận ra mình đang sắp ngạt thở đến nơi. Anh Obayashi nói rằng trước mặt tôi anh Kamiya tỏ ra vậy thôi. Tất nhiên có lẽ anh Kamiya cũng có tố chất bẩm sinh nhưng để cho cái ảo tưởng phình đại tới mức khó sống thì chắc tôi cũng mắc tội đồng phạm rồi. Phong thái và những phát ngôn không màng tới nhận xét của người ngoài của anh Kamiya cứ như anh ấy tin chắc chắn dù có thua cũng không phải là thua, khiến mọi người phải dè chừng. Người đời coi đó là điểu đáng cười vì không muốn phải sợ hãi anh ấy. Cười cái sự thiên cận đi trật khỏi thị trường.

Nghệ sĩ trẻ tập trung ở Zepp Tokyo để mỗi nhóm biểu diễn hai màn tấu

hài. Mục đích là giới thiệu nghệ sĩ trẻ cho truyền hình và những tổ chức làm sự kiện. Màn tấu hài đầu tiên nhóm Xuân Ngốc tạo ra tràng cười lớn. Tiếp theo, màn thứ hai là màn đối đáp với nội dung giống hết lần thứ nhất phát ra từ loa, còn hai người chỉ mấp máy miệng và biểu diễn bằng động tác mà thôi. Nói cách khác là diễn nhép ấy. Giọng nói và cử động của hai người hơi lệch nhau thành ra trông khá kỳ cục và tạo ra những tràng cười khó hiểu. Giữa chừng, anh Obayashi gõ mạnh vào đầu anh Kamiya khiến anh Kamiya phải ôm đầu ngừng diễn. Thế nhưng màn đối thoại hài hước của hai người vẫn tiếp tục phát ra từ loa, mang đến trận cười nghiêng ngả nhất ngày hôm đó cho khán giả trong hội trường đang bị mất đi sự kết nối thị giác và thính giác.

Tuy nhiên vào cuối buổi, chủ tịch ban giám khảo lại có phát ngôn phủ nhận nhóm Xuân Ngốc: “Cũng có nhóm sử dụng âm thanh không được coi là tấu hài.” Tôi có cảm giác rằng dù những nghệ sĩ khác công nhận sự thú vị và độ hài hước nhưng vẫn cố tình tước đi đánh giá “thú vị” và dán lên Xuân Ngốc cái mác “nhóm hài kỳ dị nực cười” để bản thân được yên tâm. Họ vờ quên luôn màn hài chính thống lần thứ nhất.

Anh Kamiya giữ nguyên vẻ mặt không phục từ đầu đến cuối khi các nghệ sĩ khác vừa cười vừa nói rằng: “Nhóm cậu không muốn nổi tiếng chứ gì?” Nếu diễn như một màn hài ở phần diễn của mình thì chắc không vấn đề gì. Nhưng với anh Kamiya, chính việc bình tĩnh tạo nên sự cố ngay trước khán giả mới là thú vị chẳng. Tôi thì muốn được xem tiếp diễn biến sau đó. Xem sau khi biểu diễn tấu hài chính thống thì ở màn thứ hai họ sẽ phá hỏng nó như thế nào. Tôi quan tâm xem còn có cách nào khác nữa không. Nhưng chẳng ai tạo sân chơi đó cho anh Kamiya cả.

Anh Kamiya có tâm niệm của mình. Cái tính không biết lấy lòng những

người xung quanh cũng dễ tạo ra kẻ thù. Dù thế chẳng nữa anh Kamiya vẫn không thay đổi tư thế chiến đấu. Dù trên sân khấu có ai đi nữa, dù trong hoàn cảnh không khán giả nào đếm xỉa tới, anh Kamiya vẫn kể câu chuyện của mình không chút bận tâm. Anh được một bộ phận nghệ sĩ tán dương và cũng bị một bộ phận nghệ sĩ xa lánh. Có lẽ tôi muốn được như anh Kamiya. Nhưng với tư chất của mình thì tôi không đời nào được như anh ấy.

Anh Kamiya cũng có thêm nhiều đàn em. Số lần đi chơi với nghệ sĩ cùng công ty cũng tăng lên. Tôi thấy buồn nhưng đó là điều tất yếu. Những đàn em từng hâm mộ tôi và thân thiết với tôi từ trước cũng còn hoài nghi về tư chất của anh Kamiya. Lúc như thế tôi cũng không do dự nghi ngờ về tài năng của họ.

* * *

Tôi rủ rê anh Kamiya vì chẳng mấy khi xong việc sớm. Anh Kamiya đã có hẹn với ai đó vào buổi đêm nên cho tới lúc ấy chúng tôi có thể gặp nhau một chút.

Chúng tôi hẹn nhau ở trước ga Ikejiri Ohashi lúc bảy giờ tối. Nhìn cây ngân hạnh đã đổi màu, nhận ra đã sang thu, tôi bỗng thấy thật hổ thẹn cho suy nghĩ quá đỗi tầm thường của mình. Trông thấy anh Kamiya xuất hiện ở đó tôi không tin vào mắt mình. Tóc anh Kamiya được nhuộm sang màu bạc khá đẹp, anh bận áo sơ mi đen ôm vừa vặn cùng quần đen dáng côn, chân mang đôi boots da lộn đen. Nói tóm lại anh Kamiya đổi sang phong cách giống hệt tôi. Từ mấy năm trước để khỏi phiền phức mà cả thường ngày lẫn trên sân khấu tôi đều mặc một kiểu, nên không có chuyện anh Kamiya không biết điều này.

“Anh Kamiya, sao thế ạ? Bộ dạng này là thế nào?” Tôi hỏi, anh Kamiya xoa đầu giải thích: “Anh nhuộm vàng, sau khi tẩy màu thì thành màu bạc. Đầu đau muốn chết.” Có vẻ không phải anh ấy chơi xấu làm bộ dạng giống tôi.

Kể từ sau khi anh Kamiya chuyển tới Mishuku, chúng tôi hay uống ở quán nhậu lâu đời trước ga Ikejiri Ohashi. Một quán kỳ lạ, bởi rõ ràng là quán nhậu kiểu Nhật với món ruột là thịt tâm bột rán vị tương và mì soba xếp trên khay gỗ nhưng lại có con búp bê cũ kỹ với khuôn mặt kiểu Tây ng ồi ngay rìa cửa ra vào. Lát nữa anh Kamiya có hẹn với cô gái quen nấu ăn cho nên không gọi đồ ăn mà chỉ uống một chút rượu shochu pha nước cùng đ ồ nhấm là dưa muối. Chưa thông báo xong tình hình của nhau thì đã quá thời gian, nhưng có lẽ do đã say nên anh Kamiya chẳng hề có ý định ra về.

“Thôi anh chuẩn bị đi đi chứ ạ?” Đ ồng hồ đã chỉ mười hai giờ hơn.

“Không, lâu lắm mới nhậu với chú đang vui mà.” Say r ồi thì khả năng nhận thức của anh Kamiya tụt dốc thảm hại. Tôi vui vì dù đã có hẹn trước nhưng anh vẫn vì tôi mà đến, nhưng cũng thấy có lỗi với người đang phải đợi anh. Nhưng anh đã nói vậy mà ép anh ấy về thì cũng thất lễ quá. Cả tôi và anh Kamiya tử lượng như nhau nên chắc anh ấy khá say r ồi. Bụng tôi thì không thể chịu nổi cơn đói nữa. Chúng tôi đã uống hơn năm tiếng đ ồng hồ chỉ với dưa muối thôi. Tôi muốn gọi món gì đó nhưng lát anh Kamiya có hẹn ăn r ồi, vả lại anh là người thanh toán nên tôi không thể tự tiện gọi món được. Đầu tôi nghĩ vậy nhưng bụng thì sôi lên ùng ục. Đúng lúc đó thì cơ hội đến.

“Uống một cốc nữa thôi r ồi đi. Anh vào nhà vệ sinh một chút,” nói r ồi anh Kamiya đứng lên ra khỏi chỗ. Bước chân của anh Kamiya trông loạng

choạng lăm r ối. Bây giờ có gọi món chắc anh cũng không nhận ra. Mà có nhận ra thì lúc nhân viên phục vụ mang đồ ăn tới cứ nói chuyện tiếp chắc cũng lập lờ đánh lộn con đen được. Tôi ngay lập tức kêu nhân viên phục vụ tới gọi đĩa xúc xích. Anh Kamiya vẫn chưa quay lại. Có lẽ đang nôn trong nhà vệ sinh cũng nên. Một lúc sau nhân viên mang đồ ăn ra nhưng không ngờ đĩa xúc xích lại đi kèm với cái lò nướng than rõ to. Xui xẻo sao đúng lúc đó anh Kamiya quay lại, vừa nhìn trân trối cái lò than vừa nói: “Ôi ôi, chú gọi món khủng quá đấy!” Độ lớn của cái lò như thể hiện sự thèm thuồng của tôi làm tôi vô cùng xấu hổ.

“Em xin lỗi, em không nghĩ lại có cả lò than thế này.” Tôi xin lỗi thì anh Kamiya lại bảo: “Đói thì đi cùng anh luôn đi,” thế là thành ra tôi cũng đến nhà cô gái sẽ nấu ăn cho anh ấy.

Khi này mới hơn mười hai giờ, nhưng vừa nhón xúc xích vừa uống thêm mỗi người hai cốc thôi mà đã ba giờ từ lúc nào. Đi bộ trên đường quốc lộ, qua Sanken-chaya r ối vào phố Setagaya, đi một chút là thấy khu dân cư trải rộng phía bên tay phải, ở đó có khu nhà của cô gái. Anh Kamiya đi lên cầu thang như đã quen từ lâu r ối bấm chuông gọi cửa. Cô gái chắc đã đợi từ lâu ra mở cửa. Tôi xin lỗi cô gái lần đầu tiên gặp mặt vì sự chậm trễ và ghé thăm đường đột. Cô gái đó nhìn tôi và tươi tỉnh nói: “A, cậu Tokunaga!” Tên chị ấy là Yuki.

“Đó, anh bảo là rất thân mà!” Anh Kamiya nói ra vẻ rất tự hào.

Trên bàn ăn đặt cái n ồi nhỏ, bếp ga và một đĩa to đầy rau sẵn sàng cho một bữa lẩu. Không hiểu sao giá dựng đôi đũa nấu và muôi trông chuyên nghiệp như ngoài tiệm, khiến tôi một lần nữa có cảm giác tội lỗi vì bắt chị phải đợi lâu như thế. Chị Yuki thoăn thoắt đi vào nhà bếp chuẩn bị mà không mấy may tỏ ra khó chịu.

Chị Yuki rất đầy đặn. Dáng vẻ to lớn mà từ “căng tròn” cũng không thể nào lột tả nổi. Nhưng làn da đẹp như xuyên thấu khi ánh đèn nê-ông chiếu vào tạo ấn tượng thanh khiết. Và chị ấy cũng hay cười giống ai đó. Tiếng cười phụ nữ dội lên bức tường màu trắng tự nhiên giống tiếng cười chị Maki ngày xưa.

Không biết từ khi nào chúng tôi đã đi thật xa.

Chúng tôi đi trong tình trạng hoàn toàn không thấy tương lai, vật lộn với nỗi hổ thẹn và sợ hãi không rõ hình thù để cố gắng tồn tại. Tôi bị sa thải khỏi công việc làm thêm ban đêm vì nghỉ đột xuất do bất ngờ được gọi đi diễn xuyên đêm. Ở chỗ làm thêm mới thì bị đưa nhỏ tuổi hơn gán cho cái nickname “dở người”. Nhưng dạo này cuối cùng tôi cũng bắt đầu sống được chỉ bằng diễn tấu hài. Thêm chút nữa biết đâu còn có thể gửi tiền phụ giúp gia đình ấy chứ.

Rồi còn có thể mời cả nhà tới sân khấu một lần. Sau đó sẽ đi ăn món gì đó ngon ngon.

Tiếng nhạc quen thuộc phát ra từ tivi. Là chương trình tấu hài có tôi tham gia diễn. Chị Yuki lên tiếng: “Nhóm Sparks có xuất hiện đấy!”

Mặt anh Kamiya biến sắc trong giây lát. Chị Yuki thì rất công bằng, cười với màn diễn của bất cứ ai. Anh Kamiya lặng thinh nhìn chăm chăm vào màn hình. Tiếp theo tới lượt nhóm Sparks. Tiếng nhạc vang lên, trên màn hình là tôi và bạn diễn đang đứng đối diện với cây micro. Chị Yuki cười thành tiếng to hơn bất cứ màn diễn nào từ đầu tới giờ. Còn anh Kamiya vẫn không hề nhúc nhích, chỉ nhìn thẳng vào màn hình. Cười đi chứ. Nhưng đúng là không cười nổi. Cảm giác sốt ruột cuộn xoáy trong lồng ngực vừa rơi tòm xuống bụng thì tôi nghe thấy tiếng chính mình bên tai. “Thằng kia, phải tần cho nó một trận. Càng bức hơn rồi đó. Sao nó lại

mặc giống mình chứ ỉ,” tiếng nói ấy cứ vang bên tai mỗi lúc một lớn hơn. Màn diễn của chúng tôi kết thúc.

Chị Yuki nói mặc cười quá, sau khi màn diễn của chúng tôi đã kết thúc chị vẫn nhớ lại mà cười. Trong khi đó anh Kamiya vẫn không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm vào một điểm.

“Dở phải không ạ?” Tôi run giọng hỏi anh Kamiya.

Anh Kamiya vừa hót bọt trong n ời lâu vừa lẩm bẫm một câu rất vô tư: “Phải r ồi, sao không diễn kiểu hài mà chú thích có phải hay không!”

Anh Kamiya cần lộn phần đầu mười hót bọt xuống cắm vào bát nên thành ra trông như giữa tôi và anh có một chiếc micro.

“Em không làm được ấy chứ!”

Tôi có cảm giác như máu đang d òn lên đầu.

Tôi không làm được. Nếu anh Kamiya có nói màn tấu hài này không hay thì tôi cũng chẳng thể làm được.

Tôi khác với anh Kamiya. Tôi không thể cực đoan triệt để. Ngược lại, tôi cũng không thể cư xử khéo léo. Tôi cũng không thể tự hào vì mình vụng về như thế. Bởi vì thốt ra những lời nói dối tôi thấy xấu hổ trên tư cách một thằng đàn ông. Tôi biết chứ. Tôi đã nghe không biết bao nhiêu lần câu nói rất bình thường rằng chính cái tính tự tôn cũ rích ấy mới đáng xấu hổ. Nhưng tôi vẫn không thể. Gần đây tôi đã biết làm cho khán giả vui chứ không chỉ nghĩ cho bản thân nữa. Nếu không thỏa hiệp, không vờ vĩnh, không nói dối bản thân mà được anh Kamiya khen thì còn gì tuyệt hơn, tôi nghĩ thế mà tự lấy đó làm vui. Tôi cứ nghĩ nghe được nhiều tiếng cười hơn ngày xưa thì cũng có thể được nghe thấy tiếng cười của anh Kamiya. Thế nhưng tôi hoàn toàn thất bại. Một tôi ngày thường nhạt nhẽo còn có thể khiến anh Kamiya cười, thế mà tôi trên sân khấu lại không thể

khiến anh Kamiya cười.

Tôi chỉ toàn nghĩ xem anh Kamiya đang nhìn gì, đang nghĩ chuyện hài hước gì, hay làm thế nào thì anh cười. Nếu làm hỏng một khung cảnh đẹp mới là đáng cười thì tôi nghĩ nên làm như thế. Tôi tin đó chính là con đường đúng đắn của người nghệ sĩ hài.

Liệu có thật là tôi không nói dối bản thân mình?

Anh Kamiya là một kẻ xuân ngốc chính hiệu. Hằng ngày anh tụng kinh Đại Ngốc bằng giọng ngọt ngào quyến rũ lòng người, rồi nhận ít xu lẻ, sống cuộc sống ngày nào biết ngày đó. Anh không gồng gánh những thứ không cần thiết, tôi ngưỡng mộ từ đáy lòng cách sống như thế, tôi sống mà ngưỡng mộ anh, ngưỡng mộ chết đi được.

Tôi muốn trở thành một nghệ sĩ hài hài hước. Nghệ sĩ hài hài hước theo cách nghĩ của tôi là người nghệ sĩ dù trong hoàn cảnh nào, trong giây phút nào cũng vẫn hài hước. Anh Kamiya lúc ở cùng tôi luôn hài hước, khi đứng trên sân khấu ít ra cũng luôn tỏ ra hài hước. Anh Kamiya là hiện thân của sự hài hước trong tôi. Tôi hâm mộ anh Kamiya, luôn nghe theo lời dạy của anh và muốn trở thành người nghệ sĩ như anh, dù không được khán giả nữ ủng hộ nhưng lại được khán giả nam xem và thích cuồng nhiệt. Tôi muốn trở thành người nghệ sĩ không bao biện mà luôn thẳng thắn theo đuổi cái hài. Cái hài thuần khiết, không lẫn tạp chất.

Đi đâu anh Kamiya thấy thú vị, là lời nói mà anh chưa một lần nói ra. Là sự liên tưởng chưa kết thành lời. Có nghĩa là thứ gì vượt qua được tài năng của chính anh. Con người này, từng giây từng phút luôn không ngừng thử sức để vượt qua giới hạn chính bản thân. Anh ấy vừa làm vừa vui với đi đâu đó nên tôi không theo nổi. Anh ấy phá hủy thứ mình vừa tạo dựng nên bằng bộ dạng tỉnh bơ, thậm chí còn ngây ngốc. Hình ảnh ấy thật tuyệt

đỉnh. Tôi không địch nổi.

Ai đó đã từng nói phải chăng anh Kamiya chỉ đang chạy trốn. Không đúng. Tôi thấy họ chẳng hiểu gì cả. Anh Kamiya chưa bao giờ quay lưng lại với đi đâu mình thấy thú vị. Anh Kamiya không biết trò “ú òa”. Kể cả với một đứa trẻ anh ấy cũng dốc hết sức thể hiện cách gây cười của mình. Bị hiểu lầm nhiều nhưng tuyệt đối không có chuyện chạy trốn.

Cái anh Kamiya quan tâm không phải là thế gian. Mà là cái gì đó có lẽ sẽ làm thế gian phải nhìn lại. Thế giới ấy có thể cô độc, nhưng sự buồn bã ấy biết đâu lại kích lệ bản thân. Tôi thì rất cuộc chẳng thể vứt bỏ được cái gọi là thế gian. Địa ngục thực sự không phải trong sự cô độc mà chính là trong thế gian. Anh Kamiya lại không biết đến đi đâu đó. Một khi thế gian còn phản chiếu trong mắt tôi thì tôi không thể chạy trốn khỏi nó. Tôi sẽ đương đầu với quan niệm của cả thế gian mà không từ bỏ lý tưởng của mình.

Biết trò “ú òa” như tôi thì chỉ còn cách hết mình với trò “ú òa”. Tôi nể anh Kamiya phủ nhận ngay cả đi đâu đó mà không cần nói nhiều. Nhưng tôi vẫn thấy cay và bức bối.

Anh Kamiya từng nói con đường tồn tại là để cho ta đi chệch hướng. Con đường anh Kamiya đi trước tôi chính là con đường tôi nên đi chệch, bây giờ thì tôi đã hiểu.

“Anh không có ý ấy đâu đấy!”

Tôi dễ mềm lòng với giọng nói nhẹ nhàng của anh Kamiya. Chương trình tấu hài kết thúc, màn hình ti vi chuyển sang phát chương trình thời sự. Có vẻ như chị Yuki biết ý, lui vào phòng ngủ.

“Có gì đâu ạ, không hay đúng không ạ?”

Vì cuộc đời của chính mình, tôi phải ra sức phủ nhận anh Kamiya.

“Không phải chuyện không hay hay có hay. Vì anh biết chú thú vị mà. Anh nghĩ là chú còn làm được hơn thế ấy chứ!”

Anh Kamiya hạ giọng ra chiều khó nói.

“Thế thì anh tự lên ti vi mà diễn có phải hay không?”

Tôi có cảm giác nghe thấy tiếng anh Kamiya mím môi thật mạnh.

“Nếu anh cứ cần nhà cần nhân thế thì anh đi thi rồi tự lên ti vi diễn màn hài thật hay đi!”

Đi đâu tôi muốn nói lại là câu chả ra sao này ư?

“Cũng phải.”

Anh Kamiya nói mà không ngẩng mặt lên.

“Em cũng giống anh, mà không chỉ em, tất cả nghệ sĩ đều nghĩ mình là hay đấy chứ. Nhưng phải truyên tải được đi đâu đó. Nếu không nỗ lực ở bước này thì có tự thấy mình hay đến mấy cũng chỉ biến thành con số không.”

“Chú có nghĩ quá lên không đấy? Cứ thoải mái làm đi đâu mình thích có phải hơn không nào?”

“Nếu đó chỉ là sở thích anh ạ, nếu là sở thích thì em nghĩ thế cũng được. Nhưng nếu muốn tiếp tục yêu cái nghề tấu hài thì không được chây lười ở đó!”

Anh Kamiya tỏ vẻ dăm chiêu không nói gì.

“Vì không muốn bỏ đi cái không được phép bỏ nên người ta mới đan rối thật khít. Có lẽ trong rối có biết bao nhiêu thứ thừa thãi không cần thiết, những thứ như thế thì ngay cả em cũng có thể bỏ đi bất cứ lúc nào. Anh đừng tự hào chỉ vì việc có thể vứt bỏ đấy nhé!”

“Tokunaga, anh xin lỗi nhé!” Anh Kamiya nói bằng giọng lí nhí.

Chẳng thà rằng anh đâm tôi một cú còn hơn.

“Mà mái tóc kia là bắt chước em đúng không? Quần áo cũng là bắt chước em chứ gì? Chẳng phải anh đã từng nói đến chết anh cũng không bắt chước người khác sao? Chẳng phải anh từng nói rất hống hách rằng không muốn rập khuôn chính bản thân mình còn gì? Cái này chẳng phải là rập khuôn là gì ạ?”

Không phải tôi muốn nói ra đi đâu như thế này. Chẳng cần nghe anh Kamiya giải thích thì tôi cũng có thể hiểu tâm trạng của anh lúc này.

“Đâu, tại nhìn kiểu tóc của chú anh thấy oách thôi mà.”

Chỉ là thế thôi. Với anh Kamiya, chỉ có ý tưởng hay cách diễn đạt độc đáo trong tiểu hài là quan trọng. Chứ anh hoàn toàn chẳng quan tâm tới cá tính của kiểu tóc hay trang phục. Nó chẳng khác gì việc thấy bạn mình ăn món trông có vẻ ngon ở quán cơm thì cũng gọi món tương tự. Vừa ăn suốt ăn giống bạn mình vừa nghĩ tới những nội dung hài có một không hai là cách sống của anh Kamiya. Chúng tôi không thể mặc kệ người đời nên mới phải mặc quần áo. Nếu việc mặc gì chỉ giống như chọn khung cho một bức tranh thì anh Kamiya là người vẽ tranh sẽ không bận tâm tới đi đâu đó. Thế nhưng chúng tôi phải tự trưng bày tác phẩm của mình để được ai đó mua cho. Chọn khung tranh như thế nào sẽ làm thay đổi khá ấn tượng về bức tranh. Hành động tung hô những yếu tố mang tính thương mại rất có thể làm thay đổi ý nghĩa vốn có của tác phẩm. Như thế cũng có nghĩa là không biết bảo vệ tác phẩm.

Giọng tôi run lên khi nói: “Đó là bắt chước còn gì!”

Không khí nặng nề không sao xua tan được bao trùm chúng tôi, tôi cứ ngồi yên bất động. Anh Kamiya đứng lên khi bầu không khí vẫn u ám rồi mở ngăn kéo tủ tìm gì đó. Tiếng loạt soạt phát ra từ trong ngăn kéo. Sau đó

anh lấy cái gì đó rồi đi thật nhanh vào nhà tắm.

Chị Yuki vẫn không ló mặt ra khỏi phòng ngủ. Tôi thấy biết ơn vì đi đầu đó. Có phải tôi đang đổ trách nhiệm cho anh Kamiya về tài năng kém cỏi của mình? Không, không phải. Tôi chỉ nói ra tâm can mình, phớt bầy tất cả phần đáng xấu hổ để mong anh Kamiya lật ngược tình thế.

Anh Kamiya bước ra từ nhà tắm, mái tóc trở nên lờm chờm. Chắc anh định dùng kéo cắt tọc nhưng phía sau vành tai vẫn sót lại mẫu tóc dài khiến tôi không thể ngẩng đầu im được nữa.

“Anh định làm Beckham mà lại thành Suizenji Kiyoko mất rồi,” anh Kamiya nói.

“Cũng chẳng giống Chita gì ráo!” Tôi nói vậy, anh Kamiya bật cười thành tiếng.

Anh Kamiya xin lỗi tôi một lần nữa rồi đi lấy rượu trong tủ lạnh. Có vẻ như anh cố không nhìn mặt tôi nhưng chắc do góc hẹp nên anh phải gượng gạo xoay lưng và lẩm bẩm một mình: “À không phải cái này.”

Tôi không thể nhớ ra mình đã từ đó về nhà bằng cách nào. Hôm sau tôi có gọi điện nhưng anh Kamiya không bắt máy. Lúc tôi gửi tin nhắn xin lỗi thì anh trả lời ngay: “Anh say quá chẳng nhớ gì nên không sao đâu!” nhưng cái dấu chấm than chẳng ăn nhập với nội dung có gì đó trông thật tội nghiệp.

* * *

Chương trình tấu hài chúng tôi tham gia dừng sau một năm. Chúng tôi nhận được từ chương trình này nhiều lợi ích rất lớn. Có lúc chúng tôi được mời đến chương trình đêm khuya, hay tham gia vài chương trình tấu

hài khác. Rồi đợt hội trường năm đó, chúng tôi được mời đến không chỉ các trường trong thành phố mà còn rất nhiều trường địa phương khác. Tất cả nghệ sĩ tham gia chương trình đều hiểu sự nổi tiếng nhất thời hầu như chỉ dành cho người trẻ tuổi. Chúng tôi thì quá già khó có thể nhàn lẩn đi đâu này. Già tới mức coi cả việc giả bộ lẩn tránh để gây phản cảm cũng là công việc. Tôi nghe tiếng tán thưởng khi chạy ra phía cây micro với tâm trạng không thể tin nổi. Tôi chuyển từ căn phòng không bần tẩm có giá thuê hai mươi nghìn yên ở Kodaenji tới căn hộ có giá thuê một trăm mười nghìn yên ở Shimo-Kitazawa. Có lẽ trông tôi kệch cỡm lắm, nhưng tôi lại bình tĩnh không tưởng và nghĩ cũng nên có lúc sống ở căn hộ riêng một lần trong đời cho biết. Cậu bạn diễn của tôi thì có người yêu, bắt đầu sống chung ở Ebisu và loan báo khắp nơi rằng sắp cưới. Còn anh Kamiya thì tôi không gặp từ hồi đó. Tôi cũng không còn nghe thấy tin gì về nhóm Xuân Ngốc.

Cuối cùng nhóm Xuân Ngốc cũng không được mời đến chương trình tấu hài mà nhiều nghệ sĩ cùng lứa với chúng tôi tham gia. Nhóm tham gia chương trình và không tham gia chương trình khác hẳn nhau về mức sống. Thế nhưng cuộc sống ấy kéo dài chẳng bao lâu. Đương nhiên tôi biết đi đâu đó. Dù rằng có lúc tôi từng mong giá nó dừng như thế.

Vài nhóm trong đó thì thoảng xuất hiện vào khung giờ vàng, còn mấy nhóm khác thì giải tán. Có người bắt đầu tách ra diễn solo. Có người lại chuyển sang nghề viết kịch bản chương trình. Người thì quay về quê làm công việc khác. Tôi thì từ hồi thành nghệ sĩ hài chủ yếu qua lại với anh Kamiya, mấy năm gần đây lại giao du với các đàn em cùng công ty nhiều hơn.

Người xã giao kém như tôi thì làm sao có thể quan hệ thân thiết với

nhieu nghệ sĩ khác.

Thế nhưng dù không có quan hệ cá nhân, tôi vẫn thấy tự hào về tất cả các nghệ sĩ đã cùng chiến đấu chung thời kỳ, chung sân khấu. Khi tôi bước đôi giày vải nhem nhuốc vào phòng nghỉ, cũng có rất nhiều người mang bộ dạng nghèo khó giống tôi. Họ, trong chốc lát làm tôi quên đi bản thân đang bị xã hội bỏ rơi, bị coi thường chỉ là một tên hề. Dù đi đâu ấy có vẻ giống như cung vua thủy tề ngớ ngẩn. Dù chưa từng nói với nhau lời nào, nhưng nếu không có họ thì có lẽ tôi đã không thể kéo dài cuộc sống dị thường như thế này những mười năm.

Rồi tôi cũng lờ mờ nhận ra công việc của chúng tôi đang dần dần ít đi. Những đàn em từng làm tôi hoang mang, giúp tôi trưởng thành đã bắt đầu cuộc đời mới. Tôi có thể cam đoan những ngày tháng không gì cứu vãn nổi tưởng chừng kéo dài mãi mãi chắc chắn không đơn giản chỉ là sự quấy phá ngu ngốc. Chúng tôi cảm nhận rõ mồn một nỗi lo sợ. Lo sợ từ trong tâm khảm rằng bố mẹ đang già đi, người yêu cũng đang già đi, mọi việc đâu không kịp nữa. Chúng tôi sợ chính bản thân sẽ từ bỏ giấc mơ. Rất nhiều đêm tôi cảm thấy tất cả như người xa lạ. Cuối tháng gom chút tiền ít ỏi đi nhận cho vơi bớt lo lắng, mỗi người tự tìm tòi đề tài diễn để đẩy cái khốn khó về miền quên lãng. Chúng tôi cố khích lệ bản thân, hứng khởi rằng biết đâu nhờ đó mà thế giới thay đổi. Ai cũng tin một lúc nào đó chương trình thực sự của mình sẽ xuất hiện.

Vào buổi chiều một ngày thường, đột nhiên cậu bạn diễn gọi tôi ra. Không hỏi lý do, tôi tới quán cà phê hay dùng để khờp thoại. Mở cửa quán, nhìn thấy mặt cậu bạn diễn ngồi ở chỗ vẫn thường ngồi là tôi gần như hiểu hết đi đâu cậu ta định nói. Cậu bạn diễn bảo đã đăng ký kết hôn với cô bạn gái

đang sống cùng mình. Cô ấy còn đang mang song thai nữa.

Cậu bạn diễn nói: “Nói là vì những đứa con sắp chào đời thì đúng là bao biện. Nhưng tớ nghĩ đúng là con đã ỉn lưng tớ.” Thực ra nét mặt của cậu ta rất thản nhiên. Tôi thấy cậu ta không phải định trở mặt, định dừng lại ở đây mà là sẽ bắt đầu thử thách mới.

“Chúc mừng cậu. Thế phải mau mau tìm nhà cho ba người và hai trẻ sinh đôi thôi,” tôi vừa nói dứt lời thì cậu ta đốp lại không nề nang: “Ai cho cậu ở cùng mà lo!” Tôi hơi xấu hổ vì phân vai trong nhóm được phát huy quá rõ, nhưng cậu bạn vẫn tiếp tục định bắt tôi diễn vai ngờ nghệch: “Rồi biết nói sao với gia đình bên kia!” Quán giải khát với bức tường hơi ố vàng này không phải là nơi thanh niên muốn lui tới, nhưng bất kể khi nào chúng tôi đến đầu văng vè, không hề có không khí bài xích chúng tôi nên rất dễ chịu. Cứ nghĩ không còn được đến đây với cậu ta nữa, tôi lại thấy ngay cái cốc cà phê nhìn đã phát nhàm cũng trở nên thân thương.

Bây giờ mà thốt lên chắc giọng tôi sẽ run rẩy tội nghiệp lắm. Sợ bị hỏi lại vì không nghe rõ nên tôi cố ghìm lại câu: “Cảm ơn cậu suốt mười năm qua!”

Chúng tôi thông báo cho công ty việc giải tán nhóm. Nghe giải thích xong cũng chẳng ai mảy may có ý ngăn chúng tôi. Cuối cùng chúng tôi quyết định sẽ chính thức giải tán sau khi làm xong vài việc đã lên kế hoạch dưới cái tên nhóm Sparks. Khán giả nghe tin nên đến buổi diễn cuối cùng của chúng tôi đông hơn hẳn mọi khi. Hài của chúng tôi đã chạm đến được ai đó. Ít ra thì cũng có ai đó đã coi chúng tôi là nghệ sĩ hài.

Tiếng nhạc vang lên, chúng tôi quay mặt về phía cây micro từ cánh gà rồi lễ một lễ. Cậu bạn diễn vượt lên tôi đi như bay ra sân khấu. Tôi cũng đuổi

theo cậu ấy bước vào trong ánh đèn sân khấu. Tôi nghe thấy tiếng vỗ tay vang dội. Chúng tôi chạy về phía cây micro. Không biết đã bao nhiêu lần chúng tôi khoác lên người bộ vest đôi màu đen chuyên dùng khi diễn hài đã mua vào dịp cả hai tròn hai mươi tuổi. Thành người lớn, chúng tôi biết đi những đôi giày đẹp. Giữa hai chúng tôi là cây micro. Cậu bạn diễn hơi chạm tay vào cây micro và cất lời chào: “Nhóm Sparks xin kính chào quý khán giả!”, tức thì tiếng vỗ tay vang lên rầm rộ khắp hội trường.

Tôi nói câu mở đầu: “Chúng tôi bước vào con đường này là để diễn thứ hài làm đảo lộn thường thức thế giới. Cái mà chúng tôi đảo lộn được chỉ là lời nói mỹ miều rằng nỗ lực sẽ được đền đáp,” tức thì cậu bạn diễn phản biện hết công lực: “Quá dở!”, tạo nên một tràng cười.

“Thì cũng có lúc cảm động quá không truyền đạt được tốt đi đâu mình nghĩ mà!”

“Phải!”

“Cho nên tôi nghĩ, tuyên bố mình cố tình nói ngược rồi ra rồi nói đi đâu ngược lại với đi đâu mình nghĩ thì sẽ truyền đạt chính xác suy nghĩ hơn chẳng?”

“Nước này rồi cậu vẫn còn nói cái gì rồi rắm vậy hả?”

“Mà cứ làm thử mới biết. Thử luôn nào!”

“Ừ!”

“Này, cạ diễn!”

“Gì vậy?”

“Hài của cậu được đó!”

“Chuẩn! Cơ mà vừa mừng chút mới nhớ cậu đang nói đi đâu ngược lại với suy nghĩ!”

“Diễn không vấp này, khuôn mặt lẫn giọng nói đều đẹp này, nhà thì giàu, quá đỉnh đi!”

“Điên với ông này quá!”

“Thiên tài! Thiên tài!”

“Muốn thọc lét toàn thân không hả!”

Yamashita cất giọng sang sảng, tròng cười lớn lại vang khắp khán phòng. Ở sân khấu nhỏ này ngày nào cũng có suất diễn hài. Tiếng cười theo lịch sử của sân khấu ngấm sâu vào bức tường cũ kỹ, khi khán giả cười bức tường cũng cười theo.

“Nhưng bạn diễn này! Thiên tài như cậu cũng có vài khuyết điểm lớn đấy!”

“Là gì chứ?”

“Trước tiên là ở bản!”

“Cái đó chuyện vặt! Mà phòng tui thuộc dạng sạch r ồi đó, còn gì hơn không?”

“Ăn ít lại còn chậm!”

“Tui ấy à, ăn nhanh lại còn nhiều nữa. Này nhá, đừng nói tui như tên ngốc vậy!”

Lúc nào ăn cùng Yamashita, cậu ta cũng xong trước làm tôi phải cuống cu ờng lên.

“Người yêu cá sấu!”

“Ui, nghe sượng quá, khác hẳn với tui nhỉ!”

Người yêu của cậu ta dịu dàng và đẹp như một thiên th ần.

“Bạn diễn là người có tài năng tuyệt đỉnh!”

“Cái gì?”

“Bạn diễn có năng khiếu thiên bẩm tuyệt vời, thế mà suốt mười năm nay cậu chỉ toàn cần nhả, chẳng hỗ trợ được bằng cái móng tay.”

Tôi đã muốn trở thành một thiên tài. Muốn làm mọi người cười.

“Nói gì kỳ cục vậy!?”

Tôi thật có lỗi đã không thể chọc cười được những người ghét tôi.

“Tại cậu như thế nên mười năm nay tui thấy thật nhàm chán! Tui là người bất hạnh nhất thế giới này!”

Cậu bạn diễn đã cho tôi được làm nghệ sĩ hài.

“Còn khán giả! Các vị thật khôn đấy! Liên tục mấy ngày không phải trả xu nào mà được xem nghệ sĩ nổi tiếng tương lai sáng ngời này biểu diễn!”

Và khán giả đã cho tôi được làm nghệ sĩ hài.

“Các vị thật quá khôn. Nhờ các vị mà ngày nào tôi cũng khốn khổ. Một lũ đê đầu đất!”

“Này, cẩn thận cái miệng!”

Mặt cậu bạn diễn nhăn nhúm.

“Từ nhỏ, giấc mơ của tôi không phải là trở thành nghệ sĩ hài. Mà tôi nghĩ tuyệt đối sẽ không bao giờ trở thành nghệ sĩ hài. Nhưng mà tại tôi gặp bạn diễn của mình hồi học trung học nên mới thành nghệ sĩ hài thế này đây. Đúng là xui tận mạng! Tại hấn mà tôi như chết r ồi. Có khác nào giết tôi r ồi cơ chứ! Nhá! Đ ồ sát nhân!”

Ghế khán giả đung đưa, tôi không còn thấy rõ nữa.

“R ồi lâu lâu lại có người khen chúng tôi hết lời. Mừng quá ấy chứ. Có được niềm vui như cuộc đời của mình được khẳng định mà. Thế nhưng cũng lại có kẻ phá ngang nó. Đó chính là các vị đấy!”

Nói vậy rồi tôi gườm gườm nhìn xuống phía ghế khán giả.

“Các vị nói ‘Sparks quá kém! Chả thèm xem!’ Các vị phủ nhận cuộc đời tôi. Tôi thật căm ghét các vị!”

Tôi nghe thấy có tiếng khóc thút thít từ phía ghế khán giả. Mọi người vừa cười vừa khóc. Anh Kamiya đang ở đó. Anh ấy khóc nhiều nhất ở hàng ghế cuối cùng.

“Nhóm Sparks chúng tôi, hôm nay không phải là lần cuối cùng diễn hài. Kể từ hôm nay tôi vẫn rất vui nếu hằng ngày có thể gặp quý vị. Tôi không coi mười năm nay là lẽ sống. Nên mong quý vị cũng cứ chết tùy ý!”

Tôi đã muốn một lúc nào đó được diễn hài mà gào to văng cả nước miếng như thế này.

“Chết đi! Chết đi! Chết đi! Chết đi! Chết đi! Chết đi! Chết đi! Chết đi!”

Giờ đây tôi đang được diễn hài. Diễn hài với bạn diễn của tôi. Tôi quay sang bên cậu bạn diễn mà gào.

“Chết đi! Cậu với gia đình cậu cũng chết mỗi người một nơi đi!”

“Điếc tai quá!”

Tôi muốn được diễn hài nhiều hơn nữa. Tôi muốn được tiếp tục là nghệ sĩ hài. Giọng của cậu ta thực sự dễ nghe. Cậu ta đã tin tưởng và theo tôi nhưng chắc chỉ chừng chất thất vọng và mệt mỏi. Tôi thật có lỗi.

“Cái cậu này, xõ ra toàn lời thô lỗ làm khán giả lẫn tui khóc thì tấu hài nào ở đây há!? Tấu hài là phải làm cho khán giả cười chứ!” Cậu bạn diễn nói.

“Thế thì cuối cùng chúng ta đã diễn được thứ hài làm đảo lộn thường thức rồi nhỉ!”

“Phiền phức thế không biết!”

Tôi không muốn kết thúc.

“Cậu cũng có đi đâu muốn nói trước khi màn diễn kết thúc chứ?”

“Bạn diễn! Quý khán giả! Tôi chẳng biết ơn mọi người chút nào hết!”

Tôi cố tình giữ một khoảng lặng.

“Cậu đúng là đờ đẫn!”

“Đâu, tui cũng đang nói ngược mà. Cậu phải hiểu chứ!”

Cuối cùng tôi cũng nghe từ phía khán giả tiếng cười trong trẻo.

“Cậu đúng là giỏi tấu hài thật đấy nhỉ!”

“Thôi đi!”

Chúng tôi cúi đầu thật thấp. Tiếng vỗ tay vang lên không ngớt.

Tin thời sự trên mạng hôm đó có bài “Nhóm Sparks tan rã!” Mẹ tôi ở quê xem được tin thì nhắn: “Con vất vả rồi!” Mười năm nay tôi chỉ kể cho gia đình nghe chuyện vui trong công việc. Từ giờ tôi sẽ dốc sức đền đáp họ. Bố mẹ cũng đã cho tôi được làm nghệ sĩ hài. Tôi mở bài báo và lướt mắt qua phần bình luận.

“Ai vậy?”

“Không biết. Nghệ sĩ nhiều nhan nhân mà!”

“Nghệ sĩ không nổi tiếng giải tán mà sao phải đưa tin!?”

“Nhóm này cũng có lên ti vi rồi nhưng nhàm quá nên tắt luôn. Thôi cố lên!”

“Chắc hầu như ai cũng không biết nhỉ? Tôi cũng là một người trong đó.”

“Người không có nghệ thì sao gọi là nghệ sĩ!”

“Nhóm này không hay. Giờ không có nghệ sĩ hài nào hay như hồi xưa nhỉ?”

“Ảnh cũ rích. Chỉ có ảnh này thôi à?”

“Chỉ có ấn tượng về mái tóc màu bạc. Trông thật lố!”

“Chắc họ xuất hiện sớm hơn thì đã khá hơn chẳng!?”

“Người ngoại đạo như tôi còn thú vị hơn nhiều.”

“Rất thích hài của nhóm Sparks!”

“Nhóm này từ khu phố mà ra đúng không? Giờ ai cũng thành nghệ sĩ hài được.”

“Nhuộm tóc rồi xí xộn thì hay ho cái gì, đồ cặn bã!”

“Cảm ơn các anh. (Mà ai ấy nhỉ?)”

“Cuối cùng cũng được đưa tin lên mạng thế này là được rồi còn gì!”

“Thường nếu viết kiểu ‘Ai vậy’ thì sẽ bị ném đá: ‘Có cần mất công viết kiểu này không hả?’ nhưng với nhóm này có vẻ không sao nhỉ. Phải. Tôi cũng không biết họ là ai.”

“Ai quan tâm! Các người viết báo theo tiêu chuẩn gì vậy?”

“Thanh niên dạo này dở tệ!”

“Không khổ luyện mà ra đời ngay thì bị đào thải thôi!”

Thật biết ơn những bình luận tích cực dù rất hiếm hoi. Tôi thấy mình được cứu rỗi. Tôi thấy có lỗi với những người có ý kiến phủ nhận toàn bộ nghệ sĩ trẻ nói chung vì đã không thể làm cho họ cười. Tôi lấy làm tiếc vì không thể khiến họ giữ ảo tưởng rằng nghệ sĩ hài là phải hài hước.

Từ bé tôi đã muốn trở thành nghệ sĩ hài. Nếu không gặp cậu bạn diễn hồi cấp hai thì liệu tôi có trở thành nghệ sĩ hài? Tôi không định đổ lỗi cho ai đó vì không tạo ra môi trường cho tôi có thể sống chỉ bằng nghề. Lại

càng không có ý định đồ lỗi cho thời thế. Nhìn từ phía thiên hạ thì có lẽ chúng tôi còn không đáng là nghệ sĩ hạng B. Nhưng nếu có người phán rằng: “Tôi còn thú vị hơn nhiều” thì tôi muốn họ thử bước lên sân khấu dù chỉ một lần. Tôi không hề mảy may có ý ngạo mạn rằng: “Thử làm đi!” đâu. Tôi muốn họ cảm nhận thế giới xung quanh thay đổi hoàn toàn. Tôi muốn họ trải nghiệm nỗi sợ hãi không ai cười với đi đâu mình nghĩ, và niềm vui ai đó cười với đi đâu mình nghĩ.

Dành thời gian dài để làm việc vô ích, đáng sợ lắm đúng không? Đòi người chỉ có một lần mà phải thử sức với việc có thể không mang lại kết quả, đáng sợ lắm đúng không? Từ bỏ việc vô ích có nghĩa là né tránh nguy hiểm. Dù là nhút nhát, ảo tưởng, ngu ngốc hết thuốc chữa cũng chẳng sao, chỉ ai dám đứng trên sân khấu đầy nguy cơ để dốc sức đương đầu với việc lật ngược thường thức mới có thể trở thành nghệ sĩ hài. Chỉ cần họ hiểu được đi đâu đó thôi. Nhờ những thử thách liên tục thời gian dài qua mà tôi mới có được cuộc đời của chính mình.

Khá lâu rồi tôi mới lại đến quán Mifune nằm trong con phố Harmony ở Kichijoji. Cầu thang dốc dẫn lên tầng hai quen thuộc. Chỗ ngồi ở tầng hai đã đầy khách. Con mèo được đặt bên cạnh chiếc tivi nhỏ vẫn ở đó. Trước mắt tôi là anh Kamiya đang ngồi, vừa chọc đũa vào món thịt heo xào gừng tỏi vừa uống rượu shochu pha nước.

“Hài của nhóm Sparks quá hay!”

Anh Kamiya vui vẻ nói rồi uống một hơi cạn ly shochu.

“Anh Kamiya, anh đã khóc đúng không?” Nghĩ lại tôi bỗng buồn cười.

“Đúng là anh có khóc, tại chưa được xem màn hài nào như thế mà. Cái sự logic và bộc phát cảm xúc ấy, hai yếu tố như mâu thuẫn với nhau lại

đồng hành cùng nhau thì chỉ có thể là hài của Sparks!”

Anh Kamiya nói giọng trề trề mà không nhìn về phía tôi.

“Chẳng có ai cười nhưng được anh Kamiya khen thế này là em vui nhất rồi.”

Đây là tiếng lòng không hề giả dối của tôi.

“Anh cứ nghĩ giá mà lần nào cũng có nhóm hài nói chuyện tử tế, một nhóm thôi cũng được. Anh muốn được xem hài như thế.”

Từ lúc bắt đầu uống anh Kamiya cứ khen tôi suốt. Giống như ngày ấy, mấy món ăn rẻ tiền đã vỗ về chúng tôi. Tôi thấy mình phải xin lỗi anh Kamiya đi đâu gì đó.

“Anh Kamiya, em xin lỗi!”

Anh Kamiya chẳng trả lời mà vẫn chén ngon lành món thịt heo xào gừng tỏi. Anh ấy nghĩ gì về việc tôi bỏ nghề diễn hài nhỉ. Anh Kamiya từng tuyên bố mình luôn là nghệ sĩ hài từ lúc sinh ra cho tới khi chết đi, nên có lẽ anh không ngờ tôi lại bỏ nghề ngay khi nhóm Sparks giải tán. Dù làm anh Kamiya thất vọng thì tôi vẫn phải nói với anh, vì anh là người luôn quan tâm tôi nhất. Tôi không được phép chạy trốn.

“Anh Kamiya, em vẫn chưa quyết sẽ làm gì nhưng em định từ bỏ nghề nghệ sĩ.”

“Ừ!”

Anh Kamiya nhìn tôi trù mến. Thật may cửa hàng đang ồn ào.

“Chú đã quyết vậy rồi chứ gì?”

“Vâng. Em chỉ có thể diễn cùng Yamashita thôi. Khi cậu ta đã quyết định thôi thì có nghĩa là em cũng vậy ạ.”

Tôi dễ mềm lòng với giọng nói dịu dàng của anh Kamiya. Tôi thấy rõ

ràng nhờ có những ngày tháng rong chơi đầy ý nghĩa cùng anh Kamiya mà tôi có thể ở vị trí nghệ sĩ hài cho tới hôm nay. Được gặp anh Kamiya chính là vận may của tôi. Tôi không hối hận vì dám rẽ sang một con đường khác mà không bàn bạc gì với sư phụ. Nhờ anh Kamiya mà tôi có thể dừng việc nói nhanh. Tôi không còn cảm thấy tội lỗi vì những việc không phải là xấu. Điều tôi học được từ anh Kamiya chính là phần thực tiễn đầy nhiệt huyết máu lửa của câu nói giản dị “Sống là chính mình” được dán bên trong nhà vệ sinh của quán nhậu. Tôi sắp phải rời xa anh Kamiya và bước đi trên đường đời của chính mình.

“Tokunaga!”

Nuốt hết miếng thịt heo xào ngỗng tỏi, anh Kamiya ngẩng mặt lên.

“Dạ!”

Tôi định sẽ cười và nghe anh ấy nói.

“Anh ấy mà, anh nghĩ người nghệ sĩ không có chuyện giải nghệ đâu. Suốt mười năm nay chú liên tục nghĩ về những điếu hài hước đúng không? Rồi liên tục đứng trên sân khấu làm cho người khác cười đúng không?”

Nét mặt anh Kamiya khá thư thái nhưng giọng điệu thì nghiêm túc.

“Đôi lúc cũng chẳng có ai cười mà anh.”

“Đôi lúc thôi. Nhưng chú đã liên tục làm cho người ta cười còn gì. Điếu đó có nghĩa là chú đã có được khả năng đặc biệt phi thường. Nó giống như cú đấm của võ sĩ vậy. Dù vô danh nhưng họ có thể giết người một cách đơn giản. Người nghệ sĩ cũng vậy. Chỉ có điếu, cú đấm của người nghệ sĩ càng đấm lại càng làm người ta hạnh phúc. Cho nên dù chú có bỏ công ty, có bắt đầu sống bằng công việc khác thì vẫn phải khuấy đảo xung quanh bằng tiếng cười đấy. Bởi chẳng kiếm đâu ra ai có cú đấm như

chú đâu.”

Bỗng dưng mà bị tôi phê bình việc mang tấu hài ra so sánh với đấm bốc thì anh Kamiya có giận không nhỉ? “Khuấy đảo xung quanh bằng tiếng cười” nghe mới vừa hay ho vừa dớ dẩn làm sao.

“Tấu hài ấy mà, không thể diễn một mình được. Phải từ hai người trở lên mới diễn được. Nhưng anh lại nghĩ chỉ hai người thôi cũng không được. Có lúc anh nghĩ nếu trên thế giới này chỉ có một mình mình là nghệ sĩ hài thì liệu anh có cố gắng được như thế này không. Vì xung quanh có nhiều người tài giỏi nên mình mới nghĩ tới đi đâu họ chưa làm hay đi đâu họ sẽ làm tiếp theo, đúng không? Nên nó giống như là làm việc trong một tập thể vậy. Những người cùng thời nổi tiếng được có lẽ chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nhưng họ sẽ bị so sánh với xung quanh, tạo ra thứ riêng biệt rồi lại bị đào thải. Trong cuộc thi lớn này phân rõ thắng thua. Thế nó mới thú vị được chứ. Nhưng sự tồn tại của những người bị đào thải tuyệt nhiên không phải là vô ích. Chắc có người nghĩ thà không làm còn hơn, nhưng ví dụ bảo rằng ngoài nhóm vô địch ra đừng ai diễn thì anh thấy sai rồi. Nếu chỉ có một nhóm thì làm sao mà hay như thế được nữa. Nên tuyệt đối vẫn cần những người đứng trên sân khấu dù chỉ một lần. Tất cả nghệ sĩ đều có người giúp họ được làm nghệ sĩ chứ. Có thể là gia đình, có thể là người yêu.”

Với tôi thì cả bạn diễn, anh Kamiya, gia đình, đàn em đều là người đó. Và chị Maki nữa. Tất cả những người liên quan tới tôi từ xưa đến nay đều đã giúp tôi được làm nghệ sĩ hài.

“Chắc chắn cần đến tất cả!”

Anh Kamiya dùng ngón út khuấy đá trong ly thủy tinh.

“Chính vì thế mà từ nay về sau chúng ta vẫn liên quan tới tấu hài. Nên

dù có làm gì đi nữa thì chú vẫn không giải nghệ đâu.”

Anh Kamiya nói rồi nhấp môi vào chiếc ly chỉ còn lại đá, có vẻ hơi mắc cỡ.

“Em cảm ơn anh. Dù trong môi trường nào em cũng vẫn sẽ siêu khuấy đảo bằng tiếng cười,” tôi nói hơi nhấn mạnh chữ “tiếng cười” thì anh Kamiya bảo: “Chú đang giấu anh đấy à?”

* * *

Tôi thôi nghề nghệ sĩ hài và tạm thời làm việc không nghỉ tại hai quán nhậu để kiếm kế sinh nhai. Cậu bạn diễn thì quay về quê Osaka, nghe đâu được nhận vào làm tại tiệm bán điện thoại di động. Thỉnh thoảng tôi vẫn liên lạc với anh Kamiya. Số tập tôi dùng để viết tiểu sử về anh Kamiya đã quá hai mươi. Hơn một nửa trong đó nhắc tới bản thân tôi, nhóm Sparks và tình yêu. Chỉ cần tập hợp những giai thoại đúng chất anh Kamiya chắc cũng có thể thành một cuốn tiểu sử rồi.

Vậy mà tới giờ tôi còn chưa đọc một cuốn sách tiểu sử nào. Tôi cũng đã cất sẵn mấy bài thơ tự sáng tác mà anh Kamiya kêu tôi kiểu gì cũng phải đưa vào, nhưng liệu sách tiểu sử có mấy thứ đó không nhỉ?

Qua giữa tháng Mười, khi gió đã khiến ta cảm nhận mùa đông đang tới thực sự thì tôi nhận được điện thoại từ anh Obayashi hỏi có biết chỗ ở của anh Kamiya không. Nghe nói anh ấy đột ngột bị mất liên lạc và anh Kamiya cũng không tới chỗ làm. Tôi thử gọi điện cho anh Kamiya ngay nhưng không được. Trong hôm đó tôi cũng tới nhà trọ của anh Kamiya ở Mishuku xem thử, nhưng trên tay nắm cửa có treo thông báo của công ty điện và ga dành cho người thuê tiếp theo nên có lẽ anh không còn sống ở đây nữa. Chợt nghĩ có thể anh ấy đang ở nhà chị Yuki ở Sanken-chaya,

nhưng nếu anh Kamiya không muốn tự mình lộ diện thì cũng không nên đến vội. Theo lời anh Obayashi thì số tiền anh Kamiya nợ đã lên tới gần 10 triệu yên. Tôi rời khu nhà trọ ra đến đường 246, gió lạnh thổi liên hồi. Nhiều chiếc xe tắc xi vắng khách chạy nối đuôi nhau. Chiếc nào đi ngang qua tôi đều giảm tốc độ như dò la tình hình. Trông chúng như những sinh vật khổng lồ nào đó đang rình mò nuốt chửng tôi. Liệu anh Kamiya đã đi đâu được chứ?

* * *

Tôi bắt đầu vào làm tại công ty bất động sản ở Shimo-Kitazawa do người quen giới thiệu. Tôi không giỏi việc văn phòng nhưng khoản tiếp khách thì kinh nghiệm từng làm nghệ sĩ giúp ích rất nhiều. Hai cậu thanh niên tới tìm phòng biết tôi từng là nghệ sĩ. Họ nói tìm được nhà thì mùa xuân sang năm sẽ lên Tokyo để theo nghề nghệ sĩ hài. Khi cùng nhau đi xem phòng, cứ có dịp là họ lại nói gì đó thú vị, thăm dò phản ứng của tôi. Tôi thì từ đầu chí cuối luôn mỉm cười, chỉ khi nào thực sự thú vị tôi mới cười thành tiếng. Không chút nghi ngờ tài năng của bản thân, tỏ ra tự hào về tính hài hước của người kia, trông họ thật tỏa sáng. Nhìn từ phía họ thì một nghệ sĩ hài chỉ biết chút ít như tôi có lẽ là phép thử chuẩn nhất. Để tiện khớp thoại bất cứ lúc nào, tôi đã giới thiệu căn phòng gần công viên Wadabori.

Anh Kamiya vẫn mất tích. Có vài lời đồn thổi rằng vì khoản nợ quá lớn nên anh ấy bị ép buộc phải làm việc ở đâu đó hay bị bắt đóng mấy video nhảm nhí, nhưng toàn tin thiếu độ tin cậy.

Ngày hôm đó, xong việc ở Shimo-Kitazawa, tôi vừa uống vừa chấm mút nĩa lâu lòng một mình ở phố Suzunari. Lúc tôi bắt đầu uống ly shochu thứ hai thì có cuộc gọi từ số lạ. Trực giác mách bảo tôi đó chính là

anh Kamiya. Một năm rưỡi tôi mới lại được nghe giọng anh. Không hiểu một người chỉ biết diễn tấu hài đã làm gì, ở đâu suốt một năm qua. Uống một hơi cạn ly rượu, tôi nhảy lên tắc xi đi tới cầu Ikeshiri. Vừa bước vào quán nhậu Hanashizuku nằm trước ga đã thấy anh Kamiya mặt đỏ gay, áo khoác vắt trên thành ghế, ống tay áo len xắn lên đang ngồi trong góc giờ tay về phía tôi. Tôi có cảm giác anh gầy đi nhưng trông lại gai góc hơn một năm trước. Thế nhưng ngay giây phút nhìn thấy anh tôi thấy có gì đó lạ lạ. Một dự cảm xấu không bình thường.

“Anh Kamiya, cả năm trời anh đã làm gì vậy?”

Tôi hỏi như hỏi cung.

“Nghe nói chú tìm anh hả? Obayashi nói với anh rưỡi. Anh còn bị hấn đâm thẳng vào mặt này,” anh Kamiya ôm má ra vẻ đau.

Anh Obayashi phải chạy khắp nơi xin lỗi những người liên quan, vẫn giữ tên ở công ty và đợi anh Kamiya. Nhưng cái cảm giác khác lạ này là gì không biết.

“Tokunaga, nghe này. Anh đang bị đất lắm. Hôm nay anh đến công ty xin lỗi nhưng nghe chừng không xong.”

“Chứ còn gì nữa ạ!”

Tung hô công việc rưỡi bật vô âm tín cả năm trời, nếu không có lý do nào đó như vướng phải rắc rối thì dù làm nghề nào cũng bị sa thải mà thôi.

“Khoản nợ lớn quá, anh thực sự không biết xoay xở ra sao nên quay về Osaka chạy vạy vay tiền khắp nơi.”

“Thế anh đã trả hết chưa?”

“Kết cục phải tuyên bố phá sản, anh chỉ trả vài nơi nguy hiểm thôi. Tokunaga, chú tuyệt đối không được nợ nần đâu đấy. Bọn xiết nợ đáng sợ

lắm. Tắt điện thoại liên tục thì chúng để lại lời nhắn rằng: ‘Tưởng bọn tao không đến xiết nợ hả. Chắc chắn bọn tao sẽ tóm được mày. Mày có hút thuốc không? Ngày mai bọn tao sẽ đặt trước cửa nhà mày đầu mẫu thuốc giống loại mày đang hút. Đừng có bỡn với bọn này!’ Sợ vãi ra! Thế rồi hôm sau mở cửa thì y như rằng có đầu mẫu thuốc. Ui trời, mặt anh tái xanh luôn. Nhưng nhìn kỹ nhãn hiệu thì không phải loại Hope anh vẫn hút mà là loại bạc hà của Pianissimo. Nó khiến anh buột miệng gào luôn lên: ‘Mày mới đừng bỡn tao ấy!’ Loại bạc hà của Pianissimo dành cho nữ thôi.”

Chắc tại lâu lắm mới gặp nhau nên anh Kamiya cứ nói thao thao rất vui vẻ, nhưng không hiểu tại sao anh lại không có vẻ bình tĩnh cho lắm.

“Nhưng mà nhé, sau đó, anh lại thân thiết với tên đòi nợ tới mức cùng nhau đi đánh pachinko nữa. Nhưng lần này anh lại vay tiền của hắn ở tiệm pachinko với tư cách bạn bè, không trả được thì bị hắn bảo ‘mày đúng là cục phân’, và bây giờ vẫn thỉnh thoảng bị hắn truy đuổi.”

Tại sao con người này lại không vận dụng tài năng bẩm sinh quý giá của mình nhỉ. Đến nước này rồi mà vẫn bông đùa được.

Lúc này tôi mới nhận ra cảm giác khác lạ kia là gì. Đó là một vụ việc nghiêm trọng làm tôi một lần nữa hiểu rõ người có tên Kamiya là người đàn ông như thế nào. Tất nhiên đối với thế giới thì có lẽ chỉ là chuyện cười bé tí xíu không đáng quan tâm.

Cảm giác tuyệt vọng mà tôi đã quên nhiều năm nay lại đang dang rộng hai tay tiến lại gần tôi. Tôi thấy thân quen như gặp lại cố nhân.

Anh Kamiya chậm rãi cởi chiếc áo len, hai bên ngực cộm lên to tướng.

Bầu ngực có thể nói là khá bự lắc lư sang hai bên.

“Cái gì thế này?”

Tôi nhìn chằm chằm vào cái vật thể lạ lùng đó không chớp mắt.

“Cỡ F đó,” anh Kamiya đưa hai tay như đỡ lấy ngực và nói đại loại như thế.

“Anh làm cái gì vậy?”

Anh ấy nghĩ gì nữa không biết.

“Anh nghĩ kiểu gì cũng phải to mới hay nên bơm đầy silicon vào đấy!”

Người này có điên không?

“Trước kia anh cứ phủ nhận kiểu nhân vật trên sân khấu nhưng giờ anh nghĩ khác. Thú vị mà lại thua nhân vật trên sân khấu thì không còn gì là thú vị nữa cả.”

Nhìn anh Kamiya phẫn khởi nói mà tôi cảm thấy sợ hãi và bất lực, trong giây lát tôi thực sự ngần ngại rửa thế giới này.

“Chịu thôi. Mắt em cứ dán vào bộ ngực!”

Trong lời nói của tôi có sự tàn nhẫn như muốn xa lánh. Ngay từ đầu tôi đã biết con người này không thể sống dễ dàng. Có lẽ tôi đã quá quan tâm tới con người đang lệch lạc tới mức khờ khạo này, nhưng nếu được phép nói bằng cách nói bình thường thì tôi mong anh ấy được hạnh phúc.

“Với cái thứ đó thì ai cười chứ?”

“Vì sao chứ? Trông hay mà!”

“Em chẳng thấy hay ho gì cả. Nó chẳng phải nhân vật trên sân khấu hay cái gì cả. Chỉ đơn giản là một gã dở người. Chẳng phải chính con người anh đã rất thú vị hay sao!”

Tôi thấy tiếc cho sự tồn tại của con người không ai có thể hiểu nổi này. Phải chăng tôi nên cười?

“Em thấy thế này có lên ti vi được không?”

Anh ấy nhìn tôi bằng ánh mắt không hề nao núng.

“Ai cho lên mà lên? Một ông chú ngoài ba mươi với bộ ngực khủng thì ai cười nổi đây.”

Con người này là một kẻ khờ dại. Một kẻ xuẩn ngốc suốt đời.

“Lúc mới làm ngực anh tự thấy buồn cười lắm, cứ cười một mình suốt thôi. Nhưng đến lúc đi gặp cậu nhân viên duy nhất mình chơi thân và bảo anh muốn để như thế này lên ti vi thì cậu ta ớn luôn làm anh tự dưng cũng thấy sợ.”

Anh Kamiya nắm chặt nắm đấm để trên đùi, mặt cúi gằm.

“Anh làm cái gì vậy?”

Lời nói như mũi kim đâm.

“Anh nghĩ mình đã làm một điếu khủng khiếp và anh thấy sợ, nên anh nghĩ nếu làm cho chú xem thì chú sẽ cười.”

“Ai mà cười nổi!”

Tôi thấy mình thực sự thành kẻ mít ướt từ khi gặp con người này.

“Tokunaga, anh phải làm sao giờ? Lên ti vi thì khó rồi nhỉ?”

Anh Kamiya nhòm vào mặt tôi thăm dò. Tôi ngẩng mặt lên rồi hít một hơi thật sâu.

“Anh Kamiya này, em nghĩ là anh không có ý gì xấu. Em chơi với anh suốt nên em biết điếu đó. Em thấy anh chỉ làm thế này vì cho rằng đàn ông mà ngực khủng thì buồn cười thôi. Nhưng mà anh ạ, trên đời này ấy, có rất nhiều người đang khổ sở vì vấn đề giới tính hay vấn đề về tính dục trong xã hội. Những người như thế nếu thấy anh Kamiya trong bộ dạng này thì họ sẽ nghĩ sao?”

Chính tôi cũng phải giật mình với lời nói quá nghiêm túc vừa thốt ra từ

miệng mình.

Tôi không lau ngay dòng nước mắt đang rơi trên má.

“Sẽ cảm thấy không thoải mái.”

Mắt anh Kamiya cũng đỏ hoe, đôi vai run lên.

“Đúng thế. Dù anh không hề có ý như vậy nhưng chúng ta đều biết rằng có những người như thế, hay gia đình, bạn bè của người đang phải đối mặt với vấn đề đó. Tất cả mọi người ai cũng làm như anh thì có lẽ chẳng vấn đề gì. Hoặc nếu anh Kamiya thật lòng muốn được thành con gái thì cũng không sao cả. Nhưng không phải thế đúng không? Chúng ta và mọi người trên đời này đều biết có những kẻ dị thường hay chế giễu người khác. Người không biết anh biết đâu lại nghĩ anh là kẻ như vậy thì sao. Vì họ cũng chẳng có cách nào khác để biết về anh cả. Vì tiêu chuẩn đánh giá đầu tiên chính là từ hành động. Em biết là anh không có ý xấu. Nhưng chúng ta không thể phớt lờ hoàn toàn thế gian này. Phớt lờ thế gian là không tốt với người khác. Đi đâu đó không hay ho gì cả.”

Tôi chẳng để ý tới khách xung quanh.

“Tokunaga, thôi chú đừng nói nữa!”

“Em không trách móc gì anh đâu. Biết đâu anh lại chẳng sai gì cả.”

Tôi không thể nào nghĩ rằng con người này có gì sai.

“Không, anh sai rồi. Anh đúng là thằng ngu. Làm sao bây giờ?”

Anh Kamiya từ tốn khóc để không lắc lư bộ ngực.

“Em biết rõ là anh hoàn toàn không có chút suy nghĩ kỳ thị giới tính. Ý tưởng đàn ông ngực to là thú vị hoàn toàn không liên quan tới việc chế giễu giới tính. Em biết đi đâu đó chứ. Nhưng người khác thì lại nghĩ có liên quan đấy. Hoặc sẽ tạo cảm giác khó chịu tương tự. Do thông tin chúng ta

vốn có hay do sự ghê tởm tiềm ẩn, lại liên kết với suy nghĩ kỳ thị ít nhiều có trong chúng ta nữa mà họ sẽ thấy hành động của anh khó có thể tha thứ được.”

Tôi không muốn giáng thêm đòn vào anh Kamiya đang rất khốn khổ rồi.

“Anh xin lỗi. Đã nhiều năm rồi không ai khen anh thú vị trừ chú. Cho nên anh mới muốn được người ta khen mình hay. Vì có chú khen rồi nên anh cũng thôi. Không được dừng ở chỗ mà mình thấy thú vị, anh đã tự mình mò mẫm cách truyền tải tới mọi người sao cho chất lượng không bị kém đi. Anh lại không tìm được cách. Thế rồi bỗng dưng anh đã thành ra ngược khủng thế này. Anh thực sự hối hận. Anh thành thật xin lỗi!”

Ngoài chúng tôi ra còn có đôi nam nữ trẻ đang ăn mì soba rất lịch sự và yên tĩnh. Không khí quanh hai người làm tôi liên tưởng tới mấy vở kịch cổ có chủ đề tự sát tập thể. Chỗ bàn lớn nhất có một nhóm trông giống nhân viên văn phòng đang ăn uống sôi nổi, phục vụ quán cứ phải ở riết đó. Sự xôn xao trong khu bếp bận rộn chính là âm thanh cuộc sống chân thực của con người. Bị ảnh hưởng bởi anh Kamiya không thể nào hòa nhập với khung cảnh như mọi khi, trong không gian bị cắt lìa khỏi xung quanh, chúng tôi u sầu với bộ ngực lồ lộ kia, nghĩ về quãng thời gian mười năm trước, giữ nguyên tâm nhìn nhạt nhòa không rõ tiêu điểm mà khóc nức lên không màng tới xung quanh trong khoảng thời gian chỉ như tích tắc nhưng cũng như vô tận.

Chúng tôi ngẩn lắc lơ trên đoàn tàu siêu tốc Kodama đi từ Tokyo tới Atami. Anh Kamiya khoác thêm áo khoác rộng ngoài áo len khá dày để giấu đi bộ ngực phồng lên. Tôi muốn thông thả nghỉ Tết, lại vừa hay gần

tới sinh nhật anh Kamiya nên gợi ý đi du lịch suối nước nóng để chúc mừng anh ấy. Thật lòng thì tôi muốn đi tới tận đảo miền Nam ấm áp nhưng không thực tế nên quyết định chọn Atami.

Dù tôi đã bảo thời gian nghỉ tàu không đến một tiếng nhưng anh Kamiya quá háo hức nên bỏ cả đồ nhắm ra để uống rượu, cố tận hưởng không khí du ngoạn.

“Tokunaga, anh xin lỗi vì không vào chung bể tắm được nhé!” Anh Kamiya nói, tôi liền trả lời: “Nhiều sự!”

“Nói vậy chứ không biết anh nên vào bên nào nhỉ?” Anh Kamiya lẩm bẩm với nét mặt lo lắng.

“Chắc chắn là bể tắm nam chứ sao!”

“Thế thì khách họ sẽ náo loạn lên mất. Anh không thích gây phiền hà cho người khác đâu.” Anh Kamiya thật thà.

“Anh là thánh gây phiền hà còn gì!”

Tôi đã tra cứu trước về chuyện bể tắm, dù hơi đắt nhưng tôi đã đặt phòng có bể tắm lộ thiên dẫn nước chảy từ nguồn vào tận phòng nghỉ. Tôi cũng được giải thích qua điện thoại rằng bể tắm lộ thiên lớn cũng có thể thuê riêng theo khung thời gian. Khi đoàn tàu siêu tốc trượt bánh vào sân ga Atami, anh Kamiya cuống cuống nhồi nhét chỗ đồ nhắm vào miệng đến nỗi tới trước nhà nghỉ rồi mà vẫn còn nhai.

Mỗi bông pháo hoa bắn lên, tiếng vỗ tay cùng tiếng trầm trồ lại vang vọng. Trên loa phát thanh trong khu bắn pháo hoa, tên các nhà tài trợ lớn được đọc to, từng chùm pháo hoa tuyệt vời lộng lẫy nở trên bầu trời đêm mùa đông. Chúng tôi xuống tận bờ biển để xem nên ngắm được rất rõ. Ở Atami, nghe nói không chỉ mùa hè mà quanh năm có tới vài lần tổ chức lễ

hội pháo hoa. Tên các công ty liên tục được đọc, từng chùm pháo hoa lớn lại được bắn lên. Khi một chùm pháo hoa lộng lẫy nổi trội được bắn, sau tiếng trầm trồ vang dội, trong chốc lát, khán giả sẽ ngẩn ngơ ngấm làn khói trắng rủ xuống trên bầu trời đêm. Liền đó, tiếng phát thanh trong khu bắn pháo hoa tươi tỉnh hơn khi đọc tên nhà tài trợ với lời nhắn: “Chie, cảm ơn em. Hãy cưới anh nhé!” khiến ai cũng nín thở.

Giây phút tiếp theo, chùm pháo hoa ấy được bắn lên bầu trời đêm, trông rất đơn giản chứ không rực rỡ tí nào. Tận mắt nhìn thấy khoảng cách khả năng kinh tế của một doanh nghiệp và một cá nhân được thể hiện lộ liễu thế này khiến tôi phì cười. Tôi không hề có ý coi thường. Tôi cười cho cái sự vô tình đầy rẫy trên thế giới này khi “tình cảm” được phản ánh bằng giá tiền mà ta bỏ ra. Thế nhưng khoảnh khắc tiếp theo, lọt vào tai chúng tôi là tiếng vỗ tay và tiếng trầm trồ vang lên như sấm chưa từng thấy từ trước tới giờ. Tiếng hoan hô lớn tới mức át cả tiếng pháo hoa. Tất cả đã góp sức lại chúc phúc cho hai người, để họ không cảm thấy xấu hổ. Cả tôi và anh Kamiya cũng vỗ tay nhiệt liệt tới đỏ cả lòng bàn tay đang lạnh toát.

“Đây mới là con người chứ!” Anh Kamiya lầm bầm.

Sau khi xem pháo hoa, hai chúng tôi lại ghé vào quán nhậu lần đầu tiên uống cùng nhau mười năm trước. Anh Kamiya da diết nhìn cô nhân viên phục vụ và nói: “Ở đây không thay đổi chút nào cả. Chúng tôi đã từng đến đây mười năm trước. Cô có nhớ không?” Tức thì cô nhân viên mỉm cười trả lời: “Dạ, em mới vào làm từ tháng trước ạ!”

Quay trở về nhà nghỉ rồi mà anh Kamiya vẫn còn rất phấn chấn.

“Này Tokunaga, ở đây có cho mượn đĩa CD đó. Anh mượn gì đó về nghe nhé!” Anh Kamiya nói rồi quay lại quây lể tân nhưng không hiểu do

bối rối vì cô lễ tân quá trẻ hay sao mà anh ấy nói một hơi: “Có đĩa của Sex Pistols hay The Clash không em?”

“Loại đó bình thường ai nghe,” tôi nói thì anh Kamiya ra sức thanh minh: “Đồng gốc, dạo này anh toàn nghe nhạc punk thôi.”

Rốt cuộc thì hầu hết đĩa CD đều đã được người ta mượn nên chúng tôi chọn đại vài đĩa trong số còn lại. Anh Kamiya tự đắc: “Anh đoán đêm nay ngoài anh ra còn có fan nhạc punk khác nghỉ ở đây.”

Được ăn và uống rượu tại phòng, anh Kamiya rất phấn khởi. Ngày hôm sau nhìn thấy poster “Cuộc thi tấu hài Atami” dành cho người không chuyên thì anh Kamiya tuyên bố kiểu gì cũng muốn tham dự. Mặc cho tôi nói không được vì đã quá hạn đăng ký, anh ấy nhất quyết không nghe. Nghe nói phần thưởng cho giải nhất là một trăm nghìn yên.

Anh Kamiya bảo “đi sáng tác hài” rồi tay cầm ly rượu ra ngâm mình trong bồn tắm lộ thiên. Con người này liệu có tiếp tục làm nghệ sĩ hài cả đời? Tôi mở cuốn tập Kamiya ra như mọi khi và viết về việc xảy ra ngày hôm nay.

Anh Kamiya vừa ngâm mình trong bồn vừa gào lên: “Sao lại là bản hát live hả giới!” Chắc đây là lời nói dành cho đĩa Bob Marley đã mượn ở lễ tân.

Vầng trăng khuyết lửng lơ ngay trên đầu anh Kamiya. Vẻ đẹp ấy là một kỳ tích rất đổi giản dị. Anh Kamiya đang ở đây. Đang tồn tại. Tim đang đập, đang thở và ở đây. Anh Kamiya đang sống bằng cả tâm hồn và thể xác tới mức ần ần. Chỉ cần sống thì sẽ không có kết thúc buồn thương. Chúng tôi vẫn còn đang ở giữa chừng. Sẽ còn phải tiếp tục phần tiếp đó.

Phớt lờ lời nói của anh Kamiya, người anh hùng của Jamaica vẫn tiếp

tục hát cho thế giới nghe rằng “everything gonna be alright”. Anh Kamiya từ ngoài cửa sổ nói với vào phía tôi: “Này, anh nghĩ ra vở hài này tuyệt lắm!” rồi cứ trăn trờng trực nhảy tưng tưng liên hồi lắc lư bảu ngực tuyệt đẹp.

Table of Contents
